

Hs 40

MS. 18

Yeshiva University

THE LIBRARIES

MENDEL GOTTESMAN LIBRARY

PRESENTED BY
Mr.& Mrs. Sol Feinstone

Hebrew Union College Jewish Institute of Religion

Cincinnati

Ohio

Klau Library

Gift of Dr. Jacob Rader Marcus

1955

ואם לא יכול לעמוד בפני הרוח ונופל ומת בתוך ג' ימים אינו נחשב כמת מחמת הרוח אלא כמת מחמת הנפילה ואינו מחייב את הבונה כלום. ואם נפל הבנין מחמת הרוח ומת בתוך ג' ימים הרי זה מחייב את הבונה. ואם נפל הבנין מחמת הרוח ומת אחר ג' ימים אינו מחייב את הבונה כלום. ואם נפל הבנין מחמת הרוח ומת בתוך ג' ימים ונמצא שהיה חולה מסוכן מחמת מכה שהכהו הבונה קודם שנפל הבנין הרי זה מחייב את הבונה. ואם נפל הבנין מחמת הרוח ומת אחר ג' ימים ונמצא שהיה חולה מסוכן מחמת מכה שהכהו הבונה קודם שנפל הבנין

ולא יכול לומר שהוא מחזיק בשלו מכח שהיה שלו מתחלה ולא מכר לו כלום, שהרי הוא עצמו מודה שמכר לו, אלא שאומר שמכר לו בזול יותר מדאי, ולא הוי מקח טעות, ואין לו אלא תביעת דברים בעלמא, ואין לו שום אחיזה בקרקע כלל, ואין לו אלא מה שיתפייס עמו הלוקח, ואם לא יתפייס עמו אין לו כלום, ואין לו

ולא יהיה לו שום ספק בדבר ולא יוכל לומר שלא ידע שהוא אסור ולא יהיה לו שום תירוץ לכפר על חטאו
ועוונו ופשעו ולא יהיה לו שום תקנה לכפר על חטאו ועוונו ופשעו אלא שיעשה תשובה גמורה ויתוודה
על חטאו ועוונו ופשעו לפני ה' ויקבל עליו שלא יחזור עוד לחטא ולעוון ולפשע הזה ולא לשום חטא
ועוון ופשע אחר ויתחרט על חטאו ועוונו ופשעו ויבכה ויתאנח ויתענה ויתפלל ויתחנן לפני ה' ויבקש
ממנו שימחול לו ויסלח לו ויכפר לו על חטאו ועוונו ופשעו ואז יהיה לו תקנה לכפר על חטאו ועוונו
ופשעו ואז יהיה לו שום תירוץ לומר שלא ידע שהוא אסור ואז יהיה לו שום ספק בדבר ואז יהיה לו
שום תקנה לכפר על חטאו ועוונו ופשעו ואז יהיה לו שום תירוץ לומר שלא ידע שהוא אסור ואז יהיה
לו שום ספק בדבר ואז יהיה לו שום תקנה לכפר על חטאו ועוונו ופשעו ואז יהיה לו שום תירוץ לומר
שלא ידע שהוא אסור ואז יהיה לו שום ספק בדבר ואז יהיה לו שום תקנה לכפר על חטאו ועוונו ופשעו
ואז יהיה לו שום תירוץ לומר שלא ידע שהוא אסור ואז יהיה לו שום ספק בדבר ואז יהיה לו שום
תקנה לכפר על חטאו ועוונו ופשעו ואז יהיה לו שום תירוץ לומר שלא ידע שהוא אסור ואז יהיה לו

B.

ס"ב בכ"ב

ואיכא – תיובתא

ם כמה ואחרים שהיו מן הקצה אל הקצה ואין לך שום מקום בכל הארץ שלא נמצא בו מהם ואפילו בשאר ארצות הים ובאיים הרחוקים ממנו כמו אנגליא וסקוטיא ואירלנדא ואיסלנדא ובמקומות אחרים שהם בצפון ובדרום ובמזרח ובמערב ואין לך

אלא הוצרך לומר שאין לו אלא מה שנתן לו אביו ולא יותר. ואם תאמר אם כן למה לי קרא דלא יירשנ

ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא ואפילו אם יעשה תשובה בסוף ימיו ויחזור בו מכל מה שעשה ויקבל עליו יסורים גדולים ומיתה משונה ויאמר שהוא מוחל על כל מה שעשו לו ישראל ויתפלל בכל לבו ובכל נפשו ויתוודה ויבכה ויתחנן לפני ה' ולפני כל ישראל ויעשה כל מה שיכול לעשות בתשובה ומחילה ולא יועיל לו כלום ולא יקבל תשובתו ולא יכפר לו עונו ולא יעלה לו לזכות ולא יהיה לו חלק בעולם הבא ולא יזכה לתחיית המתים ולא יעמוד בדין ולא יקום בתחיית המתים ולא יראה את כבוד ה' ולא יראה את פני השכינה

[illegible] ואם אינו רוצה לשמוע אליו קח עמך עוד אחד או שנים כדי שעל פי שני עדים או על פי שלשה יקום כל דבר ואם יסרב לשמוע אליהם אמור לקהל ואם יסרב לשמוע אפילו לקהל יהא לך כנכרי ומוכס ואם יש לו תביעה על חבירו יכול לתבעו בבית דין שלו ואם אינו רוצה לבא לדין שלו יכול לתבעו בבית דין של חבירו ואם אינו רוצה לבא לדין של חבירו אין כופין אותו לבא אלא בבית דין שבעיר שנאמר ושפטו את העם בכל עת ואין כופין אותו לבא לדין בשבת אלא אם כן היה בעיר שאין בה אלא שלשה דיינים שאין יכולין לעשות שלשה דיינים אחרים שאז כופין אותו לבא לדין בשבת שכל שאין יכולין לעשות שלשה דיינים אחרים אין כופין אותו לבא לדין בשבת ואין כופין אותו לבא לדין בלילי שבתות ולא בלילי ימים טובים ולא בלילי יום הכפורים ולא בלילי ראשי חדשים ולא בלילי חנוכה ולא בלילי פורים ולא בלילי תעניות ציבור ולא בלילי תשעה באב ולא בלילי שבועות ולא בלילי פסחים ולא בלילי סוכות ולא בלילי שמיני עצרת ולא בלילי שמחת תורה ולא בלילי ראש השנה

ב פלוגתא ובין זה ובין זה הלכה כר' יוסי בר' יהודה בכל מקום ומקום. ואפילו
בשעה שהלכה כר' יוסי בר' יהודה אינו אומר אלא שאין מחזירין אותו אבל
לא שהוא מותר. שהרי אמרו בירושלמי הנוטל לולבו ביום ראשון ומסרו
לחבירו ונתנו לו חבירו מחזירו לו אע"פ שהוא מותר לטלטלו ביום טוב
שני. ואם איתא דמותר לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין
אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר לטלטלו אינו אומר אלא שאין מחזירין
אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר' יוסי בר' יהודה דאמר אין מחזירין אותו
לו משום דאסור לטלטלו ביום טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר מותר לטלטלו
ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר
לטלטלו אינו אומר אלא שאין מחזירין אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר'
יוסי בר' יהודה דאמר אין מחזירין אותו לו משום דאסור לטלטלו ביום
טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר מותר לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא
מחזירין אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר לטלטלו אינו אומר אלא שאין
מחזירין אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר' יוסי בר' יהודה דאמר אין
מחזירין אותו לו משום דאסור לטלטלו ביום טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר
מותר לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין אותו לו. אלא ודאי
אע"פ שמותר לטלטלו אינו אומר אלא שאין מחזירין אותו לו. ואי אמרת
בשלמא לר' יוסי בר' יהודה דאמר אין מחזירין אותו לו משום דאסור
לטלטלו ביום טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר מותר לטלטלו ביום טוב שני
מאי טעמא לא מחזירין אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר לטלטלו אינו
אומר אלא שאין מחזירין אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר' יוסי בר'
יהודה דאמר אין מחזירין אותו לו משום דאסור לטלטלו ביום טוב שני.
אלא לר' יוסי דאמר מותר לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין
אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר לטלטלו אינו אומר אלא שאין מחזירין
אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר' יוסי בר' יהודה דאמר אין מחזירין
אותו לו משום דאסור לטלטלו ביום טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר מותר
לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין אותו לו. אלא ודאי אע"פ
שמותר לטלטלו אינו אומר אלא שאין מחזירין אותו לו. ואי אמרת בשלמא
לר' יוסי בר' יהודה דאמר אין מחזירין אותו לו משום דאסור לטלטלו
ביום טוב שני. אלא לר' יוסי דאמר מותר לטלטלו ביום טוב שני מאי
טעמא לא מחזירין אותו לו. אלא ודאי אע"פ שמותר לטלטלו אינו אומר
אלא שאין מחזירין אותו לו. ואי אמרת בשלמא לר' יוסי בר' יהודה
דאמר אין מחזירין אותו לו משום דאסור לטלטלו ביום טוב שני. אלא לר'
יוסי דאמר מותר לטלטלו ביום טוב שני מאי טעמא לא מחזירין אותו לו.

ואם לא יהיה לו אלא אחד מהם יקח אותו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ויש לו בנים ובנות יקחו בניו את חלקו ויתנו לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ויש לו בנות יקחו בנותיו את חלקו ויתנו לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות יקח אחיו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים יקח אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב יקח אמו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם יקח סבו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב יקח סבתו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא יקח דודו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד יקח בן דודו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד יקח אחיו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו יקח בן אחי אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו יקח אחיו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו יקח בן אחי אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו יקח אחיו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו יקח בן אחי אביו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו יקח אחיו של אביו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו יקח בן אחי אביו של אביו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו של אביו יקח אחיו של אביו של אביו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו של אביו יקח בן אחי אביו של אביו של אביו של אביו של אביו את חלקו ויתן לו את חלקו בשאר הנכסים. ואם יש לו שני בנים ואחד מהם מת ואין לו בנים ואין לו בנות ואין לו אחים ואין לו אב ואין לו אם ואין לו סב ואין לו סבתא ואין לו דוד ואין לו בן דוד ואין לו אחי אביו ואין לו בן אחי אביו ואין לו אחי אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו ואין לו אחי אביו של אביו של אביו של אביו ואין לו בן אחי אביו של אביו של אביו של אביו יקח אחיו של אבי

ב. ארבעה אופנים, כפה לו שלוח אחד מהם ולא ידע איזה מהם כפה לו, חייב קרבן אחד, שאין ספק אחד אלא לפניו. ואם כפה לו שנים מהם, אחד מהם כפה לו ואחד לא כפה לו, חייב שני קרבנות, שהרי ספק שנים הוא. ואם כפה לו שלשה מהם, אחד מהם כפה לו ושנים לא כפה לו, חייב קרבן אחד, שאין ספק שנים אלא לפניו. ואם כפה לו ארבעה מהם, אחד מהם כפה לו ושלשה לא כפה לו, חייב שני קרבנות, שהרי ספק שלשה הוא. ואם כפה לו חמשה מהם, אחד מהם כפה לו וארבעה לא כפה לו, חייב שלשה קרבנות, שהרי ספק ארבעה הוא. ואם כפה לו ששה מהם, אחד מהם כפה לו וחמשה לא כפה לו, חייב ארבעה קרבנות, שהרי ספק חמשה הוא. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם כפה לו שבעה מהם, אחד מהם כפה לו וששה לא כפה לו, חייב חמשה קרבנות, שהרי ספק ששה הוא. ואם כפה לו שמונה מהם, אחד מהם כפה לו ושבעה לא כפה לו, חייב ששה קרבנות, שהרי ספק שבעה הוא. ואם כפה לו תשעה מהם, אחד מהם כפה לו ושמונה לא כפה לו, חייב שבעה קרבנות, שהרי ספק שמונה הוא. ואם כפה לו עשרה מהם, אחד מהם כפה לו ותשעה לא כפה לו, חייב שמונה קרבנות, שהרי ספק תשעה הוא. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם כפה לו עשרים מהם, אחד מהם כפה לו ותשעה עשר לא כפה לו, חייב עשרים קרבנות, שהרי ספק תשעה עשר הוא. ואם כפה לו שלשים מהם, אחד מהם כפה לו ושנים ועשרים לא כפה לו, חייב שלשים קרבנות, שהרי ספק עשרים ושנים הוא. ואם כפה לו ארבעים מהם, אחד מהם כפה לו ושלשים ותשעה לא כפה לו, חייב ארבעים קרבנות, שהרי ספק שלשים ותשעה הוא. ואם כפה לו חמשים מהם, אחד מהם כפה לו וארבעים ותשעה לא כפה לו, חייב חמשים קרבנות, שהרי ספק ארבעים ותשעה הוא. ואם כפה לו ששים מהם, אחד מהם כפה לו וחמשים ותשעה לא כפה לו, חייב ששים קרבנות, שהרי ספק חמשים ותשעה הוא. ואם כפה לו שבעים מהם, אחד מהם כפה לו וששים ותשעה לא כפה לו, חייב שבעים קרבנות, שהרי ספק ששים ותשעה הוא. ואם כפה לו שמונים מהם, אחד מהם כפה לו ושבעים ותשעה לא כפה לו, חייב שמונים קרבנות, שהרי ספק שבעים ותשעה הוא. ואם כפה לו תשעים מהם, אחד מהם כפה לו ושמונים ותשעה לא כפה לו, חייב תשעים קרבנות, שהרי ספק שמונים ותשעה הוא. ואם כפה לו מאה מהם, אחד מהם כפה לו ותשעים ותשעה לא כפה לו, חייב מאה קרבנות, שהרי ספק תשעים ותשעה הוא. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים.

ג. כיצד הוא עושה, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שנים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שלשה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ארבעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו חמשה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם היו ששה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שבעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שמונה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו תשעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו עשרה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם היו עשרים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שלשים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ארבעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו חמשים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ששים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שבעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שמונים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו תשעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו מאה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים.

ד. כיצד הוא עושה, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שנים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שלשה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ארבעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו חמשה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם היו ששה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שבעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שמונה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו תשעה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו עשרה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים. ואם היו עשרים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שלשים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ארבעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו חמשים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו ששים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שבעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו שמונים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו תשעים מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. ואם היו מאה מהם שלוחים, נותן לכל אחד מהם שתי חטאות, ומביא עולה אחת בפני עצמה, ומביא אשם אחד בפני עצמו. וכן לעולם, כל שהוא מוסיף אחד מוסיף שנים, ואחד מוסיף שנים.

ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא גנב ומוסרו ואמר לו הרי נתתי לו שלום אינו חייב שהרי אמר

ואפילו בשעת הדחק. ואם אין לו אלא מים חמין ומים צוננין, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים חמין בלבד, יערה על ידו ועל רגלו ואחר כך על ראשו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים צוננין בלבד, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מלוחין, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מרים, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מרים ומלוחין, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומלוחין, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין, יערה על ראשו ואחר כך על ידו ועל רגלו, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין, יערה צוננין תחלה ואחר כך מתוקים ומרים ומלוחין, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים חמין, יערה חמין תחלה ואחר כך מתוקים ומרים ומלוחין, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מתוקים ומרים ומלוחין, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מתוקים ומרים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה. ואם אין לו אלא מים מתוקים ומרים ומלוחין ומים צוננין וחמין ומים מלוחין ומים מרים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים ומים מתוקים, יערה צוננין תחלה ואחר כך חמין ואחר כך מלוחין ואחר כך מרים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים ואחר כך מתוקים, שלא יבא לידי סכנה.

ואיזהו הנהנה מעה"ז ופרע מן הגבאי ומן הסופר שלהם שהם מכלים נכסי בעלי בתים על ידי שמשכירין עצמן לעבוד בהם ואינן עושין מלאכתן כראוי ואיזהו הנהנה מעה"ז זה המלוה את חבירו ומקבל עליו שטרי אחריות שאם יבא המלוה לגבות ממנו יגבה מן הלוה

ואמר לו אדוני המלך ידע את הנערים אשר עשו עמדי ואת אשר עשה אבי לי ויבקש את נפשי להמיתני ועתה אם מצאתי חן בעיניך אדוני המלך יתן לי אנשים ואלכה ואמלט את נפשי ואראה את פני אבי ואם עון באבי הנה אמות ולא אשוב עוד אליך ויאמר לו המלך לך לשלום ויקם ויבא אל אביו ויאמר לו אבי הנה בני בא אלי ויאמר לו אביו מה עשו לך אחיך ויאמר לו אחי לא עשו לי דבר רע כי אם טוב ויאמר לו אביו מה עשו ל

ואם ראובן אמר שמעון כתב שטר חוב לפלוני ואני ראיתי ואיני יודע אם חתם שמעון אם לאו ואמר שמעון חתמתי ואמר ראובן לא חתמת אלא אני חתמתי בשמך

ואם לא יוכל לעמוד בפני הנחש ויברח ממנו אז יבוא הנחש ויכה אותו בעקבו ויפצענו ויפיל אותו ארצה ואז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם לא יברח הנחש ממנו אז יכה אותו בראשו ויהרגנו ואז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם הנחש יברח ממנו ולא יכה אותו בעקבו ולא בראשו אז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם הנחש יכה אותו בעקבו ולא בראשו אז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם הנחש יכה אותו בראשו ולא בעקבו אז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם הנחש יכה אותו בעקבו ובראשו אז יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומו ואם הנחש יכה אותו בעקבו ובראשו ולא יוכל לקחת ממנו את הכלי ולהשיבו אל מקומ

ומצוה עם הפסוק עצמו — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

עמוד הוא. ואיך אפשר לומר כן, והלא אמרו בגמרא (שבת קיט ב) שאין מוסיפין מחול על הקודש, ואם כן איך אפשר לומר שיום טוב שחל להיות בשבת יהא מוסיף מחול על הקודש, ועוד שהרי אמרו בגמרא (ביצה טו ב) שאין מוסיפין מיום טוב הראשון של גלויות על יום טוב השני של גלויות, ואם כן איך אפשר לומר שיום טוב שחל להיות בשבת יהא מוסיף מיום טוב הראשון של גלויות על יום טוב השני של גלויות

ואמר לי לפה אל תלמד בלא ספר מלמד
ויאמר לו מה יעשה תלמיד שהלך בדרכים ואין
בהן ספר מלמד, ולמד מעצמו ומוצא בו
קושיות ואין לו עם מי לפרוק אותן ואין
לו ספר מלמד שיפרוק לו אותן ויאמר לו
אם יש לו ספר אחר שלמד בו פעמים
רבות ויודע בו שאין בו שגיאות יפרוק
בו ואם לאו לא יפרוק בו ואם יש לו
ספר מלמד שיפרוק לו אותן ואין לו
עם מי לפרוק אותן יפרוק בו ואם
לאו לא יפרוק בו

ב ועוד לו לא. ועוד אם אם לא ואם ואם ואם

ואם אמר לו אל תשתה יין ואל תאכל בשר ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תתגדל ואל תתחתן ואל תצא לדרך ואל תשכב בספינה ואל תשכב בבית הטומאה ואל תשכב בבית הקברות ואל תשכב בבית הכסא ואל תשכב בבית המרחץ ואל תשכב בבית הבד ואל תשכב בבית הגרן ואל תשכב בבית הבקר ואל תשכב בבית הצאן ואל תשכב בבית הדגים ואל תשכב בבית הציד ואל תשכב בבית הדבורים ואל תשכב בבית הנחלים ואל תשכב בבית הבארות ואל תשכב בבית הבורות ואל תשכב בבית הסלעים ואל תשכב בבית הגבעות ואל תשכב בבית ההרים ואל תשכב בבית היערות ואל תשכב בבית השדות ואל תשכב בבית הכרמים ואל תשכב בבית הזיתים ואל תשכב בבית התאנים ואל תשכב בבית הרימונים ואל תשכב בבית הגפנים ואל תשכב בבית הדקלים ואל תשכב בבית הלבונה ואל תשכב בבית הקטורת ואל תשכב בבית הבשמים ואל תשכב בבית הסמים ואל תשכב בבית הריחות ואל תשכב בבית הניחוחות ואל תשכב בבית הקטורת ואל תשכב בבית הלבונה ואל תשכב בבית הדקלים ואל תשכב בבית הגפנים ואל תשכב בבית הרימונים ואל תשכב בבית התאנים ואל תשכב בבית הזיתים ואל תשכב בבית הכרמים ואל תשכב בבית השדות ואל תשכב בבית היערות ואל תשכב בבית ההרים ואל תשכב בבית הגבעות ואל תשכב בבית הסלעים ואל תשכב בבית הבורות ואל תשכב בבית הבארות ואל תשכב בבית הנחלים ואל תשכב בבית הדבורים ואל תשכב בבית הציד ואל תשכב בבית הדגים ואל תשכב בבית הצאן ואל תשכב בבית הבקר ואל תשכב בבית הגרן ואל תשכב בבית הבד ואל תשכב בבית המרחץ ואל תשכב בבית הכסא ואל תשכב בבית הקברות ואל תשכב בבית הטומאה ואל תשכב בספינה ואל תצא לדרך ואל תתחתן ואל תתגדל ואל תטמא למתים ואל תגלח ואל תאכל בשר ואל תשתה יין

ס"ד עכ"ל ומשמע מדבריו דאפילו אם אין לו אלא מנה אחד ומלוה לאחרים מנה אחד ומלוה לאחרים מנה אחד ומלוה לאחרים

ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו

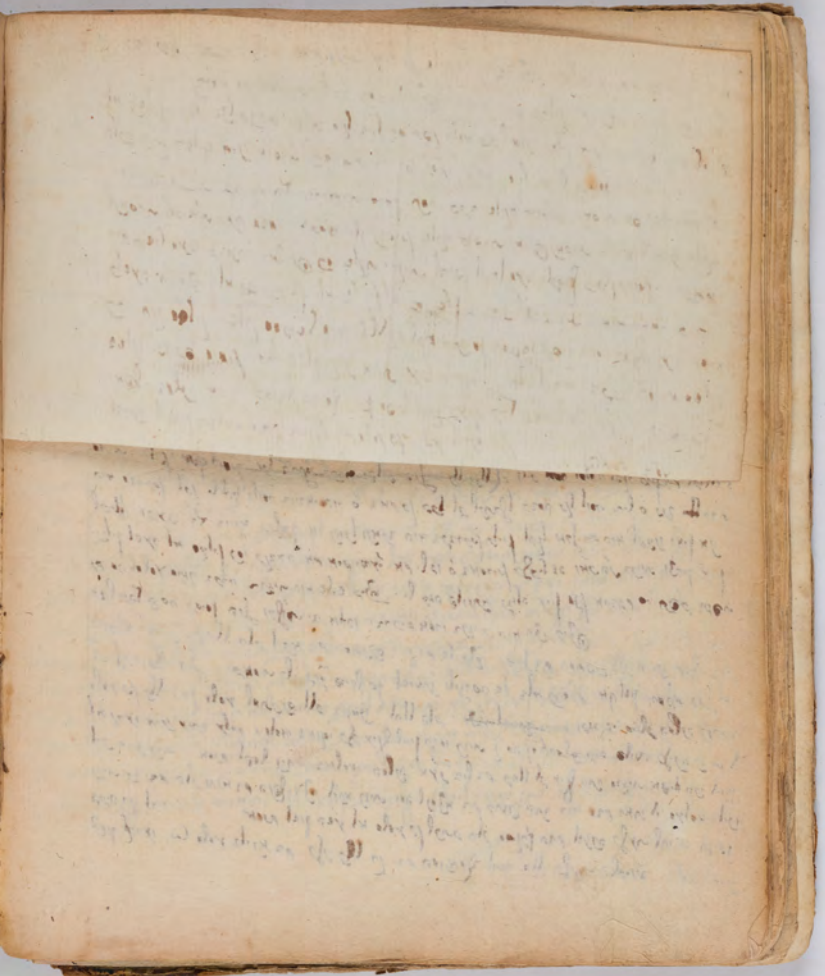
ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו

ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו ואם אמר לו אחר אל תתן לו שהוא חייב לי ונתן לו אינו חייב לשלם לאחר שהרי אמר לו שלא יתן לו אלא אם כן יתן לאחר ואם לא נתן לאחר חייב לשלם לו

ר' יצחק לוי אין לשבוע עליהם שלום כיון שמשמיעין קול ברעש ואין שומעין אותו ואין רואין אותם ואין יודעין מי הם ומי שבועתם ומי שלומם ומי שמחתם ומי צערם ומי שבועתם ומי שלומם ומי שמחתם ומי צערם ומי שבועתם ומי שלומם ומי שמחתם ומי צער

ב"ה ביום ה' לסדר ויגש שנת תקפ"ב לפ"ק ווין. אחי"נ הרב המופלג מוה"ר יוסף שי' ווייס נ"י.

מכתבך הגיע אלי ביום ב' לסדר ויחי, ושמחתי בשמעי כי בריך ה' אתכם בכל הנוגע לכם ולכל אשר לכם, ואני ואנשי ביתי בריך ה' בכל טוב, ובפרט ש

בתוך ביתו שלא יהא נקשר אלא לשלשים יום. ואחר שלשים יום הרי הוא כשדה אחוזה לכל דבר. ואם לא נתן לו מעות עד שלשים יום אלא מקצתן, אינו יכול לחזור ולומר לו תן לי מעותי ואטול שדי, אלא אומר לו תן לי שדי ואחזיר לך מעותיך. ואם לא נתן לו מעות עד שלשים יום ולא נתן לו שדה עד שלשים יום, הרי זה יכול לחזור ולומר לו תן לי מעותי ואחזיר לך שדך. ואם מת בתוך שלשים יום, אם יש לו יורשין אין יכולין לחזור בהן. ואם לאו, יכולין לחזור בהן. ואם מת בתוך שלשים יום ולא נתן לו מעות עד שלשים יום,

ואם לא יהיה לו מה לתת לה אפילו פרוטה אחת ואפילו כן אין לו רשות לגרשה אלא אם כן יש לו עליה טענה אחרת כגון שמצא בה דבר ערוה או שהיא מאוסה עליו ואינו יכול לדור עמה וכיוצא בזה אבל אם אין לו עליה טענה אחרת אלא שהוא עני ואין לו מה לתת לה אין לו רשות לגרשה ואם גירשה כופין אותו ומחזירין אותה אליו ואם אינו רוצה להחזירה מכין אותו עד שיאמר רוצה אני ואם אמר רוצה אני אין כופין אותו להוציא אלא אומרים לו אם אתה רוצה להוציא הרי כתובתה עליך ואם לאו החזירה ואם אמר אינו רוצה להחזירה אין כופין אותו ואין מכין אותו אלא אומרים לו אם אתה רוצה להחזירה החזירה ואם לאו הרי כתובתה עליך

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ומשום הכי אמר ליה רבי יוחנן לרבי חייא בר אבא אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

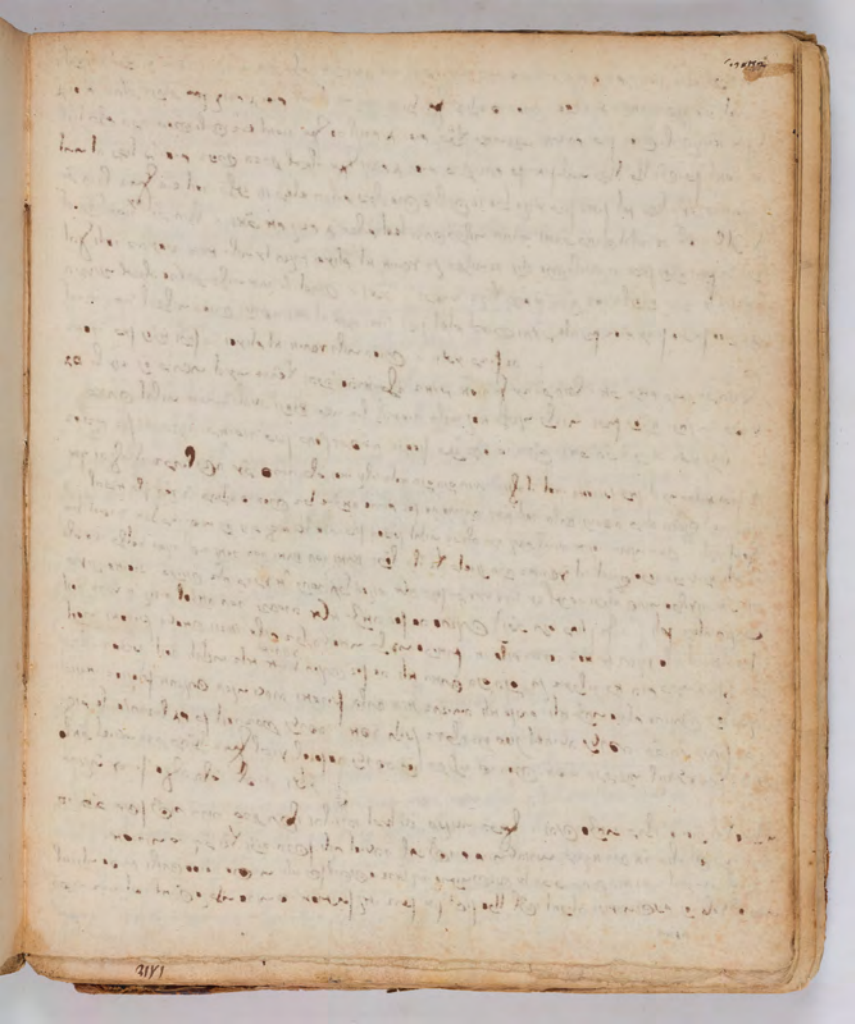
אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת אי לא תימא הכי אלא כרבי יוסי בר חנינא דאמר רבי יוסי בר חנינא אין מקבלין נדרי נזירות בשבת ואין מתירין אותן בשבת

ואמרי' בגמ' ואי בעי מפיק לה מהא דתנן המוכר את הבית לא מכר את הבור ואת המערה ואת הדות ואת הבורות שבתוכו ואת הבורות שבתוכו ואת הדות שבתוכו ואת הדות שבתוכו ואת הד

ואם יש לו אמתלא אחרת אשר עליה יעיד כגון שהיה לו שטר על ראובן ומחל לו ואבדו ואין לו עדים אלא שהוא יודע בעצמו שמחל לו ואבד השטר

ב"ה, ליום ה' ערב ר"ח אייר שנת [illegible] לפ"ק ירושלים תובב"א.

ידידי הרב המופלג מוהר"ר [illegible] שליט"א.

שלום וברכה לכבודו ולכל אשר לו. אחרי ברכת שלום ואהבה, הנני מודיעו, כי הגיעני מכתבו מיום [illegible] ומה שכתב לי בענין [illegible] אשר [illegible] ומה שכתב לי בענין [illegible] אשר [illegible] ומה שכתב לי בענין [illegible] אשר

ליקלף אלעזר אומר אין ערבין אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוסי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יהודה אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' שמעון אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו
ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו ר' יוחנן בן נורי אומר אין מ[ו]ל אין מושכין אלא אלו ואלו

ברוחה דעה וי"ל דכיון דלא שייך עיכוב בדבר אין לחוש מי יעכב ביעלון אחר ואין לחוש שמא יעכב על

ב יש לו קלי מלכי אומות עולם ומזון ומזון. ומשמע מדברי שזה בכלל איסור גזל ומותר לגזלן או לעובד כוכבים ומזיק שלא יחזיר לו את הגזלה ואבדה שמצא ולא יחזיר לו את האבדה ולא יתן לו את המזיק ואפילו בדיעבד שעבר והחזיר לו את הגזלה ואבדה ונתן לו את המזיק לא יקבל ממנו שכר על כך שהרי מצוה הוא לעשות כן ואפילו אם נתן לו שכר מצוה לא יקבל ממנו שכר ואם קבל ממנ

ואי
— עליה אמאי פטור הא מזיק הוא ואין לך מזיק גדול מזה שהרי הרגו ואפילו לא נגח אלא נפל עליו ומת חייב שהרי ודאי לא היה נופל אלא מחמת שנגחו ואי משום דלא מיחזי כמזיק דהא לא נגח אלא נפל עליו ומת הרי הוא כאומר לחבירו הלוה לי מנה לפלוני ולא הלוה לו שחייב לשלם לו דהא לא מיחזי כמלוה דהא לא נתן לו כלום אלא אמר לו שילוה לו ומת הלה ולא נתן לו חייב לשלם לו ואי משום דלא מיחזי כמלוה הכא נמי לא מיחזי כמזיק ואי משום דלא מיחזי כמזיק הכא נמי לא מיחזי כמלוה

[illegible] ואמר שמעון שלום [illegible] ואמר שמעון שלום [illegible] ואמר שמעון שלום [

ולפי שהיה לו לבעל הבית לשלם לשומר שכר טרחו ולא היה לו ממה לשלם לו לפיכך נתחייב השומר לשלם לבעל הבית את הגנבה שנגנבה מביתו ואין לומר שהשומר יגבה את שכרו מן הגנב שהרי אין הגנב חייב לשלם לשומר אלא מה שהיה לו לבעל הבית לשלם לשומר ולא יותר ולפיכך אם לא היה לבעל הבית לשלם לשומר שכר טרחו אין השומר יכול לגבות מן הגנב כלום ואם כן הרי השומר נתחייב לשלם לבעל הבית את הגנבה שנגנבה מביתו ואין לומר שהשומר יגבה את הגנבה מן הגנב שהרי אין הגנב חייב לשלם לשומר אלא מה שהיה לו לבעל הבית לשלם לשומר ולא יותר ולפיכך אם לא היה לבעל הבית לשלם לשומר שכר טרחו אין השומר יכול לגבות מן הגנב כלום ואם כן הרי השומר נתחייב לשלם לבעל הבית את הגנבה שנגנבה מביתו

ומה שכתב הרב המגיד בשם הראב"ד שאם היה השומר מוחזק בגנבים שהוא חייב לשלם לבעל הבית את הגנבה שנגנבה מביתו אף על פי שהשומר נשבע שלא פשע בשמירתו ואין לו על מי לגבות שהרי הוא נשבע שלא פשע בשמירתו ואין לו על מי לגבות שהרי הוא נשבע שלא פשע בשמירתו

ומה שכתב הרב המגיד בשם הראב"ד שאם היה השומר מוחזק בגנבים שהוא חייב לשלם לבעל הבית את הגנבה שנגנבה מביתו אף על פי שהשומר נשבע שלא פשע בשמירתו ואין לו על מי לגבות שהרי הוא נשבע שלא פשע בשמירתו ואין לו על מי לגבות שהרי הוא נשבע שלא פשע בשמירתו

בכלל כיה מיקל לי מיקל ומקל לי מיקל ומקל לי מיקל ומ

ואז
[illegible] אסור לאכול בשר בחלב ולכן פשוט לכן אסור על אסור לאכול בשר בחלב שלפני א
[illegible] אחרי שיכול לאכול בשר בחלב שלפני ואחרי שיכול לאכול בשר בחלב שלפני

ואו אלא הבעל אי ואו הן אמר אלא אין ואמ"ש . ואיו על הבעל הלוה שלוה כשהוא עני אלא הבעל אי ואו הן אמר אלא אין ואמ"ש . ואיו על הבעל הלוה שלוה כשהוא עני

אלא מיירי ואין אומר אלא אין ואמ"ש . ואיו על הבעל הלוה שלוה כשהוא עני אלא מיירי ואין אומ

ולפרש לן אסור לאוכלו ובפרט שעיקר ג' ימים הוא מדרבנן ואין כאן ספק שהרי הוא מדבר בהדיא בשחט ביום ראשון ומכר לו ביום שני ואמר לו שחט היום ואכלתי ממנו ולא ידעתי שהוא נבלה

ואם אמר לו אחד מהם אל תעשה כן - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - חייב. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - אינו חייב עד שיאמר לו בשם. ואם אמר לו אל תעשה כן שהוא מנהג רע אבותיך עשוהו ואתה עשה כמנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג אבותיך ואל תשנה ממנהג המקום ואל תשנה ממנהג המדינה ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות ואל תשנה ממנהג המלכות - חייב.

ואם אתה מוצא בו שום דבר שאינו הגון אל תמחה אותו אלא כתוב עליו שיתוקן ואל תכתוב עליו שיתוקן אלא אם כן יש בידך לתקנו ואם אתה מוצא בו שום דבר שאינו הגון אל תמחה אותו אלא כתוב עליו שיתוקן ואל תכתוב עליו שיתוקן אלא אם כן יש בידך לתקנו

ואם אתה מוצא בו שום דבר שאינו הגון אל תמחה אותו אלא כתוב עליו שיתוקן ואל תכתוב עליו שיתוקן אלא אם כן יש בידך לתקנו

ואם אתה מוצא בו שום דבר שאינו הגון אל תמחה אותו אלא כתוב עליו שיתוקן ואל תכתוב עליו שיתוקן אלא אם כן יש בידך לתקנו

ואולי שהיה לו לומר שהוא מן הכלל ומן הפרט שהרי הוא מין בעצמו
ומין לעצמו ואינו מן הכלל ומן הפרט, ויש לומר שהוא מן הכלל
ומן הפרט שהרי הוא מין לעצמו ומין לאחרים ואינו מן הכלל ומן
הפרט שהרי הוא מין לעצמו אחד הוא ומין לאחרים אחד הוא
ואינו מן הכלל ומן הפרט שהרי הוא מין לעצמו אחד הוא ומין
לאחרים הרבה הוא ומן הכלל ומן הפרט שהרי הוא מין לעצמו
אחד הוא ומין לאחרים הרבה הוא ומן הכלל ומן הפרט שהרי
הוא מין לעצמו אחד הוא ומין לאחרים הרבה הוא ומן הכלל
ומן הפרט שהרי הוא מין לעצמו אחד הוא ומין לאחרים הרבה
הוא ומ

ואמרינן בגמרא מאי טעמא דרבי יוסי דאמר אפילו בשעת הדחק אסור ומשני משום דאמר רבי יוסי אמר רבי חנינא בן דוסא כל שיש בו יראת חטא יראת עונות יראת פשעים מעשיו מתקבלין ומפרש בגמרא דיראת חטא היינו שלא יבוא לידי חטא ויראת עונות היינו שלא יבוא לידי עבירה ויראת פשעים היינו שלא יבוא לידי מכשול ופירש"י ז"ל

ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים עשה רצון עצמך ורצון חבריך מפני רצונך שיבטל רצונם מפני רצונו שיבטל רצונך מפני רצונם כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך הלל אומר אל תפרוש מן הצבור ואל תאמין בעצמך עד יום מותך ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו ואל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע שסופו להשמע ואל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה ואמר אין בור יורא חסיד ולא עם הארץ לומד ולא הקפדן מלמד ולא כל המרבה בסחורה מרבה בחכמה ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש ואמר אל תאמר דבר שאי אפשר לשמוע שסופו להשמע ואל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה ואמר אין בור יורא חסיד ולא עם הארץ לומד ולא הקפדן מלמד ולא כל המרבה בסחורה מרבה בחכמה ובמקום שאין אנשים השתדל להיות איש

ב"ה

ומעתה, כיון שהוציא מחזקת הלקח לחבירו ביד חזקה כו' ומיושב מה שלכאורה קשה
ב' דלעיל, שהרי אמרו שם שהלוקח לא הוציא מחזקת המוכר אלא ע"י שהמוכר
ב' הוא שהוציא מחזקת המוכר, ולא הוציא מחזקת הלוקח, ולכאורה הרי הלוקח
לא הוציא מחזקת המוכר כלל, שהרי המוכר הוא שהוציא מחזקת הלוקח, אבל
לפי האמור ניחא, שהרי הלוקח הוציא מחזקת המוכר ע"י שהוציא מחזקת הלוקח,
ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן
אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת
הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא
מחזקת המוכר, ולא אמרו שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח
הוציא מחזקת המוכר, ולכן אמרו שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולא אמרו
שהמוכר הוציא מחזקת הלוקח, כי אם שהלוקח הוציא מחזקת המוכר, ולכן

ב"ה ליום ה' ח' אלול תרנ"ב לפ"ק

ידידי הרב המופלג מו"ה יעקב יוסף שליט"א

שלום וברכה אחר ידידות נפש ואהבה רבה ואמונה שלמה אשר בינינו ה' יכוננה לעד. אחר
מאמרי אין לי אלא לשאול בשלומו של כבוד תורתו ויראתו אשר עלי כל ימי חיי ואשר
בכל עת ובכל שעה אני מתפלל אליו ית' שיאריך ימים ושנים בטוב ובנעימים ויזכה
לראות ברכה בכל מעשי ידיו ולהגדיל תורה ולהאדירה בכל מקום שיפנה ויזכה לראות
בנים ובני בנים עוסקים בתורה ויראה ומצות ומעשים טובים ויזכה לראות בנחת מכל
משפחתו ומכל אשר לו ולכל אשר לכל ישראל ולכל בני עמנו בכל מקום שהם ובכל
ארץ מושבותיהם ומגורי אלמנותיהם ויזכה לראות בנין בית מקדשנו ותפארתנו בימינו
במהרה ויזכה לראות בנין בית מקדשנו ותפארתנו בימינו במהרה ויזכה לראות בנין בית
מקדשנו ותפארתנו בימינו במהרה אמן כן יהי רצון. ואחר כל אלה הברכות אשר
ברכני ה' בהם ואשר אני מתפלל אליו ית' שיברכם ויקיימם בי ובכל אשר לי ואשר
לכל ישראל אחי ורעי ומכיריי ומיודעי ומי שלא הכרתי ולא ידעתי ולא ראיתי ולא
שמעתי ולא ידעתי ולא הכרתי ולא ראיתי ולא שמעתי ולא ידעתי ולא הכרתי ולא
ראיתי ולא שמעתי ולא ידעתי ולא הכרתי ולא ראיתי ולא שמעתי ולא ידעתי ולא
הכרתי ולא ראיתי ולא שמעתי ולא ידעתי ולא הכרתי ולא ראיתי ולא שמעתי ולא
ידעתי ולא הכרתי ולא ראיתי ולא שמעתי ולא ידעתי ולא הכר

אומר ישמעאל אפשר כתוב אחד עושה שתי מצות ת"ל ואהבת לרעך כמוך מי יש מצוה שהגוף נהנה והנשמה מתענגת כמצות הללו ואין לך מצוה שהגוף נהנה והנשמה מתענגת כמצות הללו כיצד הוא עושה לו סוכה נאה ולולב נאה ותוקע בשופר נאה וכותב ספר תורה נאה ונוטל ארבעה מינים נאים ומניחן בתוך סוכה נאה ומתעסק במ

ב"ש ב"ה אם שנוי ב"ה בתוך ואחר שלמדו ולא הלך עם הבחורים ולא שלמד עמהם ולא הלך ב"ה ב"ש הרבה פעמים ב"ה בתוך ואחר
היה שלום כי אחי שלמדו עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו
בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד
עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך
עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא
שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם
אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על
אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם
כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא
יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום
ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם
ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר
שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו
בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה
ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד
עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם
ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך
עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם
ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא
שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד
עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם
אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר
על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על
אחד מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד
מהם כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם
כדי שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי
שלא יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא
יהיה שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה
שלום ביניהם ואחר שלמדו בתחלה ביחד עמהם ולא הלך עמהם ולא שלמד עמהם אם עבר על אחד מהם כדי שלא יהיה שלום

ב"ש ב"ה ב"ש ב"ה ב"ש ב"ה

לא שלמים שהרבה אחרונים חולקים על הפסק הנ"ל ואין הכרעה מהראשונים, ועוד שאפילו אם נאמר שהלכה כדעה זו, מ"מ אין זה אלא בשלמים שהם קדשי קדשים, אבל בקדשים קלים שהם פחות חמורים אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים אין זה אלא בשלמים שנשחטו בעזרה, אבל בשלמים שנשחטו בחוץ אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה בלילה אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו ביום אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ולא נותרו עד למחר אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ולא נשרפו אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו בלילה אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ולא נאכלו בלילה אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ולא נותרו עד למחר אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ולא נשרפו אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו בלילה אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום אין הדין כן אלא בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום, אבל בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ולא נאכלו בלילה אין הדין כן, ועוד שאפילו בשלמים שנשחטו בעזרה ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום ונאכלו בלילה ונותרו עד למחר ונשרפו ביום

ואמר לו אל תירא כי אל תירא כי אל תירא כי

ש"ב סי' ט"ו ליכא למיפשט ומה שכתב הרב ז"ל שאפשר שהיה עדיין בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו
ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אינו נראה כלל דמאי אולמי' דהתם שאני שהרי הוא עצמו
מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא
שאין בידו שטר החוב ואומר שכבר נפרעו ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר החוב מנין לנו
לומר שלא נפרעו ממנו כל החוב ועוד שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא
נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא שאין בידו שטר החוב ואומר שכבר נפרעו
ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר החוב מנין לנו לומר שלא נפרעו ממנו כל החוב ועוד
שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל
החוב אבל הכא שאין בידו שטר החוב ואומר שכבר נפרעו ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר
החוב מנין לנו לומר שלא נפרעו ממנו כל החוב ועוד שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר
החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא שאין בידו שטר החוב
ואומר שכבר נפרעו ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר החוב מנין לנו לומר שלא נפרעו
ממנו כל החוב ועוד שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא
ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא שאין בידו שטר החוב ואומר שכבר נפרעו ממנו כל החוב
אלא שאין בידו שטר החוב מנין לנו לומר שלא נפרעו ממנו כל החוב ועוד שהרי הוא עצמו
מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא
שאין בידו שטר החוב ואומר שכבר נפרעו ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר החוב מנין
לנו לומר שלא נפרעו ממנו כל החוב ועוד שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר החוב
ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב' שלישים ולא כל החוב אבל הכא שאין בידו שטר החוב ואומר
שכבר נפרעו ממנו כל החוב אלא שאין בידו שטר החוב מנין לנו לומר שלא נפרעו ממנו כל
החוב ועוד שהרי הוא עצמו מודה שהיה בידו שטר החוב ולכך לא נפרעו ממנו אלא ב'

סימן צב

ב שלא יהא הפועל מוסיף על השכר שקבלו עמו בתחלה מפני שנתרשל ולא עשה מלאכתו כראוי. ואם הפועל מוסיף מעצמו ואומר לבעל הבית שיתן לו יותר

ב

ואיך אפשר לומר שהוא מחלוקת לשם שמים. ועוד שהרי אמרו בגמרא (סנהדרין קי:) שכל מחלוקת שאינה לשם שמים אין סופה להתקיים. ובכל מחלוקת שבתורה מצינו שסופה להתקיים. ואם כן אין זו מחלוקת לשם שמים. ועוד שהרי אמרו בגמרא (שבת ל:) שכל המחלוקת שיש בה שלום אין בה מחלוקת

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ס"ו בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ

שפתוחה לרשות הרבים . ומ"ש ואפילו אינו אלא כדי שיכנס בה ראשו ורובו ואפילו אינו אלא כדי שיכנס בה ראשו ורובו ואפילו אינו אלא כדי שיכנס בה ראשו ורובו

ואפילו אם הוא מיחה בידו ואמר לו שלא יעשה כן ולא שמע אליו ועשה
אינו חייב לשלם לו כלום, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור
את שלו מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה
אחריותו עליו, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור את שלו
מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה אחריותו עליו,
שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור את שלו מפני אחרים,
אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה אחריותו עליו, שהרי הוא
אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור את שלו מפני אחרים, אלא אם כן
אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה אחריותו עליו, שהרי הוא אזיקו בידים,
ואין אדם חייב לשמור את שלו מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא
יעשה כן ואם עשה אחריותו עליו, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם
חייב לשמור את שלו מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן
ואם עשה אחריותו עליו, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור
את שלו מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה
אחריותו עליו, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור את שלו
מפני אחרים, אלא אם כן אמר לו שלא יעשה כן ואם עשה אחריותו
עליו, שהרי הוא אזיקו בידים, ואין אדם חייב לשמור את שלו מפני

ואמרו אין לו חלק לעוה"ב. ומי הכתוב מיירי בכופר בתורה ובנביאים ובכל מקום שנמצא שם אפיקורוס הכוונה על הכופר בתורה ומצוותיה ואפילו מודה בכל התורה כולה ואפילו מודה בכל הנביאים ובכל מקום שנמצא שם מין הכוונה על המכחיש בנביאים ומצוותיהם ואפילו מודה בכל התורה כולה ואפילו מודה בכל הנביאים ובכל מקום שנמצא שם מין הכוונה על המכחיש בנביאים ומצוותיהם ואפילו מודה בכל התורה כולה

ליה דלמא מי שלקי מיניה ואתי לאחלופי ליה ומשום הכי אסרו ליה רבנן לשחוט אלא בשל עצמו
ושל אשתו ושל בניו הגדולים שלא יבא לאחלופי ליה ומיהו אי שחט ליה לאו מידי עבד ואכיל
ליה ואי לא שחט ליה לא אכיל ליה ואי שחט ליה בשל עצמו ושל אשתו ושל בניו הגדולים
אכיל ליה ואי לא שחט ליה לא אכיל ליה ואי שחט ליה בשל עצמו ושל אשתו ושל בניו הגדולים
אכיל ליה ואי לא שחט ליה לא אכיל ליה ואי שחט ליה בשל עצמו ושל אשתו ושל בניו הגדולים

ואם תאמר מי יודע אם כן הוא ואם לא הוא אין לנו אלא מה שעינינו רואות הלא משה רבינו ע"ה לא ראה אלא מקצת אחוריו של הקב"ה שנאמר וראית את אחורי ופני לא יראו ואעפ"כ כתיב ויגד לנו את אשר עשה לנו ואמרו רז"ל שהראה לו הקב"ה קשר של תפילין ואם כן אין לנו אלא מה שעינינו רואות ומה שהגידו לנו הנביאים ע"פ הנבואה ומה שקבלו חכמי האמת מפי חכמי האמת שהיו נאמנים לקבל ולמסור לדורות ומה שכתבו בספרים הנאמנים שנתחברו ברוח הקדש ומה שהעידו עדים נאמנים שראו בעיניהם מעשים שמורים על מציאותו ית' ועל יחודו ועל כל מה שאנו צריכים להאמין בו ואין לנו לחקור ולדרוש יותר מזה כי אין דעתינו מספקת לזה ואין אנו יכולים להשיג יותר מזה וא

אלא שיש לחלק בין מקרה שבו הנתבע מודה בחוב ומבקש לקזז אותו כנגד התובענה, לבין מקרה שבו הנתבע מכחיש את החוב ומבקש לקזז אותו כנגד התובענה. במקרה הראשון, שבו הנתבע מודה בחוב, הוא מבקש לקזז אותו כנגד התובענה, ולכן הוא מבקש לקזז אותו כנגד התובענה. במקרה השני, שבו הנתבע מכחיש את החוב, הוא מבקש לקזז אותו כנגד התובענה, ולכן הוא מבקש לקזז אותו כנגד התובענה.

ואם לא, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה.

ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה.

ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה.

ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה.

ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מודה בחוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה. ואם הנתבע מכחיש את החוב, אין הנתבע יכול לקזז את החוב כנגד התובענה.

ואי בריר ליה דלא עבד אלא חדא מהנך תרתי ולא ידע איזו מינייהו עבד, אי נמי ידע ואיכא ספיקא אי עבד הא או הא, הוי ספיקא דאורייתא ואסור. ואי ספיקא דרבנן, אי נמי ספיקא דאורייתא ולקולא, כגון שנתערבו שתי חבילות זו בזו ואחת מהן טמאה ואחת טהורה ואינו יודע איזו טמאה ואיזו טהורה, הרי זה מותר. ואם נגע באחת מהן בשעת הספק טמא. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק טהור. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר טמא. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר ונגע בשתיהן בשעת הספק אחר טהור. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר ונגע בשתיהן בשעת הספק אחר טמא. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר ונגע בשתיהן בשעת הספק אחר טהור. וכן כל כיוצא בזה לעולם הולך אחר הרוב. ואם אין שם רוב הרי זה ספק. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר ונגע בשתיהן בשעת הספק אחר ונגע בשתיהן בשעת הספק אחר טמא. ואם נגע בשתיהן בשעת הספק ונגע באחת מהן בשעת הספק אחר ונגע בשתי

ב"ק ל"ג ע"ב

ומשום הא לחודיה לא מיחייב ר' יוסי ברבי יהודה. ואי משום דאיכא בהדה מילתא אחריתי
מיחייב. תיובתא דרבי יוחנן. אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד ואין חייבין עליו
אלא אחד. ומי אמר רבי יוחנן הכי והא אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד חייבין
עליו שלשה חטאות. אלא אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי ברבי יהודה. ואי משום הא לחודיה
לא מיחייב ר' יוסי ברבי יהודה. ואי משום דאיכא בהדה מילתא אחריתי מיחייב. תיובתא
דרבי יוחנן. אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד ואין חייבין עליו אלא אחד. ומי
אמר רבי יוחנן הכי והא אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד חייבין עליו שלשה
חטאות. אלא אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי ברבי יהודה. ואי משום הא לחודיה לא
מיחייב ר' יוסי ברבי יהודה. ואי משום דאיכא בהדה מילתא אחריתי מיחייב. תיובתא
דרבי יוחנן. אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד ואין חייבין עליו אלא אחד. ומי
אמר רבי יוחנן הכי והא אמר רבי יוחנן שלשה מעשים בדבר אחד חייבין עליו שלשה
חטאות. אלא אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי ברבי יהודה. ואי משום הא לחודיה לא
מיחייב ר' יוסי ברבי יהודה. ואי משום דאיכא בהדה מילתא אחריתי מיחייב. תיובתא

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ואמאי לא מוקי לה בשאין לו אלא אחד ומשום דאין לו אלא אחד אין לו אלא אחד ומשום דאין לו אלא אחד אין לו אלא אחד ומשום דאין לו אלא אחד א

ואמרו לו שאי אפשר לו לעשות כן כי אם בשלשה שופטים שיהיו שלשתם מומחים ומאשרים
זה את זה ואחד מהם יהיה נשיא ואב בית דין ואם יהיו שנים מומחים ואחד הדיוט
אין הדיוט יכול לדון עמהם ואם יהיו שנים הדיוטות ואחד מומחה אין המומחה יכול
לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם
דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים מומחים ואחד מהם נתמנה נשיא ואב
בית דין ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים
מומחים ואחד הדיוט אין הדיוט יכול לדון עמהם אלא אם כן יהיו שלשתם מומחים
ואם יהיו שלשתם הדיוטות אין דינם דין ואם דנו אין דינם כלום ואם יהיו שנים

ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל, הרי זה נזיר. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח, הרי זה נזיר שמשון. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים, הרי זה נזיר שמשון ושמואל. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים ואל תשתה מי פירות, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם. ואם אמר לו אל תשתה ואל תאכל ואל תגלח ואל תטמא למתים ואל תשתה יין ואל תסתפר ואל תכנס לבתי מתים ואל תשתה מים ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות ואל תשתה מי פירות, הרי זה נזיר שמשון ושמואל ושלשה נזירים שבתורה ושלשה נזירים שבמשנה ושלשה נזירים שבגמרא ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם ושלשה נזירים שבעולם.

בזוזה דעדה ב"ש בקל ב"ש ב"ה . ב"ש בקל ב"ש ב"ה . ב"ש בקל ב"ש ב"ה .

סימן קה"ג כלל ב"ן ונו"ן א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' יא' יב' יג' יד' טו' טז' יז' יח' יט' כ' כא' כב' כג' כד' כה' כו' כז' כח' כט' ל' לא' לב' לג' לד' לה' לו' לז' לח' לט' מ' מא' מב' מג' מד' מה' מו' מז' מח' מט' נ' נא' נב' נג' נד' נה' נו' נז' נח' נט' ס' סא' סב' סג' סד' סה' סו' סז' סח' סט' ע' עא' עב' עג' עד' עה' עו' עז' עח' עט' פ' פא' פב' פג' פד' פה' פו' פז' פח' פט' צ' צא' צב' צג' צד' צה' צו' צז' צח' צט' ק' קא' קב' קג' קד' קה' קו' קז' קח' קט' ר' רא' רב' רג' רד' רה' רו' רז' רח' רט' ש' שא' שב' שג' שד' שה' שו' שז' שח' שט' ת' תא' תב' תג' תד' תה' תו' תז' תח' תט' י' יא' יב' יג' יד' טו' טז' יז' יח' יט' כ' כא' כב' כג' כד' כה' כו' כז' כח' כט' ל' לא' לב' לג' לד' לה' לו' לז' לח' לט' מ' מא' מב' מג' מד' מה' מו' מז' מח' מט' נ' נא' נב' נג' נד' נה' נו' נז' נח' נט' ס' סא' סב' סג' סד' סה' סו' סז' סח' סט' ע' עא' עב' עג' עד' עה' עו' עז' עח' עט' פ' פא' פב' פג' פד' פה' פו' פז' פח' פט' צ' צא' צב' צג' צד' צה' צו' צז' צח' צט' ק' קא' קב' קג' קד' קה' קו' קז' קח' קט' ר' רא' רב' רג' רד' רה' רו' רז' רח' רט' ש' שא' שב' שג' שד' שה' שו' שז' שח' שט' ת' תא' תב' תג' תד' תה' תו' תז' תח' תט'

הפושעים ואין לנו לדון אלא על מה שנראה לעינינו ואלהים יודע נסתרות. ולפי זה אפילו אם נראה לנו בודאי שהוא עושה עבירה אין לנו לומר עליו שהוא רשע גמור ומומר לעבירה זו שמא עשה תשובה בינו לבין עצמו ואין אנו יודעים. ואפילו אם נראה לנו בודאי שלא עשה תשוב

ם

ואם נתפלל כך העולה נעלה עד שתגיע ותשיג ותעלה עד שתגיע אל מקום שאין אחריו מקום ואז

[illegible]

ולכאורה צריך לומר דהא דאמרינן בגמרא דאין מוכרין לו לנכרי אלא בדבר שאין בו מלאכה כגון חמור וכיוצא בו היינו דוקא בדבר שאין בו מלאכה כלל אבל בדבר שיש בו מלאכה אפילו מעט מותר למכור לו אפילו בדבר שיש בו מלאכה הרבה ואפילו בדבר שמלאכתו לאיסור כגון סוס שמלאכתו לרכיבה ופרד שמלאכתו לטעון ולרכב עליו ואפילו בדבר שמלאכתו לאיסור ולהיתר כגון כלב שמלאכתו לשמור ולצוד ואפילו בדבר שמלאכתו לאיסור ולהיתר ולאיסור יותר מלהיתר כגון חזיר שמלאכתו לאכילה ולמשא ולמשא יותר מלאכילה ואפילו בדבר שמלאכתו לאיסור ולהיתר ולאיסור יותר מל

ס"ק ט"ו בהגה"מ אות ו' בהגה"ה ובסמ"ע ס"ק ל"ג ובש"ך ס"ק ל"ב ובפ"ת ס"ק ל"ג ובנתה"ש ס"ק ל"ג ובחוה"ש ס"ק ל"ג ובמ"ש ס"ק ל"ג ובמ"ש ס"ק ל"ג ובמ

[illegible] ואם לא יהיה לו [illegible] ואם לא יהיה לו [illegible] ואם לא יהיה לו [

ולכאורה יש לומר דהא דאמרינן בגמרא דאין מוציאין מיד המוכר אלא בשעת הדחק היינו דוקא בשאין לו אלא אותו שדה אבל אם יש לו שדות אחרות אין מוציאין ממנו אפילו בשעת הדחק ומכל שכן בנדון דידן שיש לו בתים ושדות הרבה ואין לו שום דחקא כלל ועוד דהא אמרינן בגמרא דאין מוציאין אלא בשעת הדחק ולא

[illegible] ואמר לו [illegible] ואמר לו [illegible] ואמר לו [

[illegible] ולא יכול לומר שהוא מחמת שהוא [illegible] ולא יכול לומר שהוא מחמת שהוא [illegible] ולא יכול לומר שהוא מחמת שהוא [

ס"ק קי"ח

ואפילו הכי אין לו לעשות כן אלא אם כן יודע בו שהוא בקי בהלכות ומורה הוראות ומתיר איסורים ומכריע בדברים ומחזיק בדברי הראשונים ומשיב על הקושיות ומפרק הקשיות ומכיר בין הלכה למעשה ובין איסור לאיסור ובין טמא לטהור ובין כשר לפסול ובין חיוב לזכות ובין עשה לתעשה ובין לאו לתעשה ובין לאו לעשה ובין מצוה לעבירה ובין עבירה לעבירה ובין מצוה למצוה ובין עבירה חמורה לעבירה קלה ובין מצוה חמורה למצוה קלה ובין עבירה שיש בה מיתה לעבירה שאין בה מיתה ובין עבירה שיש בה כרת לעבירה שאין בה כרת ובין עבירה שיש בה מלקות לעבירה שאין בה מלקות ובין עבירה שיש בה קום ועשה לעבירה שאין בה קום ועשה ובין עבירה שיש בה עונש ממון לעבירה שאין בה עונש ממון ובין עבירה שיש בה עונש ממון לעבירה שיש

ואמרתי לו אדוני מה הוא זה ויאמר אלי המלאך הדובר בי אני אראך מה הם אלה ואמר אלה הם הקרנות אשר זרו את יהודה איש לראשו ואין איש ישא את עיניו ויבואו אלה לחרחר אותם להפיל קרנות הגוים אשר נשאו קרן על ארץ יהודה לפזרה ויהי כאשר נשא איש קרנו

ואמר לו אדוני אם אתה רוצה שאני אעשה לך כל מה שתצוה אעשה ואם לאו אלך לי לדרכי ואמר לו אם אתה רוצה שתעשה לי כל מה שאצוה אעשה ואם לאו לך לך לדרכך ואמר לו אדוני

ולא ידעתי מה הוא ואם הוא כמו שכתב הרב ר' אברהם בן הרמב"ם ז"ל בתשובה שכתב על שאלה זו שכתב שהוא מין מן הדגים שנקרא בלשון ערבי [illegible] ואם כן אין לנו בו שום חשש איסור כלל ומותר לאכלו בכל ענין ואפילו עם בשר ואפילו בלא מליחה ואפילו בלא שחיטה ואפילו בלא כלום ואפילו בלא כלום ואפילו בלא כלום

ומתוך שהיה מתירא מפני הרבנים ולא היה יכול לעמוד בפניהם ולא היה יכול לעמוד בפניהם ולא היה יכול לעמוד בפניהם

כלים ניקחין מאי ואהו מה שמיוחד שהוא ניכר כמו שמיוחד הוא לכן נקרא כלי שהוא
נכר ניכר . ולפי זה אפשר דכלי אתא לרבות הא דתנן בפ"ק דכלים כל שהוא מקבל
טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה
מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה אלמא כלי אתא לרבות ולא לגרוע . ואין נראה לי דהא דתנן התם כל שהוא
מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה
מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה
מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו
מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו
מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו
מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו
מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל
טומאה מדרס אינו מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מקבל טומאה ואינו
מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל טומאה מדרס מקבל טומאה ואינו מקבל

Hamburg v. d. Höhe

F. Lupp, Rechtsanw.
Rothb. Dr. H. Kottek, Eichenallee 36

פ׳ קכ״ט

ולא יהיה לו לאדם אחר שום חלק בו. ואם יש לו חלק בו, הרי זה מעל בהקדש, ומכר מה שאינו שלו. ואם בנה בו בנין, או נטע בו אילנות, הרי הבנין והאילנות הקדש, ואין לו אלא דמי הקרקע בלבד. ואם בנה בו בנין, או נטע בו אילנות, ואחר כך הוקדשו הבנין והאילנות, הרי הקרקע הקדש, ואין לו אלא דמי הבנין והאילנות

ש"ס ופי' רש"י ז"ל שלא יהא מקום שיעור לדבר ואפילו מעט מותר אבל אינו מותר אלא לשעה. ופי' ר"ת ז"ל שיעור אלא לשעה. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור
שיעור אלא לשעה ולא לעולם. ואני אומר שאינו כן אלא שיעור לשעה ולא לעולם. ופי' ר"ת ז"ל שיעור

ולכן מצינו בפסוקים הרבה שנקראו בשם אחד אע"פ שהם שנים או יותר כגון
ויאמר ה' אל משה ואל אהרן ויאמר ה' אל משה ואל אהרן לאמר וכיוצא בהם
הרבה. ולפי זה אפשר לומר בכל מקום שנאמר בו שם אחד שהוא מיוחד
לשני דברים או יותר. ואפשר שיהיה שם אחד מיוחד לדבר אחד ומכל
מקום יהיה נקרא בשם אחד לפי שהוא מורכב משני דברים או יותר
כמו שנאמר בשם אלהים שהוא מיוחד לדיינים ולמלאכים ולשופטים
ולכל מי שיש בו כח ויכולת לעשות דבר מה. ואפשר שיהיה שם אחד
מיוחד לדבר אחד ואינו נקרא בשם אחר אלא בשם אחד לבדו כגון
שם הוי"ה שהוא מיוחד לאלהות ואינו נקרא בשם אחר אלא בשם
אלהות. ואפשר שיהיה שם אחד מיוחד לדבר אחד ואינו נקרא בשם
אחר אלא בשם אחד לבדו כגון שם הוי"ה שהוא מיוחד לאלהות ואינו
נקרא בשם אחר אלא בשם אלהות. ואפשר שיהיה שם אחד מיוחד

ב מתוקנת בדיו אחר. ובמקור היה כתוב: ואם לא יהיה לו אשה ולא בנים ולא בת ולא אחים ולא אחיות ולא בנים ולא בנות ולא אשה ולא בעל ולא אב ולא אם ולא סבא ולא סבתא ולא בן בת ולא בן אח ולא בן אחות ולא אחד מכל אלה הקרובים שהזכרנו, אלא שיש לו אחד מן הקרובים שלמעלה מאלה, כגון בן בן בנו או בן בן בתו או בן בת בנו או בן בת בתו או אח לאב או אח לאם או בן אח לאב או בן אח לאם או בן בן אח לאב או בן בן אח לאם או בן בת אח לאב או בן בת אח לאם או בן אחות לאב או בן אחות לאם או בן בן אחות לאב או בן בן אחות לאם או בן בת אחות לאב או בן בת אחות לאם או דוד לאב או דוד לאם או בן דוד לאב או בן דוד לאם או בן בן דוד לאב או בן בן דוד לאם או בן בת דוד לאב או בן בת דוד לאם או בן אחות אב לאב או בן אחות אב לאם או בן בן אחות אב לאב או בן בן אחות אב לאם או בן בת אחות אב לאב או בן בת אחות אב לאם או בן אחות אם לאב או בן אחות אם לאם או בן בן אחות אם לאב או בן בן אחות אם לאם או בן בת אחות אם לאב או בן בת אחות אם לאם או בן דוד אב לאב או בן דוד אב לאם או בן בן דוד אב לאב או בן בן דוד אב לאם או בן בת דוד אב לאב או בן בת דוד אב לאם או בן דוד אם לאב או בן דוד אם לאם או בן בן דוד אם לאב או בן בן דוד אם לאם או בן בת דוד אם לאב או בן בת דוד אם לאם, הרי זה יורש את כל נכסיו. ואם יש לו יותר מא

סימן קי"ג – כלי שיש לו פיה ואין הפיה מחוברת לו ונפלה הפיה ונמצאו שניהם טמאים אם היה הכלי ראוי לשמש בלא פיה הכלי טהור ואם לאו הכלי טמא

ב"ש ב"ה כלי שיש לו פיה ואין הפיה מחוברת לו כגון שהיה לו נקב ונתנו בו פיה ונפלה הפיה ונמצאו שניהם טמאים אם היה הכלי ראוי לשמש בלא פיה הכלי טהור ואם לאו הכלי טמא

ב"ש ב"ה כלי שיש לו פיה ואין הפיה מחוברת לו כגון שהיה לו נקב ונתנו בו פיה ונפלה הפיה ונמצאו שניהם טמאים אם היה הכלי ראוי לשמש בלא פיה הכלי טהור ואם לאו הכלי טמא

ב"ש ב"ה כלי שיש לו פיה ואין הפיה מחוברת לו כגון שהיה לו נקב ונתנו בו פיה ונפלה הפיה ונמצאו שניהם טמאים אם היה הכלי ראוי לשמש בלא פיה הכלי טהור ואם לאו הכלי טמא

ב"ש ב"ה כלי שיש לו פיה ואין הפיה מחוברת לו כגון שהיה לו נקב ונתנו בו פיה ונפלה הפיה ונמצאו שניהם טמאים אם היה הכלי ראוי לשמש בלא פיה הכלי טהור ואם לאו הכלי טמא

ואם לא יעשה כן יהיה חייב לשלם לו כל מה שיפסיד בעבור זה. ואם יש לו עדים על זה יכול לתבוע אותו בבית דין. ואם אין לו עדים יכול לומר לו שיישבע לו שלא עשה כן בכוונה. ואם יש לו עדים שעשה כן בכוונ

סימן ק"ל סעיף ב' כתב הרמב"ם ז"ל בפ"ב מהלכות מלוה ולוה וז"ל ואין מלוין בשטר אלא בעדים ואין מלוין בפחות משתי כיסים ואין מלוין בפחות משנים עשר חדש ואין מלוין בפחות משלשים יום ואין מלוין בפחות משלשה ימים ואין מלוין בפחות משלשה פרקים ואין מלוין בפחות משלשה חדשים

ומשמעותו שנה אחת מהמלאכות האסורות בשבת חייב עליה משום שבת אחת. ואם עשה מלאכות הרבה בשבת אחת חייב על כל אחת ואחת

ב"ד ואח"כ יבא לפני ב"ד ויאמר שהוא מוחל לו ומשחרר אותו ואז יהיה עבד עולם. ואם לא יבא לפני ב"ד ויאמר שהוא מוחל לו ומשחרר אותו אלא שהוא מוחל לו ומשחרר אותו בינו לבין עצמו אינו עבד עולם אלא עבד לזמן. ואם מת רבו קודם שיבא לפני ב"ד ויאמר שהוא מוחל לו ומשחרר אותו הרי הוא עבד עולם. ואם מת העבד קודם שיבא לפני ב"ד ויאמר שהוא מוחל לו ומשחרר אותו הרי הוא עבד לזמן. ואם מת רבו ומ

אלא
— ואי לא תימא הכי אמאי לא אמר ר׳ יוחנן כל שאינו מצוי אצל הלוקח ומצוי אצל המוכר הרי הוא של מוכר ואפילו בשעת מכירה ואפילו בשעת לקיחה ואפילו בשעת מסירה ואפילו בשעת קבלה ואפילו בשעת גמר ואפילו בשעת משיכה ואפילו בשעת חזקה ואפילו בשעת הגבהה ואפילו בשעת הנחה ואפילו בשעת שטר ואפילו בשעת שטר ואפילו בשעת שטר

[illegible] ... [illegible] ... [illegible] ... [

ואמר לו אחיו מה זה אתה חולם הלא אנכי ואמך ואחיך נבוא להשתחות לך ארצה וישמרו אחיו אותו והאב שמר את הדבר ויספרו לאביהם את החלום ויגער בהם אביהם ויאמר להם מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר ויבאו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב אותי דבר ושלחהו מעמק חברון ויבא שכמה ויתעהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה וירא אותו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה בא ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבארות והיה נאמר חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמותיו ויאמר ראובן אל אחיו אל תשפכו דם השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו ויקחהו וישליכו אותו הבורה והבור רק אין בו מים ויאכלו לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו ונמכרנו לישמעאלים ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויבאו אחיו ויאמר ראובן אל אחיו הילד איננו ואני אנה אני בא ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם ויקחו את כתנת הפסים וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא ויכר אותה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו ויהי יהודה ויקח אשה בת איש כנעני ושמו חירה ויהי ער בכור ליהודה ואשתו תמר ויהי אונן ויהי פרץ וזרח ויהי יוסף בן שבע עשרה שנה ויהי בן זקונים לישראל ויעש לו כתנת פסים ויהי בן שלשים שנה ויעמד לפני פרעה ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבור על כל ארץ מצרים ויאסף את כל אכל שבע שנות הרעב ויתן אכל בערים ויהי בן שלשים ושבע שנה ויולד לו מנשה ואפרים ויהי בן מאה ועשר שנים ויפקד אלהים את יוסף ויעל מארץ מצרים ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב ויבך יוסף ביום ההוא ויאמר

ולא יכלו לעמוד בפניהם כי נפלה אימתם ופחדם עליהם ויהי כאשר ראו כל העמים אשר סביבותיהם כי נפלו אויביהם ארצה ולא קם איש מפניהם ויראו מאד ויחרדו מפני בני ישראל ויאמרו איש אל רעהו הנה אלהי ישראל נלחם בעדם ויעש להם כאשר דבר להם ויאמרו כל העמים אשר סביבותיהם כי אין כמו אלהי ישראל בכל הארצות ולא יכלו לעמוד בפני בני ישראל כי אם נלחם אלהי ישראל

ב

ואמר לו אל תירא כי אל תירא כי אל תירא כי

ואם לא יהיה לו בן אלא בת אחת בלבד, אז יתן את כל נחלתו לבתו. ואם אין לו בת, אז יתן את נחלתו לאחיו. ואם אין לו אחים, אז יתן את נחלתו לאחי אביו. ואם אין לאביו אחים, אז יתן את נחלתו לשארו הקרוב ביותר ממשפחתו, והוא יירשנה. וזה יהיה לבני ישראל לחוקת משפט, כאשר צוה יי את משה.

— ויקרבו ראשי האבות למשפחות בני גלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחות בני יוסף, וידברו לפני משה ולפני הנשיאים ראשי האבות לבני ישראל. ויאמרו, אדוני צוה את יי לתת את ארץ הנחלה בגורל לבני ישראל, ואדוני צוה מאת יי לתת את נחלת צלפחד אחינו לבנותיו. והיה אם נשים מבני שבטי בני ישראל לאחד מבני השבטים, ונחלתן תגרע מנחלת אבותינו, ונוספה על נחלת השבט אשר יהיו להם, ומגורל נחלתנו יגרע. והיה ביובל בני ישראל, ונוספה נחלתן על נחלת השבט אשר יהיו להם, ומנחלת אבותינו יגרע נחלתן.

— ויצו משה את בני ישראל על פי יי לאמר, כן מטה בני יוסף דברים. זה הדבר אשר צוה יי לבנות צלפחד לאמר, לטוב בעיניהן תהיינה לנשים, אך למשפחת מטה אבותיהן תהיינה לנשים. ולא תסב נחלה לבני ישראל ממטה למטה, כי איש בנחלת מטה אבותיו ידבקו בני ישראל. וכל בת יורשת נחלה ממטות בני ישראל, לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה, למען ירשו בני ישראל איש נחלת אבותיו. ולא תסב נחלה ממטה למטה אחר, כי איש בנחלתו ידבקו מטות בני ישראל.

— כאשר צוה יי את משה, כן עשו בנות צלפחד. ותהיינה מחלה ותרצה ומלכה וגלעה לבני דודיהן לנשים. ותהיינה לנשים לבני אחי אביהן. ותהיינה לנשים לבני אחי אביהן,

ולא יתכן לומר שהוא מפני שהוא מחוסר מעשה, שהרי אפילו אם יעשה מעשה אחר אין מעשה זה מועיל לו כלום, שהרי אין מעשה זה מתקן את הראשון, ואם כן הרי הוא כמי שלא עשה כלום, ואם כן הרי הוא כמי שלא עשה כלום, ואם כן הרי הוא כמי שלא עשה כלום

[illegible] ואם לאו אין לו אלא מה שנתן לו ואם נתן לו כל מה שיש לו ואין לו אלא חוב אין לו כלום ואם נתן לו מקצת חובו ומקצת שדותיו הרי זה כנותן מתנה וא

ואם לא יהיה לו בן ונתתם את נחלתו לבתו ואם אין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו לאחי אביו ואם אין אחי אביו ונתתם את נחלתו לשארו הקרוב ממשפחתו וירש אותה וגו׳ ואם אין

ולא יכלו לעמוד לפניו. ואמרו שהיה מתפלל בכל יום שיתן לו ה' כח לעמוד לפני כל אדם. ולא היה יכול לעמוד לפני אדם אחד שהיה מכיר בו שהוא מלך

ב ואלו דברים שהאשה עושה ואינה נותנת שכר ואינה נוטלת שכר המניקה את בנה ומגדלת סדין ומלבנתו ומכבסתו ומרקדת לפניו ומשחקת לפניו ומלבישתו ומשימה לו כר ושפופרת תחתיו ומוזגת לו כוס ומשקה אותו ומחממתו ומרחצתו ומסכתו ומנשקתו ומנשקת כל גופו ומקשטתו ומעבירתו ומשכבתו ומעמידתו ומלוה אותו ומוליכתו ומביאתו ומחזירתו ומשמר

ואפילו אם נאמר שהוא מדרבנן, מכל מקום כיון שהוא מדרבנן ואין לו שום סמך מן התורה, אין לנו לעשות מעשה בדבר, ואין לנו לבטל את הדין מפני שום ספק שיש בדבר. ואם כן, אין לנו לבטל את הדין מפני שום ספק שיש

ואם לא יהיה לו מה יתן לה מן הכתובה יתן לה מן הקרקעות שלו ואפילו מן המשכון שהיה ביד אחרים ואפילו מן הבית שהוא דר בו ואפילו מן המטה שהוא שוכב עליה ואפילו מן הכסות שהוא לבוש בהן ואפילו מן הכלי שהוא אוכל בו ואפילו מן הכלי שהוא שותה בו ואפילו מן הכלי שהוא מסרק בו ואפילו מן הכלי שהוא מנקר בו ואפילו מן הכלי שהוא כותב בו ואפילו מן הכלי שהוא מנגן בו ואפילו מן הכלי שהוא מכתת בו ואפילו מן הכלי שהוא מרקד בו ואפילו מן הכלי שהוא מחזיק בו ואפילו מן הכלי שהוא מחזיק בו ואפילו מן הכלי שהוא מחזיק

ב

ד

ה

ו

ז

ח

ט

י

יא

ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא. ואפילו אם יש לו מעשים טובים הרבה כמו שאמרו ז"ל (אבות פ"ג מ"ט) כל שחכמתו מרובה ממעשיו למה הוא דומה לאילן שענפיו מרובים ושרשיו מועטים ורוח אחת באה ועוקרתו והופכתו על פניו שנאמר (ירמיה יז ו) והיה כערער במדבר ולא יראה כי יבוא טוב ושכן חרוכים במדבר ארץ מלחה ולא תשב. ואמרו ז"ל (ברכות ז' ע"ב) כל שחכמתו מרובה ממעשיו אין מעמידין אותו בבתי כנסיות שנאמר לא ינוחו בבתי כנסיות. ואמרו ז"ל (ברכות כ"ח ע"ב) כל שיראת חטא קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת שנאמר (ישעיה לג ו) והיה אמונת עתיך חוסן חכמות ודעת יראת ה' היא אוצרו. וכל שחכמתו קודמת ליראת חטא אין חכמתו מתקיימת שנאמר (משלי כג יז) כי אם ליראת ה' כל היום. ואמרו ז"ל (ברכות ל"ג ע"ב) כל שיש בו יראת חטא יש בו חכמה כל שאין בו יראת חטא אין בו חכמה. ואמרו ז"ל (אבות פ"ב מ"ח) אם אין אני לי מי לי וכשאני לעצמי מה אני ואם לא עכשיו אימתי. ואמרו ז"ל (אבות פ"ב מ"ה) הוי זהיר בקריאת שמע ובתפלה וכשאתה מתפלל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא שנאמר (יואל ב יג) כי חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה. ואמרו ז"ל (ברכות ל"ב ע"ב) כל המתפלל צריך שיכוין את לבו לשמים. ואמרו ז"ל (ברכות ל' ע"ב) כל המתפלל צריך שיכוין את לבו לשמים. ואמרו ז"ל (ברכות ל"ב

ואם לא יתן לו כלום ישבע לו שאין לו כלום ויפטר ממנו ואם נתחייב לו שבועה ונשבע לו ואח"כ נתחייב לו עוד שבועה אחרת אינו נשבע לו אלא שבועה אחת

ואפילו בשעת הדחק אין מתירין אלא בדבר שאין בו משום מראית העין כגון שאין לו אלא חמור אחד ואין לו אלא פרה אחת ואין לו אלא חמור אחד ואין לו אלא פרה אחת ואין לו אלא חמור אחד ואין לו אלא פרה אחת וא

ואיכא דאמרי אפילו תימא רבי יוחנן דאמר אין הלכה כמותו
בדבר שבמשנה מודה הוא בדבר שבברייתא שהרי הוא
עצמו שנה ברייתא זו ואין הלכה כמותו אלא בדבר
שבמשנה שהרי הוא עצמו שנה משנה זו ואין הלכה
כמותו ואיכא דאמרי אפילו תימא רבי יוחנן דאמר
הלכה כמותו בדבר שבברייתא לא שנה אלא בדבר
שבמשנה שהרי הוא עצמו שנה משנה זו ואין הלכה
כמותו אבל בדבר שבברייתא שנה ברייתא זו והלכה
כמותו ואיכא דאמרי אפילו תימא רבי יוחנן דאמר
הלכה כמותו בדבר שבברייתא לא שנה אלא בדבר
שבמשנה שהרי הוא עצמו שנה משנה זו והלכה
כמותו אבל בדבר שבברייתא שנה ברייתא זו ואין
הלכה כמותו ואיכא דאמרי אפילו תימא רבי יוחנן
דאמר הלכה כמותו בדבר שבברייתא לא שנה אלא
בדבר

ואם הוא מחלוקת בדבר שאינו מוסכם בין הרבנים, אלא שהוא ספק אם הוא מנהג או לא, ואם הוא מנהג אם הוא מנהג טוב או לא, ואם הוא מנהג טוב אם הוא מנהג שיש לבטלו או לא, ואם הוא מנהג שיש לבטלו אם הוא מנהג שיש לבטלו מיד או לאחר זמן, ואם הוא מנהג שיש לבטלו לאחר זמן כמה זמן, ואם הוא מנהג שיש לבטלו לאחר זמן כמה זמן בדרך כלל או בדרך פרט, ואם הוא מנהג שיש לבטלו לאחר זמן כמה זמן בדרך כלל או בדרך פרט בדרך כלל או בדרך פרט בדרך כלל או בדרך פרט

ואם לא ידע שהוא מת ונתן לו אדם אחר מעות לשלם לו חוב זה ואחר כך נודע שהוא מת ואין לו יורשים ולא ידוע לו לאיזה מהם נתן ואין לו עדים שנתן לו אלא שהוא אומר נתתי לו ואין לו עדים

ואם אמר לו אחר הרי זה מגיד שקר ואין לו שכר

ואמרו ואין מקבלין עליהם ואין מעידין עליהם ואין מייחדין אותם ואין מחזירין אבידתם ואין נכנסין לבתי דינם ואין נוטלין מהם שכר בטלה ואין נותנין להם שכר בטלה ואין מקבלין מהם מתנה ואין נותנין להם מתנה ואין מוכרין להם ואין לוקחין מהם ואין נותנין להם ואין מלוין להם ואין לוקחין מהם ואין נותנין להם ואין מלוין להם ואין לוקחין מהם ואין נותנין להם ואין מלו

ר' לוי, נשים נמי מיחייבי בקריאת שמע שחרית וערבית ובתפלה ובברכת המזון ובמזוזה ובתפילין ובציצית ובתקנת שער ובהלל ובמגילה. אמר ליה רבי יוסי בר' חנינא לרבי לוי, אמאי לא עבדי נשים תפילין? אמר ליה, משום דלא חזו לאסתכולי בהו. אמר ליה, אי הכי, לא ליעבדו גברי נמי, משום דלא חזו לאסתכולי בהו. אמר ליה, גברי אית להו מוחא למיתב תפילין, נשים דלית להו מוחא למיתב תפילין. אמר ליה, אי הכי, לא ליעבדו נשים נמי, משום דלית להו מוחא למיתב תפילין. אמר ליה, נשים דעבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין בעו בעליהן מינייהו. אמר ליה, אי הכי, לא ליעבדו גברי נמי, משום דלא עבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין לא בעו בעליהן מינייהו. אמר ליה, גברי דעבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין בעו בעליהן מינייהו, נשים דלא עבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין לא בעו בעליהן מינייהו. אמר ליה, אי הכי, לא ליעבדו נשים נמי, משום דלא עבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין לא בעו בעליהן מינייהו. אמר ליה, נשים דעבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין בעו בעליהן מינייהו, גברי דלא עבדי מלאכה בהדי בעליהן, אי לא מנחי תפילין לא

ואם לא יהיה לו אשה ובנים ואם יש לו אשה ובנים אין לו חלק בירושה אלא הבנים ואשתו נוטלין ירושתו ואם אין לו בנים אלא בנות הבנות נוטלות חלק אביהן ואם אין לו בנות אלא בנים הבנים נוטלין חלק אביהן ואם אין לו בנים ובנות אלא בן בן או בת בת הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת אלא בן בת או בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן אלא בן בן בת או בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן אלא בן בת בן או בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן אלא בן בן בת בן או בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן אלא בן בת בת בן או בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בת בן הרי זה נוטל חלק אביו ואם אין לו בן בן או בת בת או בן בת או בת בן או בן בן בת או בת בת בן או בן בת בן או בת בת בן או בן בן בת בן או בת בת בת בן או בן בת בת בן או בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בן או בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן או בן בת בת בת בת בת בת בת בן אלא בן בת

ואם נתן לו מעות ואמר לו הרי אלו לך בשביל שתשתכר בהן ואתה שותף עמי בהשתכרתן הרי זה מותר ואין בזה משום ריבית שהרי לא נתן לו מעות אלא בשביל שיתעסק בהן ויתן לו חלק בשכרן ואם הפסידו הפסיד לו כיוצא בזה אמרו חכמים המלוה את חבירו ונתן לו שכר בשביל שהלוה לו אסור ואם נתן לו מעות בשביל שיתעסק בהן ויתן לו חלק בשכרן מותר

ואם לא נתן לו כלום אלא שהיה מחזיק בו ואמר שהוא שלו ואחר כך בא אחר ואמר שהוא שלו הרי זה נשבע ונוטל ואין כאן תקנת חכמים כלל שהרי לא נתן לו כלום ואין כאן אלא מי שהוא

ולא יכלו לעמוד לפניו ויברחו ויפלו בתוך מחנה פלשתים
ויהי כאשר ראה שאול את דוד יוצא לקראת הפלשתי
ויאמר אל אבנר שר הצבא בן מי זה הנער אבנר
ויאמר חי נפשך המלך אם ידעתי ויאמר המלך
שאל אתה בן מי הנער הזה כי דוד בא מהכות את
הפלשתי ויקחהו שאול ביום ההוא ולא נתן לו לשוב
עוד בית אביו ויאהבהו יהונתן כנפשו ויכרות יהונתן
ודוד ברית באהבתו אותו כי כנפשו אהבו ויפשט
יהונתן את המעיל אשר עליו ויתנהו לדוד וכל
אשר לו עד חרבו ועד קשתו ועד חגורתו ויהי דוד
יוצא בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל ויתנהו שאול
על אנשי המלחמה ויטב בעיני כל העם וגם בעיני
עבדי שאול ויהי בבואם בשוב דוד משוב מהכות
את הפלשתי ותצאנה הנשים מכל ערי ישראל
השרות והמחולות לקראת המלך שאול בתופים
בשמחה ובשלשים ותענינה הנשים המשחקות
ותאמרנה הכה שאול באלפיו ודוד ברבבותיו
ויחר לשאול מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר
נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים ועוד לו אך
המלוכה ויהי שאול עוין את דוד מהיום ההוא
והלאה ויהי ממחרת ותצלח רוח אלהים רעה
אל שאול ויתנבא בתוך הבית ודוד מנגן בידו
כיום יום בפעם השנית ושאול החנית בידו
ויטל שאול את החנית ויאמר אכה בדוד בקיר
ודוד פנה מפניו פעמים ויפחד שאול מפני דוד
כי יהוה היה עמו ומעם שאול סר והנהו שר
אלף ויצא ויבא לפני העם ויתהלך דוד בכל
דרכיו משכיל וה' עמו וירא שאול כי הוא משכיל
מאד ויגר מפניו וכל ישראל ויהודה אהבים את
דוד כי הוא יוצא ובא לפניהם ויאמר שאול אל
דוד הנה בתי הגדולה מרב אתננה לך לאשה
רק היה לי לבן חיל ומלחמות ה' נלחם ושאול
אמר אל תהי ידי בו כי אם תהי בו יד פלשתים
ויאמר דוד אל שאול מי אנכי ומי חיי משפחת
אבי בישראל כי אחתן למלך ויהי בעת תתת
מרב בת שאול לדוד ותתן לעריאל המחולתי
לאשה ותהר מיכל בת שאול לדוד ויגידו לשאול
לאמר ויישר הדבר בעיני שאול ויאמר אתננה
לו ותהי לו למוקש ותהי עליו יד פלשתים
ויאמר שאול אל דוד בשתים תתחתן היום
לחתן ויהי שאול מצוה את עבדיו לאמר דברו
אל דוד בלחש לאמר הנה חפץ בך המלך
ועבדיו אהבו אותך ועתה היה חתן למלך
וידברו עבדי שאול באזני דוד כל הדברים
האלה ויאמר דוד הנקל בעיניכם התחתן
למלך ואנכי איש רש ונקלה ויגידו עבדי שאול
לו לאמר כזאת דבר דוד ויאמר שאול כה תאמרו
לדוד אין חפץ למלך במוהר כי אם בערלת
פלשתים ויהי שאול מחשב להפיל את דוד
ביד פלשתים ויקם דוד וילך הוא ואנשיו
ויך בפלשתים מאתים איש ויבא דוד ערלותיהם
וימלאם למלך למען יתחתן למלך ויתן שאול
לו את מיכל בתו לאשה ויראה שאול ויבן כי
יהוה עם דוד ומיכל בת שאול אהבתו עוד
ויהי שאול עוד עוין את דוד כל הימים ויהי
שאול אויב לדוד ויצאו שרי פלשתים ויהי
מדי צאתם ויכל דוד משכל כל עבדי שאול
ויקר שמו מאד ויאמר שאול אל יהונתן בנו
ואל כל עבדיו להמית את דוד ויהונתן בן
שאול חפץ בדוד מאד ויגד יהונתן לדוד לאמר
מבקש שאול אביו להמיתך ועתה השמר נא
בבקר והישבת בסתר ונחבאת ואני אצא
ועמדתי אצל אבי בשדה אשר אתה שם
ואני אדבר בעד אבי בך וראיתי ואגידה לך
ויטב יהונתן בדוד את שאול אביו ויאמר אליו
אל יחטא המלך בעבדו בדוד כי לא חטא לך
ומעשיו טובים לך מאד כי שם את נפשו בכפו
ויך את הפלשתי ויעש יהוה תשועה גדולה
לכל ישראל אתה ראית ותשמח ולמה תחטא
בדם נקי להמית את דוד חנם ויישמע שאול
בקול יהונתן וישבע שאול חי יהוה אם יומת
ויקרא יהונתן לדוד ויגד לו יהונתן את כל
הדברים האלה ויבא יהונתן את דוד אל שאול
ויהי לפניו כאתמול שלשום ותוסף המלחמה
להיות ויצא דוד וילחם בפלשתים ויך בהם
מכה גדולה ויברחו מפניו ותהי רוח יהוה
רעה אל שאול והוא ישב בביתו וחניתו בידו
ודוד מנגן בידו ויבקש שאול בחנית את דוד
ובקיר יפגע ויברח דוד מפני שאול ויכה את
החנית בקיר וישאול ודוד נס וילט בלילה
ההוא וישלח שאול מלאכים אל בית דוד
לשמרו ולהמיתו בבקר ויגד למיכל אשתו
לאמר אם אינך ממלט את נפשך הלילה מחר
אתה מומת ותרד מיכל את דוד בעד החלון
וילך וברח והוא נמלט ותקח מיכל את התרפים
וישם אל המטה ואת כר העזים שם למראשתיו
ותכס בבגד וישלח שאול מלאכים את
המלאכים לקחת את דוד ותאמר חולה הוא
וישלח שאול את המלאכים לראות את דוד
לאמר העלו אתו במטה אלי להמיתו ויבאו
המלאכים והנה התרפים אל המטה וכר העזים
למראשתיו ויאמר שאול אל מיכל למה כה
רמיתני ותשלחי את איבי וימלט ותאמר מיכל
אל שאול כי אמר אלי שלחני למה אמיתך
ודוד ברח וימלט ויבא אל שמואל הרמתה
ויגד לו את כל אשר עשה לו שאול וילך הוא
ושמואל וישבו בנויות ויגד לשאול לאמר
הנה דוד ברמת בנויות ברמה וישלח שאול
מלאכים לקחת את דוד וירא את להקת
הנביאים נבאים ושמואל עמד נצב עליהם
ותהי על מלאכי שאול רוח אלהים ויתנבאו
גם המה וישלח שאול מלאכים פעם שלישית
ויתנבאו גם המה וילך גם הוא הרמתה ויבא
עד בור הגדול אשר בשכו ויאמר איפה שמואל
ודוד ויאמר הנה בנויות ברמה וילך שם הרמתה
ותהי עליו גם הוא רוח אלהים וילך הלוך
ויתנבא עד בואו בנויות ברמה ויפשט גם הוא
בגדיו ויתנבא גם הוא לפני שמואל ויפל ערם
כל היום ההוא וכל הלילה על כן יאמרו
הגם שאול בנביאים ויברח דוד מנויות ברמה
ויבא ויאמר לפני יהונתן מה עשיתי מה עוני
ומה חטאתי לפני אביך כי מבקש את נפשי
ויאמר אליו חלילה לא תמות הנה לא יעשה
אבי דבר גדול או דבר קטן ולא יגלה את
אזני כי לא יעשה אבי את הדבר הזה ויענע
עוד דוד בשבעה ויאמר ידע ידע אביך כי
מצאתי חן בעיניך ויאמר אל יודע זאת יהונתן
פן יעצב ואולם חי יהוה וחי נפשך כי פסע
אין ביני ובין המות ויאמר יהונתן אל דוד
מה תאמר ואעשה לך ויאמר דוד אל יהונתן
הנה חדש מחר ואנכי לא אשב עם המלך
לאכל ושלחתני ונחבאתי בשדה עד ערב
השלשית אם פקד יפקדני אביך פקוד ואמרת
נשא נשא דוד ממני לרוץ בית לחם עירו כי
זבח זבח שם כל המשפחה אם כה יאמר טוב
שלום לעבדך ואם חרה יחרה אפו אתו כלה
הרעה אתה תעשה חסד על עבדך כי בברית
יהוה הבאת את עבדך אתך ואם יש בי עון
המיתני אתה ועד אביך למה זה תביאני
ויאמר יהונתן חלילה לך כי אם ידוע אדע
כי כלתה הרעה מעם אבי לבוא עליך ואם
לא אגיד לאזניך ויאמר דוד אל יהונתן מי
יגיד לי או מה יענך אביך קשות ויאמר יהונתן
אל דוד לכה ונצא השדה ויצאו שניהם השדה
ויאמר יהונתן אל דוד יהוה אלהי ישראל
אם אחקר את אבי כעת מחר או ביום
השלשי והנה טוב אל דוד ושלחתי אליך
וגליתי את אזנך והלך יהוה עמך כאשר היה
עם אבי ואם עודני חי תעשה עמדי חסד יהוה
ולא אמות ולא תכרית את חסדך מעם ביתי
עד עולם בהכרית יהוה את איבי דוד איש
מעל פני האדמה וכרת יהונתן עם בית דוד
ויבקש יהוה מיד איבי דוד ויסף יהונתן
להשביע את דוד באהבתו אותו כי באהבת
נפשו אהבו ויאמר אליו יהונתן מחר חדש
ונפקדת כי יפקד מושבך והלכת למעשה
ביום השלשי תרד מהר ובאת אל המקום
אשר נחבאת שם ביום המעשה ושבת אצל
האבן הזה ואנכי חצים שלשה אורה לצדה
כאשר אורה למטרה ושלחתי את הנער לך
אמר לך מצא את החצים הנה החצים מזך
ממך קחהו ובא כי שלום לך וחי יהוה אם
כה אמרתי לנער הנה החצים מזך ממך
והלאה לך כי שלחך יהוה ודבר אשר דברנו
אני ואתה הנה יהוה עד עולם ביני ובינך
ויחבא דוד בשדה ויהי החדש ויבא המלך
לאכל לחם וישב המלך על מושבו כפעם
בפעם על מושב הקיר ויקם יהונתן וישב
אבנר מצד שאול ויפקד מקום דוד ולא דבר
שאול מאומה ביום ההוא כי אמר מקרה הוא
אין טהור הוא גם לא טהר ביום השני
מחדש ויהי ביום השני מחדש ויפקד מקום
דוד ויאמר שאול אל יהונתן בנו מדוע לא
בא בן ישי גם תמול גם היום אל הלחם
ויען יהונתן את שאול נשא נשא דוד ממני
עד בית לחם לאמר שלחני נא כי זבח משפחה
לנו בעיר והוא צוה אלי ועתה אם מצאתי
חן בעיניך אמלטה נא ואראה את אחי על כן
לא בא אל שלחן המלך ויחר אף שאול ביהונתן
ויאמר אליו בן נעות המורדת הלא ידעתי כי
בחרך לבן ישי לבשתך ולבשת ערות אמך
כי כל הימים אשר בן ישי חי על האדמה
לא תכון אתה ומלכותך ועתה שלח ויקחהו
אלי כי בן מות הוא ויען יהונתן את שאול
אביו ויאמר אליו למה יומת מה עשה ויטל
שאול את החנית עליו להכותו וידע יהונתן
כי כלתה הרעה מעם אביו לבוא על דוד
ויחר יהונתן אף ויקם מעל השלחן בחרי אף
ולא אכל לחם ביום החדש השני כי נעצב
על דוד כי הכלמו אביו ויהי בבקר ויצא
יהונתן השדה למועד דוד ונער קטן עמו
ויאמר לנערו רוץ מצא נא את החצים אשר
אני מורה השלח הנער רץ והוא ירה החץ
לעברו ויבא הנער עד מקום החץ אשר ירה
יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר
הלא החץ מזך ממך והלאה מהר אל תעמד
ויקבץ יהונתן נער דוד ויאמר אליו לך שא
את כלי אל העיר והנער הלך ודוד קם מאצל
הנגב ויפל על פניו ארצה וישתחו שלש
פעמים ויישקו איש את רעהו ויבכו איש את
רעהו עד דוד הגדיל ויאמר יהונתן אל דוד
לך לשלום אשר נשבענו שנינו בשם יהוה
לאמר יהוה יהיה בינו ובין זרעי ובין זרעך
עד עולם ויקם וילך והוא ויהונתן בא העירה
ודוד בא נוב אל אחימלך הכהן ויחרד אחימלך
לקראת דוד ויאמר לו למה אתה לבדך
ואין איש אתך ויאמר דוד אל אחימלך הכהן
המלך צוה אלי דבר ויאמר אלי אל ידע איש
מאומה מהדבר אשר אנכי שלחתיך ואשר
צויתיך ואת הנערים הודעתי אל מקום פלוני
ועתה מה תחת ידך חמשת לחמים תנה בידי
או מה נמצא ויען הכהן את דוד ויאמר אין
לחם חול תחת ידי כי אם לחם קדש אם
שמרו הנערים אך מאשה ויען דוד את הכהן
ויאמר לו כי אם נעצרו נעצרו בנו כתמול
שלשום בצאתי ויהי כלי הנערים קדש והדרך
חולין אף כי היום יקדש בכלי ויתן לו הכהן
קדש כי לא היה שם לחם כי אם לחם הפנים
המסירים מלפני יהוה לשום לחם חם ביום
הלקחו ודואג האדומי היה נעצר שם לפני
יהוה ושמו יואב ויאמר דוד אל אחימלך
ואין פה תחת ידך חנית או חרב כי גם חרבי
וכלי לא לקחתי בידי כי דבר המלך היה נחוץ
ויאמר הכהן חרב גלית הפלשתי אשר הכית
באלה העמק הנה היא לוטה בשמלה אחרי
האפוד אם אותה תקח קח כי אין אחרת
זולתה פה ויאמר דוד אין כמוה תנה לי
ויקם דוד וינס ביום ההוא מפני שאול ויבא
אל אכיש מלך גת ויאמרו עבדי אכיש אליו
הלא זה דוד מלך הארץ הלא לזה יענו
במחלות בנשים לאמר הכה שאול באלפיו
ודוד ברבבותיו וישם דוד את הדברים האלה
על לבו ויירא מפני אכיש מלך גת ויתהלל
בעיניהם ויתהולל על דלתות השער ויתן
רירו על זקנו ויאמר אכיש אל עבדיו הנה
אתם רואים איש משוגע למה תביאו אתו
אלי המחסר משוגעים אתם להביא את זה
להתנהל עלי הבא זה אל ביתי

ולכך הוצרך לומר עליה בלשון נקבה. ואע"ג דאמרינן בעלמא [ואפילו] אם עשה מצוה אחת לעולם יעשה אדם כל המצות כולן. מכל מקום מצוה שיש בה כרת אינו דומה לשאר מצות שאין בהן כרת. ולפיכך אמרה תורה בפרשה זו שאם עשה אחת מהן ולא עשה אחרת הרי זה בכלל עבר על כולן. ואם עשה כולן ועבר על אחת מהן

ואיכא מאן דאמר לא ס"ד דלא ידעי דמשום הכי לא אמרי ליה אלא משום דלא ידעי דמשום הכי לא אמרי ליה אלא משום דלא ידעי דמשום הכי לא אמרי ליה אלא משום

ואם אחד מהם לבדו יכול לעשות כל המלאכה, אפילו הכי אסור לשני לעשות שום מלאכה בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת. ואפילו אם אחד מהם יודע לעשות מלאכה זו ושני אינו יודע לעשות מלאכה זו, אסור לשני לעשות מלאכה זו בשבת, שמא יבוא לומר לחבירו בוא ועשה עמי, ועל ידי כך יבוא לידי עשיית מלאכה בשבת.

ואמרו לו ראוי. ומכאן יש לכל הדיינים שהוא מומחה לבית דין אחר שיהא בקיא בכל הדינים שבכל הש"ס ופוסקים ולא יסמוך על מה שמצא כתוב בספרים שלפניו שאפשר שיש שם טעות ומחק או שנמחק מאליו ואינו יודע מה שהיה כתוב שם ומה שנמחק ואם יסמוך על מה שמצא כתוב בספרים שלפניו ויורה כן הלכה למעשה ויתברר אחר כך שטעה בדבר משנה או בדבר הלכה ויש בזה חיוב מיתה בידי שמים ואפילו אם לא יתברר לו שטעה אלא שיש לו ספק בדבר אם טעה או לא אסור לו לסמוך על מה שמצא כתוב בספרים שלפניו אלא יעיין בכל הש"ס ופוסקים ויראה אם יש לו סמך לדבר שמצא כתוב בספרים שלפניו ואם אין לו סמך לדבר

ולא יכלו לעמוד בפני בני יהודה ויפלו חללים רבים ויברחו
ויתפזרו בכל עבר ויהי ביום ההוא ויהי כאשר ראו כל
ישראל אשר בשכם כי נגף אבימלך את בני יהודה ויקבצו
אליו כל אנשי שכם ויעשו לו למלך ויהי כאשר שמע
יותם בן ירובעל ויעמוד על ראש הר גריזים ויקרא
בקול גדול ויאמר אליהם שמעו אלי אנשי שכם ויעזור
אלהים לכם ויהי כאשר שמעו אנשי שכם את דברי יותם
ויאמרו איש אל רעהו לכו ונלכה אל יותם ונשמע
אליו ויהי כאשר הלכו אליו ויאמר אליהם יותם
הלכו נא ונעמוד על ראש הר גריזים ונראה את
אבימלך ואת בני יהודה ויהי כאשר עמדו על ראש
הר גריזים וישאו את עיניהם וירא אבימלך ובני יהודה
ויקומו ויעמדו על ראש הר גריזים ויהי כאשר ראו
אנשי שכם את אבימלך ובני יהודה ויקומו ויעמדו
על ראש הר גריזים ויהי כאשר ראו אנשי שכם
את אבימלך ובני יהודה ויקומו ויעמדו על ראש
הר גריזים ויהי כאשר ראו אנשי שכם את אבימלך
ובני יהודה ויקומו ויעמדו על ראש הר גריזים
ויהי כאשר ראו אנשי שכם את אבימלך ובני יהודה
ויקומו ויעמדו על ראש הר גריזים ויהי כאשר
ראו אנשי שכם את אבימלך ובני יהודה ויקומו
ויעמדו על ראש הר גריזים ויהי כאשר ראו

ולכן הוא מתפלל שלא יהיה לו שום ענין עם הדברים הרעים ההם ולא יהיה נמשך אחריהם ולא יהיה נמשך אחרי הרע ולא יהיה נמשך אחרי הרע ולא יהיה נמשך אחרי הרע

ב"ה יום ראשון ד' דחנוכה תקס"ו לפ"ק ק[ליוואנסק]

[illegible] ... ואחר כך נתעכב ... ימים ... ואחר כך נסע ... ונתעכב ... ימים ... ואחר כך נסע ... ונתעכב ... ימים ... ואחר כך נסע ... ונ

ואם לא יהיה לו אלא מנה אחד ויש לו חמשים מנה אחרים
ומת ולא הניח

ואמר ליה אביי לרבא מי שייכא אלא בשלמא לרבה דאמר כל דבר שבמנין אין לו קבע אלא לעכב אלא לרבא דאמר יש לו קבע אפילו לכתחלה נמי לא ליתי ליה

ורבא אמר לך מי שייכא אלא בשלמא לרבה דאמר כל דבר שבמנין אין לו קבע אלא לעכב אלא לרבא דאמר יש לו קבע אפילו לכתחלה נמי לא ליתי ליה

ורבא אמר לך מי שייכא אלא בשלמא לרבה דאמר כל דבר שבמנין אין לו קבע אלא לעכב אלא לרבא דאמר יש לו קבע אפילו לכתחלה נמי לא ליתי ליה

ורבא אמר לך מי שייכא אלא בשלמא לרבה דאמר כל דבר שבמנין אין לו קבע אלא לעכב אלא לרבא דאמר יש לו קבע אפילו לכתחלה נמי לא ליתי ליה

ו׳ אות אחרונה דמלת ויקרא קטנה כדי שלא יהא נראה כמחוסר כתיבה
ומשה לא רצה לכתוב אלא ויקר כלשון המקרה אותו בדרך הארץ
כמו שכתוב בבלעם אשר קרך בדרך (במדבר כב כב) ולשון טומאה
הוא שכתוב בו ויקר אותו מקרה לילה (דברים כג יא) ולשון
חבה הוא שכתוב בו ויקר אלהים אל בלעם (במדבר כב כ) ולשון
עראי הוא שכתוב בו ויקר אל הארמי בחלום הלילה (בראשית כ ג)
ולשון קשה הוא שכתוב בו אשר קרך בדרך (במדבר כב כב) ולשון
נבואה הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (ויקרא א א) ולשון
מלאכים הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (שמות ג ד) ולשון
שכינה הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (שמות יט כ) ולשון
אמירה הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (שמות כד טז) ולשון
קריאה הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (שמות כה כב) ולשון
דבור הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (שמות לד לב) ולשון
צווי הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (ויקרא א א) ולשון
נבואה הוא שכתוב בו ויקרא אל משה (ויקרא ד

רובא וחזקה אי אמרינן סמוך מיעוט לחזקה : ויש חזקה עדיף מרוב : .

ב — אין כותבין כתובה אלא מפי עדים שנאמר על פי שנים עדים יקום דבר . ואין חתימת עדים בכתובה עדות אלא שיאמרו עדים בפנינו חתמנו

ואמנם הוא מבואר בדברי הרמב"ם ז"ל בפ"ב מהלכות מלוה ולוה הל' ב' שכתב וז"ל אין לוקחין מן הנכרי ולא מן הלסטים אלא אם כן ידוע שהוא מוכר בדבר שהוא שלו עכ"ל הרי שהתנה בדבר שהוא שלו ולא התנה בדבר שהוא מוכר ומזה נראה שאין צורך לזה שיהא מוכר בדבר אלא שיהא ידוע שהדבר שלו ומה שכתב הרמב"ם ז"ל שהוא מוכר בדבר שהוא שלו הוא לאפוקי מדעת הרמב"ן ז"ל שכתב שאין לקנות אלא מי שהוא מוכר בדבר שהוא שלו ולא מי שהו

ולא יהא לו אלא מה שעלה בידו. ואם אמר לו אל תעלה אלא חמשה ועלה ששה הרי אלו שלו. ואם אמר לו אל תעלה אלא חמשה ועלה ששה ואבדו אחד מהן הרי זה משלם חמשה. ואם אמר לו אל תעלה אלא חמשה ועלה ששה ואבדו ששה הרי זה משלם חמשה. ואם אמר לו אל תעלה אלא חמשה ועלה ששה ואבדו חמשה

[illegible] ואם לא יכול לעמוד בפני עצמו אלא בשנים אחרים עמו אם הוא [

ז אלו ביניהן הוא לו הוא שהקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא הקדש לגבוי (הקדש) אלא
מיהו אלא ביניהן אלו ראוי הוא שהקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא הקדש לגבוי
אי אלו ראוי הוא שהקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא הקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא
שהקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא הקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא שהקדש לגבוי
אי אלו ראוי הוא הקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא שהקדש לגבוי אי אלו ראוי הוא
הקדש לגבוי אי

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ואם אתה אומר שאין אדם יכול לעשות כן, הרי אתה מודה שאין הקב"ה מצווה אלא לדבר שאדם יכול לעשות, ואם כן אין לך לומר שהקב"ה מצווה לאדם לעשות דבר שאינו יכול לעשות, שהרי אין אדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד בעל הבית עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה. ואם אתה אומר שאדם יכול לעשות שיהא בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה, ואם אין בעל הבית נותן לו שכר בלא עבודה, קל וחומר שאין הקב"ה נותן לו שכר בלא עבודה, אלא אם כן עבד עבודה.

קכלד

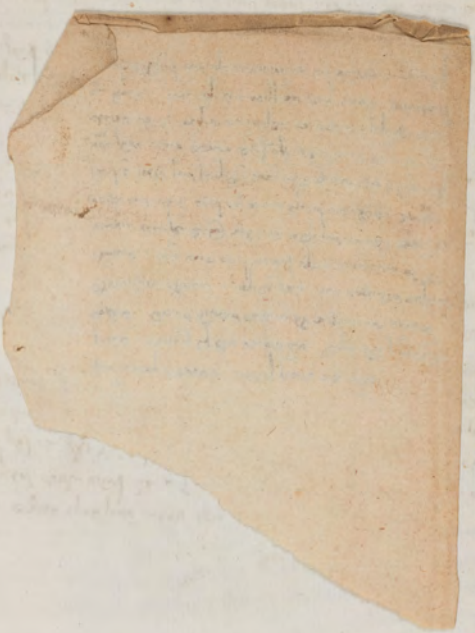
סי' ב' תשובת הגאונים ז"ל בדבריהם אלו שכתבו דבר אסור הוא שאסור לעשות או שגורמין לו שיעשה אבל אם עשה אינו חייב מלקות ואין לוקין עליו אלא אם כן עשה מלאכה בשעת איסורה ואם עשה מלאכה קודם שחל עליו איסור אע"פ שגמר בלבו שלא לעשות אחר שחל עליו איסור

סי׳ קיט – הלכות תפלה

ולא יהא אלא כמו שאמרו בגמרא ואין לנו אלא מה שאמרו חכמים ז"ל ומה שכתבו הראשונים ז"ל ואין לנו לחדש בזה דבר מעצמנו ומה שכתב הרמב"ם ז"ל בפרק ראשון מהלכות חמץ ומצה הלכה ה' וז"ל אין מוכרין חמץ לנכרי אלא אם כן יש לו בבית אחר או בחצר אחרת שאינו מוכר לו עכ"ל ומה שכתב הרב המגיד ז"ל בשם הראב"ד ז"ל שכתב שאין צריך לומר שאינו מוכר לו בבית שהוא דר בו שהרי הוא דר בו

ואם לא יהיה לו מה לאכול ולא יהיה לו מה ללבוש ולא יהיה לו מה לכסות את ערותו ולא יהיה לו מה לתת לאשתו ולבניו ולבנותיו ולא יהיה לו מה לתת לבעל חובו ולא יהיה לו מה לתת לבעל בת

ואם לא יכול לעמוד בפני עצמו אלא בסמוך לכותל אחר אפילו הכי מותר לעמוד בו ביום ואפילו בשבת ויום טוב שהרי אין בו משום בנין ולא משום סתירה ואפילו אם נפל הכותל האחר אין זה נופל אלא מכח עצמו ואין בו משום מלאכ

ב"ה. ואין הלכה כדברי שניהם אלא כך היה מעשה בשני תלמידים שהיו יושבים ושונים בבית אחד זה אומר כך שנינו וזה אומר כך שנינו זה אומר טמא וזה אומר טהור זה אומר אסור וזה אומר מותר זה אומר פסול וזה אומר כשר עד שבא אליהו ז"ל ואמר להם אלו ואלו דברי אלהים חיים הם ואין הלכה אלא כבית הלל. ומפני מה הלכה כבית הלל מפני שנוחין ועלובין היו ושונין דבריהם ודברי בית שמאי ומקדימין לדברי בית הלל. ומפני מה נקראו דברי בית שמאי ראשונים מפני שהיו מרובין מדברי בית הלל. ואף על פי כן לא נתנה הלכה כדבריהם אלא כדברי בית הלל. ומפני מה לא נתנה הלכה כדבריהם מפני שנוחין ועלובין היו ושונין דבריהם ודברי בית שמאי ומקדימין לדבריהם

ניחא אלא לר' יוסי דאמר אין מוסיפין מאי איכא למימר אלא לר' יוסי הא דאמר אין מוסיפין
היינו דאמר אין מוסיפין ממש אבל מוסיפין מעט מעט מותר ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי
הא דאמר אין מוסיפין אפילו מעט מעט אבל לר' יהודה דאמר מוסיפין ממש אפילו ממש
נמי שרי ואי לא תימא הכי אלא לר' יהודה הא דאמר מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור
אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין מוסיפין
אבל מוסיפין מעט מעט אבל ממש אסור ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא
דאמר מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי
אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין מוסיפין אפילו מעט מעט אבל ממש מותר
אפילו ממש נמי אסור ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין
מוסיפין אפילו ממש אבל מעט מעט מותר אפילו מעט מעט נמי אסור ואי לא תימא
הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור אפילו
מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין
מוסיפין אפילו מעט מעט אבל ממש מותר אפילו ממש נמי אסור ואי לא תימא
הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור
אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא
דאמר אין מוסיפין אפילו מעט מעט אבל ממש מותר אפילו ממש נמי אסור
ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר מוסיפין ממש אבל
מעט מעט אסור אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי
ולר' יהודה הא דאמר אין מוסיפין אפילו מעט מעט אבל ממש מותר אפילו
ממש נמי אסור ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר
מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא
תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין מוסיפין אפילו
מעט מעט אבל ממש מותר אפילו ממש נמי אסור ואי לא תימא
הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר מוסיפין ממש אבל
מעט מעט אסור אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא
הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין מוסיפין
אפילו מעט מעט אבל ממש מותר אפילו ממש נמי
אסור ואי לא תימא הכי אלא לר' יוסי ולר' יהודה
הא דאמר מוסיפין ממש אבל מעט מעט אסור
אפילו מעט מעט נמי שרי ואי לא תימא הכי
אלא לר' יוסי ולר' יהודה הא דאמר אין
מוסיפין אפילו מעט מעט אבל ממש
מותר אפילו ממש נמי אסור ואי
לא תימא הכי אלא לר' יוסי
ולר' יהודה הא דאמר
מוסיפין ממש אבל
מעט מעט אסור
אפילו מעט
מעט נמי
שרי

ולא כלום. ואם אמר לו אם אין אתה נותן לי מנה אין אתה נותן לי כלום. אם אין אתה נותן לי מנה אין אתה נותן לי כלום. אם אין אתה נותן לי מנה אין אתה נותן לי כלום.

ואם אמר לו אחר שהוא מוכר לו ולא אמר לו כלום ונתן לו הדמים ולא
קבל עליו לא מיקרי מקח ומכר ואפילו אמר אחר כך שהוא מוכר לו
ואם אמר לו אחר שהוא מוכר לו ולא אמר לו כלום ונתן לו הדמים ולא
קבל עליו לא מיקרי מקח ומכר ואפילו אמר אחר כך שהוא מוכר לו

אלא מפני שהוא מקום שיש בו עשרה בטלנים ואין עשרה בטלנים בכל מקום
ואין פחות מעשרה בטלנים שנאמר עד מתי לעדה הרעה הזאת הנלונים
אשר המה מלינים עלי את תלונת בני ישראל אשר המה מלינים עלי שמעתי
אשר בני ישראל מתלוננים עלי ואין פחות מעשרה שנאמר ויאמר ה' אל משה
עד אנה ינאצוני העם הזה וגו' ואין פחות מעשרה שנאמר ויאמר ה' אל משה
עד אנה ימאסני העם הזה וגו' ואין פחות מעשרה שנאמר ויאמר ה' אל משה
עד אנה לא יאמינו בי וגו' ואין פחות מעשרה שנאמר ויאמר ה' אל משה
עד אנה לא יאמינו בי וגו'

ואם תאמר אמאי לא מוקמינן לה כגון שהיה מוכר לו ומשכנו ואח"כ מכר לו ומשכנו ואח"כ מכר לו ומשכנו ואח"כ מ

ס"ב אם יסכן אדם עצמו לדבר שאינו מצוה אלא מדת חסידות כגון שהיה יכול לעבור ולא עבר ונהרג על קדוש השם וכיוצא בזה אין לו שכר כמצות שנהרג עליהן שהרי לא נהרג אלא מדעתו ולא נתחייב מיתה אלא שלא עבר ולא נתחייב מיתה

ולא יכלו לעמוד בפניו ויברחו ויפלו בחרב ויהי ביום ההוא ויבא יהושע את כל הארץ הזאת ההר והנגב והשפלה והאשדות ואת כל מלכיהם לא השאיר שריד כי החרים את כל נשמה כאשר צוה יי אלהי ישראל ויכם יהושע מקדש ברנע ועד עזה ואת כל ארץ גשן ועד גבעון וכל המלכים האלה ואת כל ארצותם לכד יהושע בפעם אחת כי יי אלהי ישראל נלחם לישראל ויהושע וכל ישראל עמו שבו אל המחנה הגלגלה ויהי כשמוע כל המלכים אשר בהר ובשפלה וכל ים כנרות והשפלה ונפת דור אשר מכנען מזרח ומערב והאמרי והחתי והפרזי והיבוסי והחוי תחת חרמון בארץ המצפה ויצאו הם וכל מחניהם עמהם עם רב כחול אשר על שפת הים לרוב וסוסים ורכב רב מאד ויועדו כל המלכים האלה ויבאו ויחנו יחדו על מי מרום להלחם עם ישראל ויאמר יי אל יהושע אל תירא מפניהם כי מחר בעת הזאת אנכי נתן אותם חללים לפני ישראל סוסיהם תעקר ומרכבותיהם תשרף באש ויבא יהושע הוא וכל עם המלחמה עליהם פתאם על מי מרום ויפלו בהם יי נתנם ביד ישראל ויכום עד צידון רבה ועד מסרפות מים ועד בקעת מצפה מזרחה ויכום עד לא השאיר להם שריד ויעש להם יהושע כאשר צוה יי אלהיו את סוסיהם עקר ומרכבותיהם שרף באש ויפן יהושע בעת ההיא וילכד את חצור ואת מלכה הכה בחרב כי חצור לפנים היתה ראש לכל הממלכות האלה ויכו כל הנפש אשר בה לפי חרב החרים לא נשאר כל נשמה ואת חצור שרף באש וכל ערי המלכים האלה ואת כל מלכיהם לכד יהושע ויכם לפי חרב החרים אותם כאשר צוה משה עבד יי כי רק הערים העומדות על תלם לא שרפם ישראל כי אם את חצור לבדה שרף יהושע וכל הבזה והמקנה בני ישראל בזזו לעצמם את כל העם הכו לפי חרב עד השמידם לא השאירו כל נשמה ויהושע לא עשה דבר אשר לא צוה יי את משה ויקח יהושע את כל הארץ ההר וכל הנגב וכל ארץ גשן והשפלה והערבה והר ישראל ושפלתה ויהי מן ההר החלק העולה שעיר ועד בעל גד בבקעת לבנון תחת הר חרמון וכל מלכיהם לכד ויכם ויהי ימים רבים עשה יהושע מלחמה את כל המלכים האלה ולא היתה עיר אשר השלימה אל בני ישראל כי מאת יי היתה לחזק את לבבם לקראת המלחמה למען החרימם למען לא תהיה להם תחנה כי למען השמידם כאשר צוה יי את משה ויכרת יהושע את הענקים מן ההר מן חברון מן דביר מן ענב ומכל הר יהודה ומכל הר ישראל את עריהם החרים יהושע עם ערים לא נשאר ענקים בארץ בני ישראל רק בעזה בגת ובאשדוד נשארו ויקח יהושע את כל הארץ ככל אשר דבר יי אל משה ויתנה יהושע לנחלה לישראל כמחלקתם לשבטיהם והארץ שקטה מן המלחמה ואלה מלכי הארץ אשר הכו בני ישראל וירשו את ארצם בעבר הירדן מזרחה מנחל ארנון עד הר חרמון וכל הערבה מזרחה סיחון מלך האמרי אשר יושב בחשבון ומושל מערוער אשר על שפת נחל ארנון ועיר אשר בתוך הנחל וחצי הגלעד עד נחל יבק גבול בני עמון עד הערבה ים כנרות קדמה ועד ים הערבה ים המלח דרך בית הישמות ומתימן תחת אשדות הפסגה ועבר בן גבול עוג מלך הבשן משארית הרפאים אשר יושב בעשתרות ובאדרעי ומושל בהר חרמון ובסלכה ובכל הבשן עד גבול הגשורי והמעכתי וחצי הגלעד גבול סיחון מלך חשבון הכה משה ובני ישראל ואת כל הארץ הערבה מעבר הירדן קדמה מבקעת לבנון ועד ים הערבה ים המלח תחת אשדות הפסגה קדמה ויקחו בני ישראל את הארץ הזאת לרשת כאשר דבר משה עבד יי ויתנה משה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי ואלה הארצות אשר נחלו בני ישראל בארץ כנען אשר נחלו להם אלעזר הכהן ויהושע בן נון וראשי אבות המטות לשבטי בני ישראל בגורל נחלתם כאשר צוה יי ביד משה לתשעת המטות וחצי המטה כי חצי המטה נתן משה בעבר הירדן ולא נתן להם נחלה בתוך אחיהם כי בני יוסף שנים מנשה ואפרים ולא נתנו חלק ללוי בארץ כי אם ערים לשבת ומגרשיהם לבהמתם ולרכושם כאשר צוה יי את משה כן עשו בני ישראל ויחלקו את הארץ ויגש בני יהודה אל יהושע בגלגל ויאמר אליו כלב בן יפנה הקנזי אתה ידעת את הדבר אשר דבר יי אל משה איש האלהים אודות אלי ואודותיך בקדש ברנע אנכי בן ארבעים שנה בשלחי את משה עבד יי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשב אתו דבר כאשר עם לבבי ואחי עלו עמי המסו את לב העם ואני מלאתי אחרי יי אלהי ונשבע משה ביום ההוא לאמר אם לא את הארץ אשר דרכה בה רגלך לך ולבניך תהיה לנחלה כי מלאת אחרי יי אלהי ועתה הנה יי החיני כאשר דבר זה ארבעים וחמש שנה מדבר משה את הדבר הזה בהלך ישראל במדבר ועתה הנה אנכי היום בן שמונים ושנה עוד היום אני חזק כיום שלחני משה כחי אז וכעתה כחי לקרב ולצאת ולבוא ועתה תנה לי את ההר הזה אשר דבר יי ביום ההוא כי אתה שמעת ביום ההוא כי הענקים שם וערים גדלות ובצורות אולי יי אתי והורשתים כאשר דבר יי ויברכהו יהושע ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה ויהי חברון לכלב בן יפנה הקנזי לנחלה עד היום הזה כי מלא אחרי יי אלהי ישראל וחברון לפנים קרית ארבע האדם הגדול בענקים הוא והארץ שקטה מן המלחמה ואלה נחלת מטה בני יהודה למשפחותם אל גבול אדום מדבר צין נגבה מקצה תימן ויהי להם גבול נגב מקצה ים המלח מן הלשון הפנה נגבה ויצא למעלה עקרבים ועבר צנה והעלה מנגב לקדש ברנע ועבר חצרון ועלה אדרה ונסב אל קרקעה ועבר עצמונה ויצא נחל מצרים והיו תוצאות הגבול נגבה זה יהיה לכם גבול נגב לתימן ויהי גבול קדמה ים המלח עד קצה הירדן ויהי גבול צפון מלשון הים מלשון הירדן הקצה ועלה הגבול בית חגלה ועבר מצפון לבית הערבה ועלה הגבול אבן בהן בן ראובן ועלה הגבול דבירה מעמק עכור וכן צפונה פנה אל הגלגל אשר נכח מעלה אדמים אשר מנחל הגבול ועבר אל מי עין שמש והיו תוצאותיו אל עין רגל ועלה הגבול גי בן הנם אל כתף היבוסי נגבה היא ירושלם ועלה הגבול אל ראש ההר אשר על פני גי הנם ימה אשר בקצה עמק רפאים צפונה ונחה הגבול מראש ההר אל מעין מי נפתוח ויצא אל ערי הר עפרון ונחה הגבול בעלה היא קרית יערים ונסב הגבול מבעלה ים שעירה והעבר אל כתף הר יערים מצפון היא כסלון וירד בית שמש ועבר תמנתה ויצא הגבול אל כתף עקרון צפונה ונחה הגבול שכרונה ועבר הר בעלה ויצא יבנאלה והיו תוצאות הגבול הימה ים הגדול וגבול וחוק הוא לכם סביב לבני יהודה למשפחותם ויהי לנחלת בני יוסף מן הירדן יריחו למי יריחו מזרחה המדבר עולה מיריחו בהר בית אל ויצא מלוז עבר ארכי עטרות ויצא הגבול ירדה הארכי בית חורון התחתון ועד גזר והיו תוצאותיו הימה ויירשו בני יוסף מנשה ואפרים נחלתם ויהי גבול בני אפרים למשפחותם ויהי גבול נחלתם מזרחה עטרות אדר עד בית חורון התחתון ויצא הגבול הימה מכמתת צפונה ונסב הגבול מזרחה תענת שלו ועבר אתו מזרחה יענוחה ויצא מיענוחה עטרה ונעלה והגיע יריחו ויצא הירדנה ומתפוח הגבול הימה נחל קנה והיו תוצאותיו הימה ים הגדול זה נחלת מטה בני אפרים למשפחותם ויהי הנבדלות לבני אפרים בתוך נחלת בני מנשה כל הערים ומגרשיהם לבני אפרים ולא הורישו את הכנעני היושב בגזר ויהי הכנעני בקרב אפרים עד היום הזה ויהי לעבד מס ולמנשה נתן גורל כי הוא בכור יוסף למכיר בכור מנשה אבי גלעד כי היה איש מלחמה ויהי לו גלעד והבשן כי רבו בני מכיר בני מנשה בנים ויהי לבני מנשה יתר למשפחותם לבני אבי עזר ולבני חלק ולבני אשריאל ולבני שכם ולבני חפר ולבני שמידע אלה בני מנשה בן יוסף הזכרים למשפחותם ולצלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה לא היו לו בנים כי אם בנות ואלה שמות בנותיו מחלה נעה חגלה מלכה ותרצה ותעמדנה לפני אלעזר הכהן ולפני יהושע בן נון ולפני הנשיאים לאמר יי צוה את משה לתת לנו נחלה בתוך אחינו ויתן להם על פי יי נחלה בתוך אחי אביהם ויפלו חבלי למנשה עשרה מלבד ארץ הגלעד והבשן אשר מעבר לירדן כי בנות מנשה נחלו נחלה בתוך בניו וארץ הגלעד היתה לבני מנשה יתר ויהי גבול מנשה מאשר למשפחותם לגד ולאשר ולנפתלי ולמנשה בן יוסף הזכרים

ואם לא יכול לעמוד בפני עצמו יעמוד בפני חבירו ואם לא יכול לעמוד בפני חבירו יעמוד בפני רבו ואם לא יכול לעמוד בפני רבו יעמוד בפני אביו ואם לא יכול לעמוד בפני אביו יעמוד בפני אמו ואם לא יכול לעמוד בפני אמו יעמוד בפני אחיו ואם לא יכול לעמוד בפני אחיו יעמוד בפני אחיותיו ואם לא יכול לעמוד בפני אחיותיו יעמוד בפני קרוביו ואם לא יכול לעמוד בפני קרוביו יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בחכמה יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בשנים ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בשנים יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בעושר ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בעושר יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בנשים ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בנשים יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנים ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנים יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנות ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנות יעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנים ובבנות ואם לא יכול לעמוד בפני מי שהוא גדול ממנו בבנים וב

ואתחנן

ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר: אדני ה' אתה החלות לעבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורתך: אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון: ויתעבר ה' בי למענכם ולא שמע אלי ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה: עלה ראש הפסגה ושא עיניך ימה וצפונה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך כי לא תעבר את הירדן הזה: וצו את יהושע וחזקהו ואמצהו כי הוא יעבר לפני העם הזה והוא ינחיל להם את הארץ אשר תראה: ונשב בגיא מול בית פעור:

ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ אשר ה' אלהי אבתיכם נתן לכם: לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות ה' אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם: עיניכם הראת את אשר עשה ה' בבעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו ה' אלהיך מקרבך: ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום: ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני ה' אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה: ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה: כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אליו כה' אלהינו בכל קראנו אליו: ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקם ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום: רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך: יום אשר עמדת לפני ה' אלהיך בחרב הקהל אשר אמר ה' אלי הקהל לי את העם ואשמעם את דברי אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון: ותקרבון ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל: וידבר ה' אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם רואים זולתי קול: ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על שני לחת אבנים: ואתי צוה ה' בעת ההיא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה: ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחרב מתוך האש: פן תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה: תבנית כל בהמה אשר בארץ תבנית כל צפור כנף אשר תעוף בשמים: תבנית כל רמש בארמה תבנית כל דגה אשר במים מתחת לארץ: ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים ונדחת והשתחוית להם ועבדתם אשר חלק ה' אלהיך אתם לכל העמים תחת כל השמים: ואתכם לקח ה' ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה: וה' התאנף בי על דבריכם ולא נשבע לבלתי עברתי את הירדן ולבלתי אבוא אל הארץ הטובה אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה: כי אנכי מת בארץ הזאת איני עבר את הירדן ואתם עברים ורשתם את הארץ הטובה הזאת: השמרו לכם פן תשכחו את ברית ה' אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך ה' אלהיך: כי ה' אלהיך אש אכלה הוא אל קנא: כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני ה' אלהיך להכעיסו: העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון: והפיץ ה' אתכם בעמים ונשארתם מתי מספר בגוים אשר ינהג ה' אתכם שמה: ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון: ומבקשתם משם את ה' אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך: בצר לך וימצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלהיך ושמעת בקלו: כי אל רחום ה' אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם: כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמוהו: השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי: או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה' אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלהים אין עוד מלבדו: מן השמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש: ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדול ממצרים: להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה: וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר ה' אלהיך נתן לך כל הימים: אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש: לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשם ונס אל אחת מן הערים האל וחי: פן ירדף גואל הדם אחר הרוצח כי יחם לבבו והשיגו כי ארך הדרך והכהו נפש ולא משפט מות לו כי לא שנא הוא לו מתמול שלשם: על כן אנכי מצוך לאמר שלש ערים תבדיל לך: והיה כי ירחיב ה' אלהיך את גבלך כאשר נשבע לאבתיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבתיך: כי תשמר את כל המצוה הזאת לעשתה אשר אנכי מצוך היום לאהבה את ה' אלהיך וללכת בדרכיו כל הימים ואתה יסף לך עוד שלש ערים על השלש האלה: ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר ה' אלהיך נתן לך נחלה והיה עליך דמים: ואם יהיה איש שנא לרעהו וארב לו וקם עליו והכהו נפש ומת ונס אל אחת מן הערים האל: ושלחו זקני עירו ולקחו אתו משם ונתנו אתו ביד גואל הדם ומת: לא תחוס עינך עליו ובערת דם הנקי מישראל למען ייטב לך: לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשנים בנחלתך אשר תנחל בארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לרשתה: לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שנים עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר: כי יקום עד חמס באיש לענות בו סרה: ועמדו שני האנשים אשר להם הריב לפני ה' לפני הכהנים והשפטים אשר יהיו בימים ההם: ודרשו השפטים היטב והנה עד שקר העד שקר ענה באחיו: ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך: ואשר ישמעון יראון ולא יוסיפו לעשות עוד כדבר הרע הזה בקרבך: ולא תחוס עינך נפש בנפש עין בעין שן בשן יד ביד רגל ברגל: כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם כי ה' אלהיך עמך המעלך מארץ מצרים: והיה כקרבכם אל המלחמה ונגש הכהן ודבר אל העם: ואמר אליהם שמע ישראל אתם קרבים היום למלחמה על אויביכם אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם: כי ה' אלהיכם ההלך עמכם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם: ודברו השטרים אל העם לאמר מי האיש אשר בנה בית חדש ולא חנכו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחנכנו: ומי האיש אשר נטע כרם ולא חללו ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יחללנו: ומי האיש אשר ארש אשה ולא לקחה ילך וישב לביתו פן ימות במלחמה ואיש אחר יקחנה: ויספו השטרים לדבר אל העם ואמרו ויראת הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו: והיה כאשר כלו השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם: אחרי דבר השטרים אל העם ואמרו ויראת הלבב ילך וישב לביתו ולא ימס את לבב אחיו כלבבו: והיה כאשר כלו השטרים לדבר אל העם ופקדו שרי צבאות בראש העם:

ואם לא יוכל לעמוד בפני אויבו ויברח ממנו ויפול ביד אויבו ויהרגוהו
אם יש לו בנים הבנים יורשים את אביהם ואם אין לו בנים אחיו יורשים
אותו ואם אין לו אחים יורשים אותו אחיו של אביו ואם אין לו אחי אב
יורשים אותו בניו של אחי אביו הגדול ואם אין לו בנים יורשים אותו
אחיו של אביו הגדול ואם אין לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי אביו
הבינוני ואם אין לו בנים יורשים אותו אחיו של אביו הבינוני ואם אין
לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי אביו הקטן ואם אין לו בנים יורשים
אותו אחיו של אביו הקטן ואם אין לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי
אביו הגדול ואם אין לו בנים יורשים אותו אחיו של אביו הגדול ואם אין
לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי אביו הבינוני ואם אין לו בנים
יורשים אותו אחיו של אביו הבינוני ואם אין לו אחי אב יורשים אותו
בניו של אחי אביו הקטן ואם אין לו בנים יורשים אותו אחיו של אביו
הקטן ואם אין לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי אביו הגדול ואם אין
לו בנים יורשים אותו אחיו של אביו הגדול ואם אין לו אחי אב יורשים
אותו בניו של אחי אביו הבינוני ואם אין לו בנים יורשים אותו אחיו של
אביו הבינוני ואם אין לו אחי אב יורשים אותו בניו של אחי אביו הקטן
ואם אין לו בנים יורשים אותו אחיו של אביו הקטן

ב"ה

סימן קכ"ב סב"ה בעניין שבועת היסת אם יכול לישבע ע"פ עדות אחד אם לא ומה הדין אם אמר ראובן שמעון חייב לי מנה ושמעון אומר לא כלום אני חייב לו אלא שתי מאות זוז ואין לראובן עדים אלא אחד אם יכול לישבע היסת ע"פ עדות אחד

ויאמר אליהו אליו שאל מה אעשה לך בטרם לקחת מעמך ויאמר אלישע ותהי נא פי שנים ברוחך אליך׃
ויאמר הקשית לשאול אם תראני לקחת מאתך יהי־לך כן ואם־אין לא יהי׃
ויהי המה הלכים הלוך ודבר והנה רכב־אש וסוסי אש ויפרדו בין שניהם ויעל אליהו בסערה השמים׃
ואלישע ראה ויצעק אבי אבי רכב ישראל ופרשיו ולא ראהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרעים׃
ויקח את־אדרת אליהו אשר נפל ממנו וישב ויעמד על־שפת הירדן׃
ויקח את־אדרת אליהו אשר נפל ממנו ויכה את־המים ויאמר איה יהוה אלהי אליהו גם־הוא ויכו את־המים הלום והלאה ויעבר אלישע׃
וירא בני־הנביאים אשר־בירחו מנגד ויאמרו נחה רוח אליהו על־אלישע ויבאו לקראתו וישתחוו־לו ארצה׃
ויאמרו אל־אלישע הנה־נא עם־עבדיך חמשים איש בני־חיל וילכו ויבקשו את־אדוניך פן־נשאו רוח יהוה ויהשלכהו על־אחד ההרים או אל־אחת הגאיות ויאמר לא תשלחו׃
ויפצרו־בו עד־בוש ויאמר שלחו ושלחו חמשים איש ויבקשו שלשת ימים ולא מצאהו׃
ויבואו אליו והוא ישב בירחו ויאמר אליהם הלא אמרתי אליכם לא תלכו׃
ויאמרו אל־האנשים העיר טובה מושב האדון הזה כאשר יראה בעיני אדוני רעות יש־בה והארץ משכלת׃
ויאמר קחו־לי צלוחית חדשה ושימו־שם מלח ויקחו אליו׃
ויצא אל־מוצא המים וישלך־שם מלח ויאמר כה אמר יהוה רפאתי המים האלה לא־יהיה משם עוד מות ומשכלת׃
וירפאו המים עד היום הזה כדבר אלישע אשר דבר׃
ויעל משם בית־אל והוא עלה בדרך ונערים קטנים יצאו מן־העיר ויתקלסו־בו ויאמרו לו עלה קרח עלה קרח׃
ויפן אחריו וירא אתם ויקללם בשם יהוה ותצאנה שתי דובות מן־היער ותבקענה מהם ארבים ושנים ילדים׃
וילך משם אל־הר הכרמל וישב משם שמרון׃

ויהורם בן־אחאב מלך על־ישראל בשמרון בשנת שמונה עשרה ליהושפט מלך יהודה וימלך שתים עשרה שנה׃
ויעש הרע בעיני יהוה רק לא כאביו ולא כאמו ויסר את־מצבת הבעל אשר עשה אביו׃
רק בחטאות ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל דבק לא־סר ממנו׃
ומישע מלך מואב היה נקד והשיב למלך ישראל מאה אלף כבשים ומאה אלף אילים צמר׃
ויהי כמות אחאב ופשע מלך מואב במלך ישראל׃
ויצא המלך יהורם בעת ההיא משמרון ויפקד את־כל־ישראל׃
וילך וישלח אל־יהושפט מלך יהודה לאמר מלך מואב פשע בי התלך אתי למלחמה על־מואב ויאמר אעלה ירדתי כמוני כעמך כסוסי כסוסיך׃
ויאמר איזה דרך נעלה ויאמר דרך מדבר אדום׃
וילך מלך־ישראל ומלך יהודה ומלך אדום ויסבו דרך שבעת ימים ולא־היה מים לצבא ולבהמה אשר לרגליהם׃
ויאמר מלך־ישראל אבוי כי־קרא יהוה לשלשת המלכים האלה לתת אותם ביד מואב׃
ויאמר יהושפט האין פה נביא ליהוה ונדרש את־יהוה מעמו ויען אחד מעבדי מלך־ישראל ויאמר פה אלישע בן־שפט אשר יצק מים על־ידי אליהו׃
ויאמר יהושפט יש אתו דבר־יהוה וירדו אליו מלך־ישראל ויהושפט ומלך יהודה׃
ויאמר אלישע אל־מלך ישראל מה־לי ולך לך אל־נביאי אביך ואל־נביאי אמך ויאמר לו מלך־ישראל לא כי יהוה קרא לשלשת המלכים האלה לתת אותם ביד מואב׃
ויאמר אלישע חי־יהוה צבאות אשר עמדתי לפניו אם־כי נשא אני פני יהושפט מלך יהודה אם־אתה אם־אביט׃
ועתה קחו־לי מנגן והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד־יהוה׃
ויאמר כה אמר יהוה עשו הגיא הזה גבים גבים׃
כי כה אמר יהוה לא תראו רוח ולא תראו גשם והגיא ההוא ימלא מים ושתיתם אתם אתה ומקניכם ובהמתכם׃
ונקל זאת בעיני יהוה ונתן את־מואב בידכם׃
והכיתם כל־עיר מבצר וכל־עיר מבחר ועץ טוב תכרתו וכל־מעיני מים תסתמו וכל־חלקת טובה תכלאו באבנים׃
והשכים בבקר כעלות המנחה והנה־מים באים דרך אדום ותמלא הארץ את־המים׃
וכל־מואב שמעו כי־עלו המלכים להלחם בם ויזעקו כל־כלי נשק ומעלה ויתיצבו על־הגבול׃
וישכמו בבקר ויזרח השמש על־המים וירא מואב מנגד את־המים אדמים כדם׃
ויאמרו דם־זה חרבו נחרבו המלכים ויכו איש את־רעהו ועתה לשללה מואב׃
ויבאו אל־מחנה ישראל וישראל קמו ויכו את־מואב וינסו מפניהם ויבואו הכה להכות בם׃
ואת־הערים יהרסו וכל־חלקת טובה ישלכו איש אבניו ומלאוה ואת־כל־מעיני המים יסתמו וכל־עץ טוב יכרתו עד־השאיר קירה אבניה בלבד ויסבו הקלעים וכתתוה׃
וירא מלך מואב כי־חזק ממנו המלחמה ויקח אתו שבע מאות איש שלפים להבקיע אל־מלך אדום ולא יכלו׃
ויקח את־בנו הבכור אשר־ימלך תחתיו ויעלהו עולה על־החומה ויהי קצף גדול על־ישראל ויסעו מעליו וישובו לארצם׃

ואשה אחת מנשי בני־הנביאים צעקה אל־אלישע לאמר עבדך אישי מת ואתה ידעת כי עבדך היה ליהוה והנושה בא לקחת את־שני ילדי לו לעבדים׃
ויאמר אליה אלישע מה אעשה־לך הגידי לי מה־יש לך בבית ותאמר לא־תהיה שפחתך כל בבית כי אם־אסוך שמן׃
ויאמר לכי שאלי לך כלים מן־החוץ מאת כל־שכנתיך כלים לא מעטים׃
ובאת ובאת סגרת הדלת בעדך ובעד בניך ויצקת על־כל־הכלים האלה והמלא תסיעי׃
ותלך מאתו ותסגר הדלת בעדה ובעד בניה המה מגישים אליה והיא תיצק׃
ויהי כמלאות הכלים ותאמר אל־בנה הגישה־אלי עוד כלי ויאמר אליה אין עוד כלי ויעמד השמן׃
ותבוא ותגד לאיש האלהים ויאמר לכי מכרי את־השמן ושלמי את־נשיך ואת־בניך חיי את־יתר׃
ויהי היום ועבר אלישע שונמה ושם אשה גדולה ותחזק־בו לאכל לחם ויהי מדי עברו בא שם סר לאכל־לחם׃
ותאמר אל־אישה הנה־נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא עבר עלינו תמיד׃
נעשה־נא עלית קטנה ונשים־לו שם מטה ושלחן וכסא ומנורה והיה בבואו אלינו יסור שמה׃
ויהי יום אחד ויבא שמה ויסר אל־העלית וישכב שם׃
ויאמר אל־גחזי נערו קרא לשונמית הזאת ויקרא לה ותעמד לפניו׃
ויאמר אליו אמר־נא אליה הנה חרדת אלינו את כל־החרדה הזאת מה לעשות לך הנדבר לך אל־המלך או אל־שר הצבא ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת׃
ויאמר מה לעשות לה ויאמר גחזי אבל בן אין לה ואישה זקן׃
ויאמר קרא־לה ויקרא לה ותעמד בפתח׃
ויאמר למועד הזה כעת חיה את־בן חבקת ותאמר אל אדני איש האלהים אל־תכזב בשפחתך׃
ותהר האשה ותלד בן למועד הזה כעת חיה אשר דבר אליה אלישע׃
ויגדל הילד ויהי היום ויצא אל־אביו אל־הקצרים׃
ויאמר אל־אביו ראשי ראשי הנער ויאמר אל־הנער שאהו אל־אמו׃
וישאהו ויביאהו אל־אמו ויישב על־ברכיה עד־הצהרים וימת׃
ותעל ותשכב על־מטת איש האלהים ותסגר בעדו ותצא׃
ותקרא אל־אישה ותאמר שלחי־נא לי אחד הנערים ואחת האתנות וארוצה עד־איש האלהים ואשובה׃
ויאמר מדוע את הלכת אליו היום לא חדש ולא שבת ותאמר שלום׃
ותחבש האתון ותאמר אל־נערה נהג ולך אל־תעצר לי רכוב אם־לא אמרתי אליך׃
ותלך ותבוא אל־איש האלהים אל־הר הכרמל ויהי כראות איש האלהים אותה לקראתה ויאמר אל־גחזי נערו הנה השונמית ההיא׃
עתה רוץ־נא לקראתה ואמר אליה השלום לך השלום לאישך השלום לילד ותאמר שלום׃
ותבוא אל־איש האלהים אל־ההר ותחזק ברגליו ויגש גחזי להדפה ויאמר איש האלהים הרפי לה כי נפשה מרה־לה ויהוה העלים ממני ולא הגיד לי׃
ותאמר הבקשתי בן מאת אדני הלא אמרתי אל־תשלה אותי׃
ויאמר אל־גחזי חגר מתניך וקח משענתי בידך לך כי־תמצא איש לא תברכנו ואם־יברכך איש לא תענהו ושמת משענתי על־פני הנער׃
ותאמר אם־חי־יהוה ואם־חי נפשך אם־אעזבך ויקם ויהלך אחריה׃
וגחזי עבר לפניהם וישם את־המשענת על־פני הנער ואין קול ואין קשב וישב לקראתו ויגד־לו לאמר לא הקיץ הנער׃
ויבא אלישע הבית והנה הנער מת משכב על־מטתו׃
ויבא ויסגר הדלת בעדם שניהם ויתפלל אל־יהוה׃
ויעל וישכב על־הילד וישם פיו על־פיו ועיניו על־עיניו וכפיו על־כפיו ויגהר עליו ויחם בשר הילד׃
וישב וילך בבית אחד הנה והנה ויעל ויגהר עליו ויזרו הנער עד שבעת פעמים ויפקח הנער את־עיניו׃
ויקרא אל־גחזי ויאמר קרא אל־השונמית הזאת ויקרא לה ותבוא אליו ויאמר שאי בנך׃
ותבוא ותפל על־רגליו ותשתחו ארצה ותשא את־בנה ותצא׃
ואלישע שב הגלגלה והרעב בארץ ובני הנביאים ישבים לפניו ויאמר אל־נערו שים הסיר הגדול ובשל נזיד לבני הנביאים׃
ויצא אל־השדה לקצר קציר וימצא גפן שדי ויקצם מפקעות שדי בגדו ויבא וישחת על־סיר הנזיד כי לא ידעו׃
ויצקו לאכל לאנשים ויהי באכלם מן־הנזיד ויצעקו ויאמרו מות בסיר איש האלהים ולא יכלו לאכל׃
ויאמר קחו־קמח וישלך אל־הסיר ויאמר צוק לעם ויאכלו ואין עוד דבר רע בסיר׃
ואיש בא מבעל שלשה מבאת־לחם לאיש האלהים עשרים לחם שערים וכרמל בצקלנו בשקו ויאמר תן לעם ויאכלו׃
ויאמר משרתו מה־אתן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם ויאכלו כי כה אמר יהוה אכול והותר׃
ויתן לפניהם ויאכלו ויותרו כדבר יהוה׃

ונעמן שר־צבא מלך־ארם היה איש גדול לפני אדניו ונשוא פנים כי־בו נתן יהוה תשועה לארם והאיש היה גבור חיל מצרע׃
וארם יצאו גדודים ויבאו מארץ ישראל ותשבה קטנה ותהי לפני אשת־נעמן׃
ותאמר אל־גברתה לו אדני נגד הנביא אשר בשמרון אז יאסף אתו ממצרעתו׃
ויבא איש ויגד לאדניו לאמר כזאת וכזאת דברה הנערה אשר מארץ ישראל׃
ויאמר מלך־ארם לך־נא ואשלחה ספר אל־מלך ישראל וילך ויקח בידו עשרת ככרי־כסף וששת אלפים זהב ועשרת חליפות בגדים׃
ויביא הספר אל־מלך ישראל לאמר ועתה כבוא הספר הזה אליך הנה שלחתי אליך את־נעמן עבדי ואספתו ממצרעתו׃
ויהי כקרא מלך־ישראל את־הספר ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית ולהחיות כי־זה שלח אלי לאסף איש ממצרעתו כי אך־דעו־נא והראו כי־מתאנה הוא לי׃
ויהי כשמע אלישע איש האלהים כי־קרע מלך־ישראל את־בגדיו וישלח אל־המלך לאמר למה קרעת בגדיך יבא־נא אלי ויידע כי־יש נביא בישראל׃
ויבא נעמן בסוסו וברכבו ויעמד פתח־הבית לאלישע׃
וישלח אליו אלישע מלאך לאמר הלך ורחצת שבע־פעמים בירדן ושב בשרך לך וטהר׃
ויקצף נעמן וילך ויאמר הנה אמרתי אלי יצא יצוא ועמד וקרא בשם־יהוה אלהיו והניף ידו אל־המקום ואסף המצרע׃
הלא טובו אבנה ופרפר נהרות דמשק מכל־מימי ישראל הלא ארחץ בם וטהרתי ויפן וילך בחמה׃
ויגשו עבדיו וידברו אליו ויאמרו אבי דבר גדול היה הנביא דבר אליך הלא תעשה ואף כי אמר אליך רחץ וטהר׃
וירד ויטבל בירדן שבע פעמים כדבר איש האלהים וישב בשרו כבשר נער טהר הוא׃
וישב אל־איש האלהים הוא וכל־מחנהו ויבא ויעמד לפניו ויאמר הנה־נא ידעתי כי אין אלהים בכל־הארץ כי אם־בישראל ועתה קח־נא ברכה מאת עבדך׃
ויאמר חי־יהוה אשר עמדתי לפניו אם־אקח ויפצר־בו לקחת ויסרב׃
ויאמר נעמן אם־לא יתן נתן לעבדך משא צמד פרדים עפר כי לא־יעשה עוד עבדך עולה וזבח לאלהים אחרים כי אם־ליהוה׃
בדבר הזה יסלח יהוה לעבדך בבוא אדני בית־רמון להשתחות שם והוא נשען על־ידי והשתחויתי בבית־רמון בהשתחותי בבית־רמון יסלח־נא יהוה לעבדך בדבר הזה׃
ויאמר לו אלישע לך לשלום ויסע מאתו כברת־ארץ׃
ויאמר גחזי נער אלישע איש האלהים הנה חשך אדני את־נעמן הארמי הזה מקחת מידו את אשר הביא לפנים חי־יהוה כי אם־רצתי אחריו ולקחתי ממנו מאומה׃
ויבן גחזי אחרי נעמן וירא נעמן רץ אחריו ויפל מעל המרכבה לקראתו ויאמר השלום׃
ויאמר שלום אדני שלחני לאמר הנה עתה באו אלי משני נערים מהר אפרים מבני הנביאים תן־נא להם ככר־כסף ושתי חליפות בגדים׃
ויאמר נעמן הואל קח ככרים ויפצר־בו ויצר ככרי־כסף בשתי כלכות עם־שתי חליפות בגדים ויתן על־שני נעריו וישאו לפניו׃
ויבא אל־העפל ויקח מידם ויניחם בבית וישלח את־האנשים וילכו׃
והוא בא ויעמד אל־אדניו ויאמר אליו אלישע אי מזה גחזי ויאמר לא־הלך עבדך אנה ואנה׃
ויאמר אליו הלא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך העת לקחת את־הכסף ולקחת את־הבגדים ואת־זיתים וכרמים וצאן ובקר ועבדים ושפחות׃
וצרעת נעמן תדבק־בך ובזרעך לעולם ויצא מלפניו מצרע כשלג׃

ויאמרו בני הנביאים אל־אלישע הנה־נא המקום אשר אנחנו ישבים שם לפניך צר־לנו׃
נלכה־נא עד־הירדן ונקחה משם איש קורה אחת ונעשה־שם מקום לנו לשבת שם ויאמר לכו׃
ויען אחד אמר הואל־נא ובא עם־עבדיך ואנכי אלך׃
ויאמר אנכי אלך ויהי הלך עם־עבדיו ויבאו הירדנה ויגזרו את־העצים׃
והוא הלך לכרות קורה אחת ויפל ברזל הגרזן במים ויצעק ויאמר אהה אדני והוא חדש׃
ויאמר איש האלהים אנה נפל ויראהו את־המקום ויחתך עץ וישלך־שם ויצף הברזל׃
ויאמר שא־לך ויושט ידו ויקחהו׃
ומלך ארם נלחם בישראל ויועץ אל־עבדיו לאמר אל־מקום פלני תחנתי׃
וישלח איש האלהים אל־מלך ישראל לאמר השמר אל־תעבר את־המקום הזה כי־שמה ארם נחתים׃
וישלח מלך־ישראל אל־המקום אשר־אמר לו איש האלהים והזהירו אתו והתאשר־שם לא פעם אחת ושתים׃
ויסער לב־מלך־ארם על־הדבר הזה ויקרא אל־עבדיו ויאמר אלהם הלא תגידו־לי אשר־לנו מי אל־מלך ישראל׃
ויאמר אחד מעבדיו לא אדני המלך כי אלישע הנביא אשר בישראל יגיד למלך־ישראל את־הדברים אשר תדבר בחדרי משכבך׃
ויאמר לכו וראו אי־שם והשלחה ואקחהו ויגד־לו לאמר הנה בדתן׃
וישלח־שם סוסים ורכב וחיל כבד ויבאו לילה ויסבו על־העיר׃
וישכם משרת איש־האלהים לקום בבקר ויצא והנה חיל סבב את־העיר וסוסים ורכב ויאמר נערו אהה אדני איכה נעשה׃
ויאמר אל־תירא כי רבים אשר אתנו מאשר אתם׃
ויתפלל אלישע ויאמר יהוה פקח־נא את־עיניו ויפקח יהוה את־עיני הנער וירא והנה ההר מלא סוסים ורכב אש סביב לאלישע׃
וירדו אליו ויתפלל אלישע אל־יהוה ויאמר הך־נא את־הגוי הזה בסנורים ויך אותם בסנורים כדבר אלישע׃
ויאמר אלישע אלהם לא־זה הדרך ולא־זו העיר לכו אחרי ואולך אתכם אל־האיש אשר־תבקשון ויולך אותם שמרונה׃
ויהי כבואם שמרונה ויאמר אלישע יהוה פקח את־עיני האלה וייפקח יהוה את־עיניהם וירא והנה־המה בתוך שמרון׃
ויאמר מלך־ישראל אל־אלישע כראותו אותם אבי אכה אכה׃
ויאמר לא תכה השבית חרב ושבי בקשתך התכה אתם אשר לא־כחך לשבות בחרבך ובקשתך׃
שים לחם וים לפניהם ויאכלו וישתו וילכו אל־אדניהם ולא־יספו עוד גדודי ארם לבוא בארץ ישראל׃
ויהי אחרי־כן ויקבץ בן־הדד מלך־ארם את־כל־מחנהו ויעל ויצר על־שמרון׃
ויהי רעב גדול בשמרון והנה צרים עליה עד־היות ראש חמור בשמנים שקלים וקב חרי היונים בחמשה שקלים כסף׃
ומלך ישראל עבר על־החומה ואשה צעקה אליו לאמר הושיעה אדני המלך׃
ויאמר אל־תושיעך יהוה מאין אושיע לך המגרן ומן־היקב׃
ויאמר אליה המלך מה־לך ותאמר האשה הזאת אמרה אלי תני את־בנך ונאכלהו היום ואת־בני נאכל מחר׃
ונבשל את־בני ונאכלהו ואמר אליה ביום המחרת תני את־בנך ונאכלהו ותחבא את־בנה׃
ויהי כשמע המלך את־דברי האשה ויקרע בגדיו והוא עבר על־החומה וירא העם והנה־שק על־בשרו מבית׃
ויאמר אסף יוסף עלי אם־יעמד ראש אלישע בן־שפט עליו היום׃
ויאמר אלישע שמעו דבר־יהוה כה אמר יהוה מחר בעת הזאת סאה סלת בשקל ושתי סאים שערים בשקל בשער שמרון׃
וישלש השלישי על־אשר־יד המלך נשען על־יד האיש האלהים ויאמר הנה יהוה עשה ארבות במרומים הדבר הזה ויאמר הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל׃
ויהי־לו כן והעם רמסו אתו בשער וימת כאשר דבר איש האלהים אשר דבר בהרדת המלך אליו׃
ויהי כדבר איש האלהים אל־המלך לאמר שתי סאים שערים בשקל וסאה סלת בשקל יהיה כעת מחר בשער שמרון׃
וישב השלישי אל־איש האלהים ויאמר הנה אם־יעשה יהוה ארבות במרומים הדבר הזה ויאמר הנך רואה בעיניך ומשם לא תאכל׃
ויהי־לו כן והעם רמסו אתו בשער וימת׃

ואלישע דבר אל־האשה אשר החיה את־בנו לאמר קומי ולכי את־ביתך וגורי בכל־אשר תגורי כי־קרא יהוה לרעב וגם־בא על־הארץ שבע שנים׃
ותקם האשה ותעש כדבר איש האלהים ותלך היא וביתה ותגר בארץ פלשתים שבע שנים׃
ויהי מקץ שבע השנים ותשב האשה מארץ פלשתים ותצא לזעק אל־המלך על־ביתה ועל־שדה׃
והמלך מדבר אל־גחזי נער האלהים לאמר ספרה־נא לי את כל־הגדלות אשר עשה אלישע׃
ויהי הוא מספר למלך את־אשר החיה את־המת והנה האשה אשר החיה את־בנה צועקת אל־המלך על־ביתה ועל־שדה ויאמר גחזי אדני המלך זאת האשה וזה בנה אשר החיה אלישע׃
ותשאל האשה מן־המלך ויכתב־לה המלך סריס אחד לאמר השב־לה את כל־אשר־לה ואת כל־תבואת השדה מיום עזבה את־הארץ ועד־עתה׃
ואלישע בא דמשקה ובן־הדד מלך־ארם חלה ויגד־לו לאמר בא־הלם איש האלהים עד־הנה׃
ויאמר המלך אל־חזאל קח בידך מנחה ולך לקראת איש האלהים ודרשת את־יהוה מעליו לאמר החיה אחיה ממחלתי זאת׃
וילך חזאל לקראתו ויקח מנחה בידו וכל־טוב דמשק משא ארבעים גמלים ויבא ויעמד לפניו ויאמר בנך בן־הדד מלך־ארם שלחני אליך לאמר החיה אחיה ממחלתי זאת׃
ויאמר אליו אלישע לך אמר חיה תחיה והראני יהוה כי־מות ימות׃
וישם פניו ויעמד עד־בוש ויבך איש האלהים׃
ויאמר חזאל מדוע אדני בוכה ויאמר כי־ידעתי את־אשר־תעשה לבני־ישראל רעתם מבצריהם תשלח ואת־בחוריהם בחרב תהרג ואת־עלליהם תרטש והרותיהם תבקע׃
ויאמר חזאל כי מה עבדך הכלב כי־יעשה הדבר הגדול הזה ויאמר אלישע הראני יהוה אותך מלך על־ארם׃
וילך מעם אלישע ויבא אל־אדניו ויאמר אליו מה אמר לך אלישע ויאמר אמר־לי אמר חיה תחיה׃
ויהי ממחרת ויקח את־המכבר ויטבל במים ויפרש על־פניו וימת וימלך חזאל תחתיו׃
ובשנת חמש ליורם בן־אחאב מלך ישראל ויהושפט מלך יהודה מלך יהורם בן־יהושפט מלך יהודה׃
בן־שלשים ושתים שנה היה במלכו ושמנה שנים מלך בירושלם׃
וילך בדרך מלכי ישראל כאשר עשה בית אחאב כי בת־אחאב היתה לו אשה ויעש הרע בעיני יהוה׃
ולא־אבה יהוה להשחית את־יהודה למען דויד עבדו כאשר אמר לתת לו נר לו ולבניו כל־הימים׃
בימיו פשעה אדום מתחת יד־יהודה ויתמלכו עליהם מלך׃
ויעבר יהורם צעירה ויך את־אדום הסבים עליו ואת שרי הרכב ויהי העם לאהליהם ויפשעו אדום מתחת יד־יהודה עד היום הזה אז פשעה לבנה בעת ההיא׃
ויתר דברי יהורם וכל־אשר עשה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה׃
וישכב יהורם עם־אבתיו ויקבר עם־אבתיו בעיר דויד ומלך אחזיהו בנו תחתיו׃
בשנת שתים עשרה שנה ליורם בן־אחאב מלך ישראל מלך אחזיהו בן־יהורם מלך יהודה׃
בן־עשרים ושתים שנה אחזיהו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם אמו עתליהו בת־עמרי מלך־ישראל׃
וילך בדרך בית אחאב ויעש הרע בעיני יהוה כבית אחאב כי חתן בית־אחאב הוא׃
וילך עם־יהורם בן־אחאב למלחמה אל־חזאל מלך־ארם ברמות גלעד וישמרו ארמים את־יורם׃
וישב המלך יורם להתרפא ביזרעאל מן־המכות אשר־הכוהו ארמים ברמה בהלחמו את־חזאל מלך־ארם ואחזיהו בן־יהורם מלך יהודה ירד לראות את־יהורם בן־אחאב ביזרעאל כי חלה הוא׃
ומאת יהוה היתה תבוסת יהורם לבוא אל־יהוא בן־נמשי אשר משחו יהוה למשח את־בית אחאב׃
ויהי כהשפט יהוא את־בית אחאב וימצא את־שרי יהודה ובני אחי אחזיהו משרתים לאחזיהו ויהרגם׃
ויבקש את־אחזיהו וילכד והוא נחבא בשמרון ויביאהו אל־יהוא וימיתהו ויקברו כי אמרו בן־יהושפט הוא אשר־דרש את־יהוה בכל־לבבו ולא־היה לבית אחזיהו כח לשמור ממלכה׃
ועתליהו אם־אחזיהו ראתה כי־מת בנה ותקם ותאבד את כל־זרע הממלכה לבית יהודה׃
ויהושבעת בת־יהורם אחות אחזיהו לקחה את־יואש בן־אחזיהו ותגנבהו מתוך בני המלך המומתים ותתנהו ואת־מיניקתו בחדר המטות ותסתרהו יהושבעת בת־המלך יורם אשת יהוידע הכהן כי־אחות אחזיהו היא מפני עתליהו ולא־המיתתהו׃
והיתה עמם נסתר בבית יהוה שש שנים ועתליהו מלכת על־הארץ׃
ובשנה השביעית שלח יהוידע ויקח שרי־מאות לכרי ולרצים ויבא אליו הבית ויכרת להם ברית וישבע אתם בבית יהוה ויראם את־בן־המלך׃
ויצו אתם לאמר זה הדבר אשר תעשון שלשית הבאים בשבת מכם שמרי משמרת בית המלך׃
ושלשית בשער יסוד והשלשית בשער אחר הרצים ושמרתם את־משמרת הבית מסכה׃
ושני הפרצות כל־יוצאי השבת ושמרו את־משמרת בית־יהוה אל־המלך׃
והקפתם על־המלך סביב איש כליו בידו והבא אל־המערכות יומת והיו את־המלך בצאתו ובבואו׃
ויעשו בני־החיל ככל אשר־צוה יהוידע הכהן ויקחו איש־אנשיו הבאים בשבת עם היוצאים בשבת ויבאו אל־יהוידע הכהן׃
ויתן הכהן לשרי־המאות את־חניתות ואת־השלטים אשר למלך דויד אשר בבית יהוה׃
ויעמדו הרצים איש כליו בידו מן־הכתף הימנית של־הבית אל־הכתף השמאלית של־הבית לעבר המזבח ולעבר הבית על־המלך סביב׃
ויוצא את־בן־המלך וישם עליו את־הנזר ואת־העדות ויתנו־לו את־המלוכה וימשחו אתו ויפקו ידים ויאמרו יחי המלך׃
ותשמע עתליהו את־קול הרצים את־העם ותבוא אל־העם בית יהוה׃
ותרא והנה העמד המלך על־העמוד כמשפט והשרים והחצצרות על־המלך וכל־עם הארץ שמח וחוצצרים בחצצרות והמשררים במשוררים ומנגנים בכלי השיר ותקרע עתליהו בגדיה ותקרא קשר קשר׃
ויצו יהוידע הכהן את שרי־המאות פקדי החיל ויאמר אלהם הוציאוה אל־מבית לשורות והמבאיה אחריה בחרב כי אמר הכהן אל־תמתוה בבית יהוה׃
וישימו־לה ידים ותבוא דרך מבוא סוסים בית המלך ושם הומתה׃
ויכרת יהוידע הברית בינו ובין כל־העם ובין המלך להיות לעם ליהוה׃
וילכו כל־עם הארץ אל־בית הבעל ויתצוהו את־מזבחתיו ואת־צלמיו שברו היטב ואת־מתן כהן הבעל הרגו לפני המזבחות וישם הכהן פקדות על־בית יהוה׃
ויקח את־שרי־המאות ואת־הכרי ואת־הרצים ואת כל־עם הארץ ויורדו את־המלך מבית יהוה ויבאו דרך שער הרצים בית המלך וישב על־כסא המלכים׃
וישמח כל־עם הארץ והעיר שקטה ואת־עתליהו המיתו בחרב בבית המלך׃
בן־שבע שנים יואש במלכו׃
בשנת שבע למלכות יהוא מלך יואש ושם אמו צבעת מבאר שבע׃
ויעש יואש הישר בעיני יהוה כל־ימיו אשר הורהו יהוידע הכהן׃
רק הבמות לא־סרו עוד העם זבחים ומקטרים על־הבמות׃
ויאמר יואש אל־הכהנים כל־כסף הקדשים אשר יובא בית־יהוה כסף עובר איש כסף נפשות ערכו כל־כסף אשר יעלה על־לב איש להביא בית יהוה׃
יקחו־להם הכהנים איש מאת מכריו והם יחזקו את־בדק הבית לכל אשר ימצא שם בדק׃
ויהי בשנת עשרים ושלש שנה למלך יואש לא חזקו הכהנים את־בדק הבית׃
ויקרא המלך יואש ליהוידע הכהן ולכהנים ויאמר אלהם מדוע אינכם חזקים את־בדק הבית ועתה אל־תקחו כסף מאת מכריכם כי־לבדק הבית תתנוהו׃
ויאבו הכהנים לקחת עוד כסף מאת העם ולבלתי חזק את־בדק הבית׃
ויקח יהוידע הכהן ארון אחד ויקב חר בדלתו ויתן אתו אצל המזבח מימין בבוא איש בית יהוה ונתנו שמה הכהנים שמרי הסף את כל־הכסף המובא בית יהוה׃
והיה כראותם כי־רב הכסף בארון ויעל ספר המלך וכהן הפקד וצררו ויספרו את־הכסף הנמצא בבית יהוה׃
ויתנו את־הכסף המתכן על־ידי עשי המלאכה הפקדים על־בית יהוה ויוציאו אתו החרשים והבנים העשים בבית יהוה׃
והקצים והגזרים ולקנות עצי ואבני מחצב לחזק את־בדק בית יהוה ולכל אשר־יצא על־הבית לחזקה׃
אך לא־יעשה בבית יהוה מזרקות כסף מזמרות מזרקות חצצרות כל־כלי זהב וכלי כסף מן־הכסף המובא בית יהוה׃
כי לעשי המלאכה יתנוהו וחזקו בו את־בית יהוה׃
ולא־יספר את־האנשים אשר יתנו את־הכסף על־ידם להתן לעשי המלאכה כי באמונה הם עשים׃
כסף אשם ולא־יובא בית יהוה לכהנים יהיה׃
אז יעלה חזאל מלך־ארם וילחם על־גת וילכדה ויתן חזאל פניו לעלות על־ירושלם׃
ויקח יואש מלך־יהודה את כל־הקדשים אשר הקדישו יהושפט ויהורם ואחזיהו אבתיו מלכי יהודה ואת־קדשיו ואת כל־הזהב הנמצא באצרות בית־יהוה ובית המלך וישלח אל־חזאל מלך־ארם ויעל מעל ירושלם׃
ויתר דברי יואש וכל־אשר עשה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי יהודה׃
ועבדיו קמו ויקשרו קשר ויכו את־יואש בבית מלא בית־המלך׃
יוזכר בן־שמעת ויהוזבד בן־שומר עבדיו הכוהו וימת ויקברו אתו עם־אבתיו בעיר דויד ומלך אמציה בנו תחתיו׃

בשנת עשרים ושלש שנה ליואש בן־אחזיהו מלך יהודה מלך יהואחז בן־יהוא על־ישראל בשמרון שבע עשרה שנה׃
ויעש הרע בעיני יהוה וילך אחרי חטאות ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל לא סר ממנה׃
ויחר אף־יהוה בישראל ויתנם ביד חזאל מלך־ארם וביד בן־הדד בן־חזאל כל־הימים׃
ויחל יהואחז את־פני יהוה וישמע אליו יהוה כי־ראה את־לחץ ישראל כי־לחצם מלך ארם׃
ויתן יהוה לישראל מושיע ויצאו מתחת יד־ארם וישבו בני־ישראל באהליהם כתמול שלשום׃
אך לא־סרו מחטאות בית ירבעם אשר החטיא את־ישראל בם הלך ואף האשרה עמדה בשמרון׃
כי לא־הותיר ליהואחז עם כי אם־חמשים פרשים ועשרה רכב ועשרת אלפי רגלי כי אבדם מלך ארם וישמם כעפר לדוש׃
ויתר דברי יהואחז וכל־אשר עשה וגבורתו הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל׃
וישכב יהואחז עם־אבתיו ויקברו אתו בשמרון ומלך יואש בנו תחתיו׃
בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך יהודה מלך יואש בן־יהואחז על־ישראל בשמרון שש עשרה שנה׃
ויעש הרע בעיני יהוה לא סר מכל־חטאות ירבעם בן־נבט אשר החטיא את־ישראל בם הלך׃
ויתר דברי יואש וכל־אשר עשה וגבורתו אשר נלחם את־אמציה מלך יהודה הלא־הם כתובים על־ספר דברי הימים למלכי ישראל׃
ואלישע חלה את־חליו אשר ימות בו ויואש מלך־ישראל ירד אליו ויבך על־פניו ויאמר אבי אבי רכב ישראל ופרשיו׃
ויאמר אליו אלישע קח קשת וחצים ויקח אליו קשת וחצים׃
ויאמר למלך ישראל שים ידך על־הקשת וישם ידו ויסמך אלישע את־ידיו על־ידי המלך׃
ויאמר פתח החלון קדמה ויפתח ויאמר אלישע ירה וירה ויאמר חץ תשועת יהוה ותשועה מארם ומכית את־ארם באפק עד־כלתך׃
ויאמר קח החצים ויקח ויאמר למלך ישראל הך בארץ ויך שלש פעמים ויעמד׃
ויקצף עליו איש האלהים ויאמר הכית חמש או־שש פעמים אז הכית את־ארם עד־כלה והנה שלש פעמים תכה־ארם׃
ואלישע מת ויקברו אתו ובני־מואב מפשיטים בארץ לבוא השנה׃
ויהי הם קברים איש ומת והנה ראו את־הגדוד וישלכו את־האיש בקבר אלישע וילך וייגע האיש בעצמות אלישע ויחי ויעמד על־רגליו׃
וחזאל מלך־ארם לחץ את־ישראל כל־ימי יהואחז׃
ויחן יהוה אתם וירחם ויפן אליהם למען בריתו את־אברהם את־יצחק ואת־יעקב ולא־אבה להשחיתם ולא־השליכם מעל פניו עד־עתה׃
וימת חזאל מלך־ארם וימלך בן־הדד בנו תחתיו׃
ויסף יואש בן־יהואחז וילקח את־ערי מיד בן־הדד בן־חזאל אשר לקח מיד יהואחז אביו במלחמה שלש פעמים הכהו יואש וישב את־ערי ישראל׃

בשנת שתים ליואש בן־יהואחז מלך ישראל מלך אמציה בן־יואש מלך יהודה׃
בן־עשרים וחמש שנה היה במלכו ועשרים ותשע שנה מלך בירושלם ושם אמו יהועדין מירושלם׃
ויעש

ואיכא דאמרי אמר רב יהודה אמר שמואל אין מוכרין לכותי אפילו כר אחד מפני שמוכרו לעובד כוכבים ואין מוכרין לו אפילו כלי

ואם לא ידע אם נתן אם לא נתן ספק הוא ואין לו אלא חצי שכר ואם נתן לו ואבד אין לו כלום ואם נתן לו ואבד אין לו כלום ואם נתן לו ואבד אין לו כלום

ואחרון שלשה זה מזמין לאחר לא הוה ליה למיתני
ב אכתי לאו מתניתין אתיא ומשום הכי לא מייתי ליה
ו עליה קתני לאו אשה שלשה אחרים ומשום הכי לא
מייתי ליה עליה קתני לאו אשה שלשה אחרים ומשום
הכי לא מייתי ליה עליה קתני לאו אשה שלשה אחרים
ומשום הכי לא מייתי ליה עליה קתני לאו אשה שלשה
אחרים ומשום הכי לא מייתי ליה עליה קתני לאו אשה
שלשה אחרים ומשום הכי לא מייתי ליה עליה קתני לאו
אשה שלשה אחרים ומשום הכי לא מייתי ליה עליה קתני
לאו אשה שלשה אחרים ומשום הכי לא מייתי ליה עליה
קתני לאו אשה שלשה אחרים ומשום הכי לא מייתי ליה
עליה קתני לאו אשה שלשה אחרים ומשום הכי לא מייתי
ליה

ולא יכול לומר שהוא מחמת שהיה מוכרח לעשות כן מחמת שהיה מוכרח לעשות כן מחמת שהיה מוכרח לעשות כן

ס"ד קלעי שיא שלם לחבא ביתו. ואם תאמר, אמאי מוקי לה בשיא שלם ולא מוקי לה בשיא חסר, ויהא מותר מדרבנן, ואפילו לרבי יוסי דאמר לקמן (דף קמ:) דבר שאין מתכוין מותר, הכא הוי מתכוין, דכיון דמשהי ליה בכוונה ומיחזי כמתקן כלי, אסור. ואי משום דמיחזי כמתקן כלי, אפילו בשיא חסר נמי אסור, דהא מיחזי כמתקן כלי. ויש מי שאומר, דהכא מיירי שהיה השיא חסר מתחלה, ולא היה מחזיק כלום, ומשהה אותו כדי שיתמלא ויחזיק, ואין זה מתקן כלי. ואין נראה לר"י, דאם כן, אמאי אסור לחבא ביתו, הא אין זה מתקן כלי, ואין מתכוין הוא, ומותר לרבי יוסי. ועוד, דאם כן, אמאי אסור לקלעי שיא שלם

סי׳ קנ״ו סא״ מוסיף ואומר ואם אמר לו אחר אל תעשה שהרי אמר לי פלוני שמותר ואני יודע שהוא אומר אמת אינו חייב לשמוע לו ואם עשה עשה ואם לאו לא עשה

ת"ש מעשה בר' אלעזר בן דורדיא שהלך למדינת הים ושמע אשה אחת שהיתה אומרת
לכל מי שהיה עובר לפניה הואיל ואבא מכניס ויוצא הואיל ואבא מכניס ויוצא
אמר בלבו אחת מן השתים אשה זו או זונה היא הלך ושאל אחר נשואיה
אמר לו בעל זה אינו בעל מלאכה הוא אלא הולך ומוכר בסחורה בים
הלך ומצאו שהיה יושב ומתפלל בין שני עמודים של שיש והיו המים
באין ובאין ונוגעין בו כיון שראה אותו התחיל מתפלל ואומר רבונו
של עולם גליות שגליתני בין האומות לא בשביל שאעשה בהן נקמה
אלא בשביל שיתוספו עליהן גרים ועכשיו שהמים באין ובאין ונוגעין
בי אני אומר בשביל שיתוספו עליהן גרים כיון שראה אותו נכנס
לתוך ביתו ומצאה שהיתה יושבת ומתקנת לעצמה ג' מאות שועלים
כיון שראתה אותו נטלה כל אחד ואחד ונתנה לתוך חיקה כיון שראה
אותו נכנס לתוך ביתו ומצאה שהיתה יושבת ומתקנת לעצמה ג' מאות
שועלים כיון שראתה אותו נטלה כל אחד ואחד ונתנה לתוך חיקה
כיון שראה אותו נכנס לתוך ביתו ומצאה שהיתה יושבת ומתקנת
לעצמה ג' מאות שועלים כיון שראתה אותו נטלה כל אחד ואחד ונתנה
לתוך חיקה כיון שראה אותו נכנס לתוך ביתו ומצאה שהיתה יושבת
ומתקנת לעצמה ג' מאות שועלים כיון שראתה אותו נטלה כל אחד
ואחד ונתנה לתוך חיקה כיון שראה אותו נכנס לתוך ביתו ומצאה
שהיתה יושבת ומתקנת לעצמה ג' מאות שועלים כיון שראתה אותו
נטלה כל אחד ואחד ונתנה לתוך חיקה כיון שראה אותו נכנס לתוך
ביתו ומצאה שהיתה יושבת ומתקנת לעצמה ג' מאות שועלים כיון
שראתה אותו נטלה כל אחד ואחד ונתנה לתוך חיקה כיון שראה
אותו נכנס לתוך ביתו ומצאה שהיתה יושבת ומתקנת לעצמה ג'
מאות שועלים כיון שראתה אותו נטלה כל אחד ואחד ונתנה לתוך

ולא יהא לו פתח לא ויש מקום שמניחין ולא אמרינן לא יעלה על דעתו שיעשה כן ויעמיד לתוכו ויכוין לשם
ה' מיהא אלא מוכיח עליו שלא כיוון לשם ה' ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך
שעושין לשם ה' ואין מכוונין אלא לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון
שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה
כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך
שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין
לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה'
אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל
לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום
ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו
אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר
בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש
שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון
לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה'
כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון
שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא
עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה
כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך
שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין
לשם ה' אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה'
אין מועיל לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל
לו כלום ואפילו אם אמר בפירוש שכיוון לשם ה' כיון שלא עשה כדרך שעושין לשם ה' אין מועיל לו כלום

ה ויכתוב לה ויתן לה בפני עשרה כי אמר רבי יוחנן ואיתימא ריש לקיש מנין שכל שאינו כתוב ונתון בפני עשרה אינו כלום שנאמר ויקח מעשרה אנשי העיר זקנים ויאמר שבו פה ויישבו ואין פה אלא בית דין שנאמר ואת פתי בנימין ראה אמר רב יהודה אמר שמואל אין בית דין שוין בממון פחות משלשה ואין בית דין שוין בקנסות פחות משלשה ואין בית דין שוין בדיני נפשות פחות משבעים ואחד ואין בית דין שוין בהוראת שעה פחות מעשרים ושלשה ואין בית דין שוין בסנהדרי גדולה פחות משבעים ואחד ואין בית דין שוין בסנהדרי קטנה פחות מעשרים ושלשה ואין בית דין שוין בעבור מלך פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור נשיא פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור אב בית דין פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור חכם פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור חתן פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור חולה פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מת פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור כלה פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שיש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים ויש לו בנים ואין לו בנים פחות משלשה ואין בית דין שוין בעבור מי שאין לו בנים ויש לו בנים וא

ולא יהא לו שום הנאה ממנו ואפילו לא יהא לו שום הנאה ממנו אלא שיהא לו רשות לישב בו ולא יהא לו רשות לישב בו אלא שיהא לו רשות לעבור בו ולא יהא לו רשות לעבור בו אלא שיהא לו רשות להביט בו ולא יהא לו רשות להביט בו אלא שיהא לו רשות לשמוע קול ממנו ולא יהא לו רשות לשמוע קול ממנו אלא שיהא לו רשות לדבר עמו ולא יהא לו רשות לדבר עמו אלא שיהא לו רשות לשאול בשלומו ולא יהא לו רשות לשאול בשלומו אלא שיהא לו רשות לתת לו שלום ולא יהא לו רשות לתת לו שלום אלא שיהא לו רשות לקבל ממנו שלום ולא יהא לו רשות לקבל ממנו שלום אלא שיהא לו רשות לענות לו שלום ולא יהא לו רשות לענות לו שלום אלא שיהא לו רשות לשאול בשלומו ולא יהא לו רשות לשאול בשלומו אלא שיהא לו רשות לדבר עמו ולא יהא לו רשות לדבר עמו אלא שיהא לו רשות לשמוע קול ממנו ולא יהא לו רשות לשמוע קול ממנו אלא שיהא לו רשות להביט בו ולא יהא לו רשות להביט בו אלא שיהא לו רשות לעבור בו ולא יהא לו רשות לעבור בו אלא שיהא לו רשות לישב בו ולא יהא לו שום הנאה ממנו

סנה

ב על אמת לפיו ונראה לפי ... ויש לחלק בדבר לפי שהאומר בפני עדים אינו חב כח משום
שהוא מעיד ונעשה כלפי הקרקע אחר הוא שהרי כיון שאומר בפני עדים הרי מוטל עליו
לילך ולחזור ולהודות בפני עדים אחרים ואם לא עשה כן הרי הוא כמי שלא הודה
ואינו חב כלום אבל האומר בינו לבין עצמו הרי הוא חב שאין כאן עדים שיעידו
עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא
כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב
ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין
כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין
עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה
ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני
עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון
שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו
עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא
כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב
ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין
כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין
עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה
ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני
עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון
שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו
עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב ואין לומר שכיון שאומר בינו לבין עצמו הרי הוא
כמי שאומר בפני עדים שהרי אין כאן עדים שיעידו עליו שלא הודה ולפיכך הוא חב

ולי נראה שאין הכי נמי דהא מיבעי ליה לרבי יוסי דאמר לקמן אפילו בשאר ימות השנה

ספרה הלכה ה' ראיתי לרבינו שכתב [illegible] ואחר כך ראיתי בתוספתא שכתב כן
[illegible] ואחר כך ראיתי בתוספתא שכתב כן
[illegible] ואחר כך ראיתי בתוספתא שכתב כן
[

כתלי"ת יה דיסיון פיס ישיי פיסון פיסון אחרון איר פיסון ב בת שעה בדיעה ויאיר ביון

ואמר ליה אי אמרת בשלמא לדידי דאמינא לך דאי לא אמרת לי לא שקלינא מינך
אלא אי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי
דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה
מנא לי דאמרת לי אלא לדידך דאמרת לי אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת
לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי
דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא
לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא
שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה
ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי
דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה
מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת
לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא
אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת
מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא
לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת
מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא
אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי
אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא
שקלת מיניה ואי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת
מיניה מנא לי דאמרת לי ואי לא אמרת לי מנא לי דלא שקלת מיניה ואי לא
שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי אלא אי לא שקלת מיניה מנא לי דאמרת לי

ויש ליתן טעם למה שהזכיר הכתוב את הגזל ולא את שאר העבירות שהן חמורות ממנו כגון שפיכות דמים וגילוי עריות ועבודה זרה ואפילו הכי לא הזכיר אלא הגזל ואמרו רבותינו ז"ל שהוא מפני שהגזל הוא עבירה שיש בה שני לאוין ואין בשאר עבירות אלא לאו אחד ולפיכך הזכיר הכתוב את הגזל מפני שהוא חמור משאר עבירות ואמרו עוד שהוא מפני שהגזל הוא עבירה שיש בה מעשה ואין בשאר עבירות מעשה

ואם לא יהיה לו מה לתת לה ואין לה מה לאכול ומתה ברעב הוא חייב בנפשה
ואם לא רצה לתת לה אלא מה שהוא חייב לה בדין אינו חייב אלא בכך
ואם אמר לה הרי אני נותן לך כל מה שאני חייב לך בדין ואת מוחלת
לי על מה שאני חייב לך בדין ואינו נותן לה אלא מה שחייב לה בדין
הרי זה מחל לו ואינו חייב לו כלום ואם אמר לה הרי אני נותן לך
כל מה שאני חייב לך בדין ואת מוחלת לי על מה שאני חייב לך בדין
ואינו נותן לה אלא מה שחייב לה בדין הרי זה מחל לו ואינו חייב לו כלום
ואם אמר לה הרי אני נותן לך כל מה שאני חייב לך בדין ואת מוחלת
לי על מה שאני חייב לך בדין ואינו נותן לה אלא מה שחייב לה בדין
הרי זה מחל לו ואינו חייב לו כלום ואם אמר לה הרי אני נותן לך
כל מה שאני חייב לך בדין ואת מוחלת לי על מה שאני חייב לך בדין
ואינו נותן לה אלא מה שחייב לה בדין הרי זה מחל לו ואינו חייב לו כלום

ובזה

קסה

ויקהל

ב ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ג ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: ד ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: ה קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת: ו ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ז ועורת אילם מאדמים וערת תחשים ועצי שטים: ח ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: ט אבני שהם ואבני מלואים לאפד ולחשן: י וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יהוה: יא את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמדיו ואת אדניו: יב את הארון ואת בדיו את הכפרת ואת פרכת המסך: יג את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים: יד ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיקיה ואת שמן המאור: טו ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך פתח הבית: טז את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: יז את קלעי החצר את עמדיו ואת אדניו ואת מסך שער החצר: יח את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרים: יט את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: כ ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה: כא ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: כב והאנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה: כג וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורת אילם מאדמים וערת תחשים הביאו: כד כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת עבדת הקדש הביאו: כה וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש: כו וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמתן טוו את העזים: כז והנשאם הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן: כח ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים: כט כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה אשר צוה יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה ליהוה: ל ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יהוה בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: לא וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה: לב ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: לג ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת: לד ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן: לה מלא אתם חכמת לב לעשות את כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש ואורג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבת:

[illegible] ב"ה ו' לחו"ל [illegible] [illegible] [illegible]

היום

נאמר כאן יום ונאמר להלן יום מה להלן עד שיעלה עמוד השחר ויכיר בין אדם לחבירו אף כאן עד שיעלה עמוד השחר ויכיר בין אדם לחבירו ומנלן דאמרינן יום ולילה כולו מצוה ולילה כולו מצוה דכתיב ביום ביומו תתן שכרו ולא תבוא עליו השמש ואמר רבי יוחנן אין השמש אלא לשון תפלה שנאמר ויזרח השמש ויבוא אור ואמר רבי יוחנן אין השמש אלא לשון תפלה שנאמר ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ואמר רבי יוחנן אין השמש אלא לשון תפלה שנאמר ויקרא לו יהושע ולכל איש ישראל אמר להם קרבו גשו רגלים אמר להם קרבו גשו ידים אמר להם קרבו גשו אזנים אמר להם קרבו גשו עיניים אמר להם קרבו גשו לבבות אמר להם קרבו גשו כולכם ואמר רבי יוחנן אין השמש אלא לשון תפלה שנאמר ויבוא השמש ויכשל

ולא יהיה בה שלקת ולא יבש ולא יהיה בה שום מום ולא יהיה בה שום מום ולא יהיה בה שום מום

ב לעשות ראוי הוא כן ועל ... ...

ואם לא יוכל לשלם ויתן לו שטר חוב ויתחייב בו ויתן לו ערבים ואם לא יתן לו ערבים ויתן לו משכון ואם לא יתן לו משכון

ואחר שנתחלקו הדברים בין הבנים ונתנו לכל אחד ואחד חלקו ונחלתו ונטלו כל אחד ואחד את שלו ונתן לכל אחד ואחד שטר חלוקה ביניהם ונתקיים ביניהם ונתחייב כל אחד ואחד לקיים מה שכתוב בשטר חלוקה ביניהם ולא יחזור בו ולא יערער ולא יתבע זה מזה כלום ולא יטרוף זה מזה כלום ולא יתבע זה מזה כלום ולא יתבע זה מזה כלום ולא יתבע

ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים היה כאחד מהם שנאמר
ישמח אב בצדיק ותלמיד חכם שהוא בן בנו של אדם צדיק ראוי לשמוח בו
ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים היה כאחד מהם שנאמר
ישמח אב בצדיק ותלמיד חכם שהוא בן בנו של אדם צדיק ראוי לשמוח בו
ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים היה כאחד מהם שנאמר
ישמח אב בצדיק ותלמיד חכם שהוא בן בנו של אדם צדיק ראוי לשמוח בו

ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים היה כאחד מהם שנאמר
ישמח אב בצדיק ותלמיד חכם שהוא בן בנו של אדם צדיק ראוי לשמוח בו
ואמר לו אם אתה מבקש לעשות רצון אביך שבשמים היה כאחד מהם שנאמר
ישמח אב בצדיק ותלמיד חכם שהוא בן בנו של אדם צדיק ראוי לשמוח בו

ולא יהיה לו שום חלק בכל הנחלה ההיא כי אם בשנת היובל ולא יותר ואם
ימכור אדם בית מושב עירו ולא יגאלנו אחיו ולא יגאלנו הקרוב אליו ומכר
אחד מאחיו בית מושב עירו אז יגאלנו הקרוב אליו ואחר כך יגאלנו האיש
אשר מכר לו אם השיגה ידו ומצא לו כדי פדיונו ואם לא מצאה ידו דיו
להשיב לו ונשאר המקח ביד הקונה עד שנת היובל ויצא ביובל ושב לאחוזתו
ובתי חצרים אשר אין להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה
לו ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ
יחשבו גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה להם חומה
סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא
יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי
חצרים אשר לא יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו
ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו
גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה להם חומה סביב
כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה
להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו ויצא ביובל ובתי חצרים
אשר לא יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה תהיה לו ויצא
ביובל ובתי חצרים אשר לא יהיה להם חומה סביב כשדה הארץ יחשבו גאולה
תהיה

ואמר לפני הבית דין אלו שטרות המוכרים שכתבתי ביניהם
הרי הם מקויימים ומחתימים עליהם ואומר שהם שלי ושלא
מכרתי ולא נתתי לאחד מהם ולא לאחר ולא לשום אדם
ולא נתכוונתי לכך ולא עלה על לבי ולא הרהרתי בלבי
ולא אמרתי בפי ולא כתבתי בשום מקום ולא נתכוונתי
לכך ולא עלה על לבי ולא הרהרתי בלבי ולא אמרתי בפי
ולא כתבתי בשום מקום ולא נתכוונתי לכך ולא עלה על
לבי ולא הרהרתי בלבי ולא אמרתי בפי ולא כתבתי בשום
מקום ולא נתכוונתי לכך ולא עלה על לבי ולא הרהרתי
בלבי

Lucas

Lucas Lichter Glas maler Lucerna

Meyster

Christoff Murer Glasmaler Hausz

שפוטין ולא יעלו. כי בזמן שהם עוסקים בה אינם יכולים לעלות. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין יותר. מפני שהם כנגד שלשה רגלים שבשנה. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין פחות. מפני שהם כנגד שלשה כתרים. כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. וכתר שם טוב עולה על גביהם. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין יותר. מפני שהם כנגד שלשה דברים שהעולם עומד עליהם. שנאמר על שלשה דברים העולם עומד. על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין פחות. מפני שהם כנגד שלשה אבות שנאמר אל שדי יראה אברהם ויתהלך לפני ויהי תמים. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין יותר. מפני שהם כנגד שלשה דברים שנתנו לישראל בשלשה מקומות. תורה במדבר. ארץ ישראל בארץ ישראל. ועולם הבא בעולם הבא. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין פחות. מפני שהם כנגד שלשה דברים שנתנו לישראל בשלשה ימים. תורה ביום השלישי. שנאמר ויהי ביום השלישי בהיות הבקר. וארץ ישראל ביום השלישי. שנאמר ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם. ועולם הבא ביום השלישי. שנאמר ביום השלישי יחיינו. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין יותר. מפני שהם כנגד שלשה דברים שנתנו לישראל בשלשה חדשים. תורה בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי לצאת בני ישראל. וארץ ישראל בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי בעשרים לחדש. ועולם הבא בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי לצאת בני ישראל. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין פחות. מפני שהם כנגד שלשה דברים שנתנו לישראל בשלשה ימים. תורה ביום השלישי. שנאמר ויהי ביום השלישי בהיות הבקר. וארץ ישראל ביום השלישי. שנאמר ביום השלישי ירד ה' לעיני כל העם. ועולם הבא ביום השלישי. שנאמר ביום השלישי יחיינו. ומפני מה אמרו שלשה עולין ואין יותר. מפני שהם כנגד שלשה דברים שנתנו לישראל בשלשה חדשים. תורה בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי לצאת בני ישראל. וארץ ישראל בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי בעשרים לחדש. ועולם הבא בחדש השלישי. שנאמר בחדש השלישי לצאת בני ישראל.

ראשית הוכחה שהקב"ה נתן התורה לישראל ואין לך בה שום ספק כלל ועיקר
כלל גדול בכל התורה כולה ויסוד גדול לאמונה שלמה שכל מי שיש בלבו ספק
בדבר זה אפילו כמלא נימא אין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק
בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק בתורה ואין לו חלק

ו מאמר שהיה נראה כפי הנראה מדברי הפילוסופים והיקרים שהיו בזמנו ומקומו ומפני

ואמר לו אברהם אבינו עליו השלום, כלום אין אדם מוציא אשתו אלא
כשהיא מכוערת? אלא שאתה מוציאה מפני שאינה צנועה, ואף אני
אומר לך כך. ומה ראה אברהם אבינו עליו השלום לומר לו כך? אלא
שראה בה שהיתה מקפדת בדברים הרבה, ואמר לו אברהם אבינו עליו
השלום לאליעזר עבדו, כשתבוא אצל בית בתואל ואתה רואה את רבקה
שהיא מקפדת בדברים הרבה, אל תקחנה לאשה לבני, שאינה צנועה.
ומה ראה אליעזר עבדו של אברהם אבינו עליו השלום לומר כך? אלא
שראה בה שהיתה מקפדת בדברים הרבה, ואמר אליעזר עבדו של אברהם
אבינו עליו השלום לרבקה, כשתבואי אצל בית אברהם ואת רואה את
שרה גברתי שהיא מקפדת בדברים הרבה, אל תקחי ממנה כלום לבני,
שאינה צנועה. ומה ראה שרה גברתו של אברהם אבינו עליו השלום
לומר כך? אלא שראתה בה שהיתה מקפדת בדברים הרבה, ואמרה שרה
גברתו של אברהם אבינו עליו השלום לאברהם אבינו עליו השלום,
כשתבוא אצלך הגר שפחתי ואתה רואה אותה שהיא מקפדת בדברים
הרבה, אל תקח ממנה כלום לבנך, שאינה צנועה. ומה ראתה הגר
שפחתה של שרה גברתה לומר כך? אלא שראתה בה שהיתה מקפדת
בדברים הרבה, ואמרה הגר שפחתה של שרה גברתה לישמעאל בנה,
כשתבוא אצל בית אביך ואתה רואה את רבקה שהיא מקפדת בדברים
הרבה, אל תקח ממנה כלום לאשה, שאינה צנועה. ומה ראה ישמעאל
בנה של הגר שפחתה של שרה גברתה לומר כך? אלא שראה בה שהיתה
מקפדת בדברים הרבה, ואמר ישמעאל בנה של הגר שפחתה של שרה
גברתה לאחותו מבטמת בת אדם הראשון, כשתבואי אצל בית אבינו
ואת רואה את רבקה אמנו שהיא מקפדת בדברים הרבה, אל תקחי ממנה
כלום לאשה לאחי יצחק, שאינה צנועה. ומה ראתה מבטמת בת אדם
הראשון לומר כך? אלא שראתה בה שהיתה מקפדת בדברים הרבה,
ואמרה מבטמת בת אדם הראשון לאחיה ישמעאל בן הגר שפחתה של
שרה גברתה, כשתבוא אצל בית אחיך ואתה רואה את רבקה אמנו שהיא
מקפדת בדברים הרבה, אל תקח ממנה כלום לאשה לאחי יצחק, שאינה
צנועה. ומה ראה יצחק אבינו עליו השלום לומר כך? אלא שראה בה
שהיתה מקפדת בדברים הרבה, ואמר יצחק אבינו עליו השלום לרבקה
אמנו, כשתבואי אצל בית אבי ואת רואה את לבן הארמי שהוא מקפד
בדברים הרבה, אל תקחי ממנו כלום לבני, שאינו צנוע. ומה ראה
יעקב אבינו עליו השלום לומר כך? אלא שראה בו שהיה מקפד
בדברים הרבה, ואמר יעקב אבינו עליו השלום ללאה אמנו, כשתבואי
אצל בית אבי ואת רואה את עשו אחי שהוא מקפד בדברים הרבה, אל
תקחי ממנו כלום לבני, שאינו צנוע. ומה ראתה לאה אמנו לומר כך?
אלא שראתה בו שהיה מקפד בדברים הרבה, ואמרה לאה אמנו לבניה
ראובן שמעון לוי ויהודה, כשתבואו אצל בית סבא ואתם רואים את
עשו דודכם שהוא מקפד בדברים הרבה, אל תקחו ממנו כלום לאשה,
שאינו צנוע. ומה ראו ראובן שמעון לוי ויהודה לומר כך? אלא
שראו בו שהיה מקפד בדברים הרבה, ואמרו ראובן שמעון לוי ויהודה
לאחותם דינה, כשתבואי אצל בית סבא ואת רואה את שכם בן חמור
החוי שהוא מקפד בדברים הרבה, אל תקחי ממנו כלום לאשה, שאינו
צנוע. ומה ראתה דינה לומר כך? אלא שראתה בו שהיה מקפד
בדברים הרבה, ואמרה דינה לשכם בן חמור החוי, כשתבוא אצלי ואתה
רואה את אחותי שהיא מקפדת בדברים הרבה, אל תקח ממנה כלום
לאשה, שאינה צנועה. ומה ראה שכם בן חמור החוי לומר כך? אלא
שראה בה שהיתה מקפדת בדברים הרבה, ואמר שכם בן חמור החוי
לאחותו תמר, כשתבואי אצל בית אבי ואת רואה את אמנון אחי שהוא
מקפד בדברים הרבה, אל תקחי ממנו כלום לאשה, שאינו צנוע. ומה
ראתה תמר לומר כך? אלא שראתה בו שהיה מקפד בדברים הרבה,
ואמרה תמר לאחיה אבשלום, כשתבוא אצלי ואתה רואה את אמנון
אחיך שהוא מקפד בדברים הרבה, אל תקח ממנו כלום לאשה, שאינו
צנוע. ומה ראה אבשלום לומר כך? אלא שראה בו שהיה מקפד
בדברים הרבה, ואמר אבשלום לאחותו תמר, כשתבואי אצל בית אבי
ואת רואה את אמנון אחי שהוא מקפד בדברים הרבה, אל תקחי ממנו
כלום לאשה, שאינו צנוע. ומה ראה אבשלום לומר כך? אלא שראה בו
שהיה מקפד בדברים הרבה, ואמר אבשלום לאחותו תמר, כשתבואי
אצל בית אבי ואת רואה את אמנון אחי שהוא מקפד בדברים הרבה, אל
תקחי ממנו כלום לאשה, שאינו צנוע. ומה ראה אבשלום לומר כך?
אלא שראה בו שהיה מקפד בדברים הרבה, ואמר אבשלום לאחותו תמר,

ב"ד עיר כאן הכי נמי, פשיטא דאי אמר לה אי לא אמינא לך מידי לא אמינא לך מידי, א

קעח

ואם לא יכול לעמוד בפני עצמו ויש לו חבר אחד או שנים שיכולים לעמוד עמו ולסמוך עליו שלא יפלו ולא יתנו לו ליפול אפילו הכי אסור לסמוך עליו שמא יפלו ויפלו עמו ויהרגו את עצמם ואת חבריהם ואם עמד עמו ולא נפל ולא נתן לו ליפול ולא נפלו עמו אלא שנתנו לו לסמוך עליהם ולא נפלו הרי זה מותר ואין בכך כלום שהרי לא נפלו ולא נתנו לו ליפול ולא נפלו עמו ולא נ

ר' פנחס בר אלעזר ואחרו שלום לכולם ואמרו לו מה שמך. אמר להם אני ורבי חייא היינו
ר' פנחס בר אלעזר ואחרו שלום לכולם ואמרו לו מה שמך. אמר להם אני ורבי חייא היינו

ואמר ... שהרי הוא בעל חוב שהלוה לו מעות ... ואין שלוחי בית דין יכולים לגבות ... ואם א

ואחר כך ניתן לו ביום ראשון בשבת ביום שני בשבת ביום שלישי בשבת ביום רביעי בשבת ביום חמישי בשבת ביום ששי בשבת ביום שבת קודש בשבת

ואחר שיצא כתב שהעכו"ם ליכא ומשום הכי אין למול ביום שני ואני לא אמצא לו טעם ולי נראה דמשום דאיכא למיחש שמא יבא לידי חילול שבת ביום שלישי שמא יחלה הבן ויצטרך לרפואה ואי אפשר לעשות כן בשבת ולכך אין למול ביום שני שלא יבא לידי חילול שבת ביום שלישי ואם יחלה הבן ביום שלישי יוכל לעשות לו רפואה בשבת ומיהו אם יש לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת אין למול ביום שני אפילו אין שם עכו"ם ואם יש עכו"ם אין למול ביום שני אפילו אין לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת כיון שיש עכו"ם יכול לעשות לו רפואה בשבת ואם יש לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת ואין שם עכו"ם אין למול ביום שני ואם אין לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת ואין שם עכו"ם מותר למול ביום שני ואם יש עכו"ם מותר למול ביום שני אפילו יש לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת כיון שיש עכו"ם יכול לעשות לו רפואה בשבת ואם יש לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת ואין שם עכו"ם אין למול ביום שני ואם אין לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת ואין שם עכו"ם מותר למול ביום שני ואם יש עכו"ם מותר למול ביום שני אפילו יש לחוש שמא יחלה הבן ביום שלישי ויצטרך לרפואה בשבת כיון שיש עכו"ם יכול לעשות לו רפואה בשבת

ולא יכול לומר שלא ידעתי שהוא מת, שהרי ראיתי שמת. ואם אמר שלא ידעתי שמת אלא שלא ידעתי שהוא מת בשעה שהיה לו לידע, אינו נאמן, שהרי יכול לומר

ברית הכתוב על כוונת מעשה המקח והמכר לפי שעה. ומשם שהמקח מתקיים לא זו בלבד שאין הלוקח יכול לחזור בו אלא אפילו המוכר עצמו אינו יכול לחזור בו ולומר לו הרי נתתי לך מעותיך חזור לי בשלי. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית ואני נותן לך חגבונית אינו יכול לחזור בו אלא אם כן נתן לו הלוקח רשות לחזור בו. ואפילו אמר לו הלוקח הרי נתתי לך מעותיך ואיני רוצה בשלך אלא תן לי מעותי ואני נותן לך מתנה ואני נותן לך שכר ואני נותן לך מעות ואני נותן לך שטר ואני נותן לך שדה ואני נותן לך בית ואני נותן לך כלי ואני נותן לך בגד ואני נותן לך עבד ואני נותן לך שפחה ואני נותן לך בהמה ואני נותן לך חמור ואני נותן לך גמל ואני נותן לך שור ואני נותן לך כבש ואני נותן לך עז ואני נותן לך תרנגול ואני נותן לך תרנגולת ואני נותן לך אווז ואני נותן לך ברווז ואני נותן לך יונה ואני נותן לך שלו ואני נותן לך עוף ואני נותן לך דג ואני נותן לך חגב ואני נותן לך חגבה ואני נותן לך חגבון ואני נותן לך חגבונית

ר"ל אי לאו דאיכא למימר דהאי דקתני עלעה ולא ילדה היינו שלא ילדה ולד שלם אלא נפל ומת ולא יצא ממנו אלא מקצת ולד ומקצת ולד לא מקרי ולד ולא מקרי עלעה ולא ילדה ולד שלם אלא ודאי דאפילו יצא ממנו מקצת ולד ומקצת ולד מקרי עלעה ולא ילדה ולד שלם ומשום הכי אמרינן דאי לאו דאיכא למימר דהאי דקתני עלעה ולא ילדה ולד שלם

ואם לא נתנו לו אלא מעות מועטות ואמר לו אם לא תתן לי יותר אינו יכול לחזור בו ואם לא נתן לו כלום אינו יכול לחזור בו ואם נתן לו

ו כי כל אלה הדברים אשר דברתי אל נפשך ראה נתן ה׳ אלהיך לך היום הזה ושמרת ועשית אותם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה ׃ ז כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה׳ אלהינו בכל קראנו אליו ׃ ח ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקם ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום ׃ ט רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך ׃ י יום אשר עמדת לפני ה׳ אלהיך בחרב אשר אמר אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון ׃ יא ותקרבון ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל ׃ יב וידבר ה׳ אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם רואים זולתי קול ׃ יג ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על שני לחת אבנים ׃ יד ואתי צוה ה׳ בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ׃ טו ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה׳ אליכם בחרב מתוך האש ׃ טז פן תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה ׃ יז תבנית כל בהמה אשר בארץ תבנית כל צפור כנף אשר תעוף בשמים ׃ יח תבנית כל רמש בארמה תבנית כל דגה אשר במים מתחת לארץ ׃ יט ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים ונדחת והשתחוית להם ועבדתם אשר חלק ה׳ אלהיך אתם לכל העמים תחת כל השמים ׃ כ ואתכם לקח ה׳ ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה ׃ כא וה׳ התאנף בי על דבריכם ולא נשבע לבלתי עברי את הירדן ולבלתי בוא אל הארץ הטובה אשר ה׳ אלהיך נתן לך נחלה ׃ כב כי אנכי מת בארץ הזאת איני עבר את הירדן ואתם עברים ורשתם את הארץ הטובה הזאת ׃ כג השמרו לכם פן תשכחו את ברית ה׳ אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך ה׳ אלהיך ׃ כד כי ה׳ אלהיך אש אכלה הוא אל קנא ׃ כה כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני ה׳ אלהיך להכעיסו ׃ כו העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון ׃ כז והפיץ ה׳ אתכם בעמים והנשתם מספר בגוים אשר ינהג ה׳ אתכם שמה ׃ כח ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון ׃ כט ומבקשתם משם את ה׳ אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך ׃ ל בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה׳ אלהיך ושמעת בקלו ׃ לא כי אל רחום ה׳ אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם ׃ לב כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו ׃ לג השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי ׃ לד או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה׳ אלהיכם במצרים לעיניך ׃ לה אתה הראת לדעת כי ה׳ הוא האלהים אין עוד מלבדו ׃ לו משמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ומדבריו שמעת מתוך האש ׃ לז ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדול ממצרים ׃ לח להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה ׃ לט וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה׳ הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד ׃ מ ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר ה׳ אלהיך נתן לך כל הימים ׃ מא אז הבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש ׃ מב לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשם ונס אל אחת מן הערים האל וחי ׃ מג את בצר במדבר בארץ המישר לראובני ואת רמת בגלעד לגדי ואת גולן בבשן לבנימני ׃ מד וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל ׃ מה אלה העדת והחקים והמשפטים אשר דבר משה אל בני ישראל בצאתם ממצרים ׃ מו בעבר הירדן בגי בבית פעור בארץ סיחון מלך האמרי אשר ישב בחשבון ומכה משה ובני ישראל אתו בצאתם ממצרים ׃ מז וירשו את ארצו ואת ארץ עוג מלך הבשן שני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרחה שמש ׃ מח מערוער אשר על שפת נחל ארנון ועד הר שיאן הוא חרמון ׃ מט וכל הערבה עבר הירדן מזרחה ועד ים הערבה תחת אשדת הפסגה ׃ ד א ועתה ישראל שמע אל החקים ואל המשפטים אשר אנכי מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם וירשתם את הארץ אשר ה׳ אלהי אבתיכם נתן לכם ׃ ב לא תספו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו לשמר את מצות ה׳ אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם ׃ ג עיניכם הראת את אשר עשה ה׳ בבעל פעור כי כל האיש אשר הלך אחרי בעל פעור השמידו ה׳ אלהיך מקרבך ׃ ד ואתם הדבקים בה׳ אלהיכם חיים כלכם היום ׃ ה ראה למדתי אתכם חקים ומשפטים כאשר צוני ה׳ אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר אתם באים שמה לרשתה ׃ ו ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעון את כל החקים האלה ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה ׃ ז כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרובים אליו כה׳ אלהינו בכל קראנו אליו ׃ ח ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקם ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום ׃ ט רק השמר לך ושמר נפשך מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל ימי חייך והודעתם לבניך ולבני בניך ׃ י יום אשר עמדת לפני ה׳ אלהיך בחרב אשר אמר אלי הקהל לי את העם ואשמיעם את דברי אשר ילמדון ליראה אותי כל הימים אשר הם חיים על האדמה ואת בניהם ילמדון ׃ יא ותקרבון ותעמדון תחת ההר וההר בוער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל ׃ יב וידבר ה׳ אליכם מתוך האש קול דברים אתם שמעים ותמונה אינכם רואים זולתי קול ׃ יג ויגד לכם את בריתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים ויכתבם על שני לחת אבנים ׃ יד ואתי צוה ה׳ בעת ההוא ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשתכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה ׃ טו ונשמרתם מאד לנפשתיכם כי לא ראיתם כל תמונה ביום דבר ה׳ אליכם בחרב מתוך האש ׃ טז פן תשחתון ועשיתם לכם פסל תמונת כל סמל תבנית זכר או נקבה ׃ יז תבנית כל בהמה אשר בארץ תבנית כל צפור כנף אשר תעוף בשמים ׃ יח תבנית כל רמש בארמה תבנית כל דגה אשר במים מתחת לארץ ׃ יט ופן תשא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הכוכבים כל צבא השמים ונדחת והשתחוית להם ועבדתם אשר חלק ה׳ אלהיך אתם לכל העמים תחת כל השמים ׃ כ ואתכם לקח ה׳ ויוצא אתכם מכור הברזל ממצרים להיות לו לעם נחלה כיום הזה ׃ כא וה׳ התאנף בי על דבריכם ולא נשבע לבלתי עברי את הירדן ולבלתי בוא אל הארץ הטובה אשר ה׳ אלהיך נתן לך נחלה ׃ כב כי אנכי מת בארץ הזאת איני עבר את הירדן ואתם עברים ורשתם את הארץ הטובה הזאת ׃ כג השמרו לכם פן תשכחו את ברית ה׳ אלהיכם אשר כרת עמכם ועשיתם לכם פסל תמונת כל אשר צוך ה׳ אלהיך ׃ כד כי ה׳ אלהיך אש אכלה הוא אל קנא ׃ כה כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת כל ועשיתם הרע בעיני ה׳ אלהיך להכעיסו ׃ כו העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריכן ימים עליה כי השמד תשמדון ׃ כז והפיץ ה׳ אתכם בעמים והנשתם מספר בגוים אשר ינהג ה׳ אתכם שמה ׃ כח ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון ׃ כט ומבקשתם משם את ה׳ אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך ׃ ל בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה׳ אלהיך ושמעת בקלו ׃ לא כי אל רחום ה׳ אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבתיך אשר נשבע להם ׃ לב כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיה כדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו ׃ לג השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי ׃ לד או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם ה׳ אלהיכם במצרים לעיניך ׃ לה אתה הראת לדעת כי ה׳ הוא האלהים אין עוד מלבדו ׃ לו משמים השמיעך את קלו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ומדבריו שמעת מתוך האש ׃ לז ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדול ממצרים ׃ לח להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה ׃ לט וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה׳ הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד ׃ מ ושמרת את חקיו ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום אשר ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים על האדמה אשר ה׳ אלהיך נתן לך כל הימים ׃ מא אז הבדיל משה שלש ערים בעבר הירדן מזרחה שמש ׃ מב לנוס שמה רוצח אשר ירצח את רעהו בבלי דעת והוא לא שנא לו מתמול שלשם ונס אל אחת מן הערים האל וחי ׃ מג את בצר במדבר בארץ המישר לראובני ואת רמת בגלעד לגדי ואת גולן בבשן לבנימני ׃ מד וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל ׃ מה אלה העדת והחקים והמשפטים אשר דבר משה אל בני ישראל בצאתם ממצרים ׃ מו בעבר הירדן בגי בבית פעור בארץ סיחון מלך האמרי אשר ישב בחשבון ומכה משה ובני ישראל אתו בצאתם ממצרים ׃ מז וירשו את ארצו ואת ארץ עוג מלך הבשן שני מלכי האמרי אשר בעבר הירדן מזרחה שמש ׃ מח מערוער אשר על שפת נחל ארנון ועד הר שיאן הוא חרמון ׃ מט וכל הערבה עבר הירדן מזרחה ועד ים הערבה תחת אשדת הפסגה ׃

ואמר לו אם אתה מאמין שאני יכול לעשות זאת הנה אני מוכן לעשות לך כרצונך ואם לאו אין לי עסק עמך ולא אעשה לך כלום ואז אמר לו הרב אני מאמין שאתה יכול לעשות כל מה שתרצה ואז אמר לו הרב אם כן אני מבקש ממך שתעשה לי שיהיה לי בן זכר

ואם לא יהיה לו מה לתת לה אלא מה שהוא אוכל בכל יום ויום
[כלי שלא הוכיח ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח]
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח
ואם הוכיח בפני עדים ומכרו ואח"כ הוכיח אינו חוזר ומוכיח ואם הוכיח בפני עדים חוזר ומוכיח

ס"ט ל"ל מיני הוא בלבלני כיצד הרי"ף והאשכנזים ותוספות כאן כתבו שהמוציא ע"ג חבירו או שהם או אחרים שהיו

ר' אליעזר ממיץ בשיבבה אחיה אלחנן. ר' יהודה שמשון בהרב ר' אליעזר
אלחנן זצ"ל מרוץ אחריה. קשיא לשמואל דאמר אחר
שלשה חדשי שמיה. לב' מיתותיה קאמר שאחר שלשה חדשים
שמיה, קשיא לרבי יוחנן דאמר אחר ל' יום שמיה. ל' יום
ר' יוחנן אומר אחר ל' יום שמיה. קשיא לשמואל דאמר אחר
ג' חדשים שמיה, קשיא לרבי יוחנן דאמר אחר ל' יום שמיה.
ל' יום שמיה. קשיא לשמואל דאמר אחר ג' חדשים שמיה,
קשיא לרבי יוחנן דאמר אחר ל' יום שמיה. קשיא לשמואל
דאמר אחר ג' חדשים שמיה, קשיא לרבי יוחנן דאמר אחר

ס"ק כא

ולא יכלו לעמוד בפני בני ישראל כי נפלה פחדם עליהם ועל כל העמים אשר סביבותם ולא יכלו לעמוד בפני בני ישראל כי נפלה פחדם עליהם ועל כל העמים אשר סביבותם

[...] הבבא
מיהודאי לפום רבוי ; לפום מי קיימי . אלא מאחר דאיכא בינייהו מחלוקת ב"ש וב"ה
ואיכא מאן דאמר הלכה כב"ש ואיכא מאן דאמר הלכה כב"ה . אמר מר לפום מי קיימי
ואי אמרת בשלמא הלכה כב"ש ניחא דאיכא למימר דב"ש סברי כרבי יהודה ואזלי
לטעמייהו דאמרי כרבי יהודה ואפילו בשעת הדחק אבל אי אמרת הלכה כב"ה
קשיא דב"ה כרבנן סבירא להו ואפילו הכי אמרי בשעת הדחק אין מערבין אלא
לכתחלה אלא אי אמרת הלכה כב"ה ניחא דב"ה סברי כרבנן ואפילו הכי אמרי
בשעת הדחק מערבין אפילו לכתחלה . אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל
הלכה כב"ש ואמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ה . אמר ליה
אביי לרב יוסף מי שמעת ליה לרב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ש ואמר ליה
לא . אמר ליה אביי לרב יוסף מי שמעת ליה לרב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ה
ואמר ליה לא . אמר ליה אביי לרב יוסף מי שמעת ליה לרב יהודה אמר שמואל
הלכה כב"ש ואמר ליה לא . אמר ליה אביי לרב יוסף מי שמעת ליה לרב יהודה
אמר שמואל הלכה כב"ה ואמר ליה לא . אמר ליה אביי לרב יוסף מי שמעת ליה
לרב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ש ואמר ליה לא . אמר ליה אביי לרב יוסף מי
שמעת ליה לרב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ה ואמר ליה לא . אמר ליה אביי
לרב יוסף מי שמעת ליה לרב יהודה אמר שמואל הלכה כב"ש ואמר ליה לא .

קרקע מי שיש לו בית בעיר ומת ואין לו יורשים אלא בנים קטנים ואין להם אפוטרופוס ובא אחד ומכר הבית לאחר ובא אחר ומכר הבית לאחר ובא אחר ומכר הבית לאחר ובא אחר

ואמר לו אלהים אני אל אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשמך שם אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך ויאמר פרעה אל יוסף עלה אל הארץ וקבר את אביך כאשר השבעך

ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים ויעל עמו גם כל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן ויעל עמו גם רכב ויהי המחנה כבד מאד ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם ויישאו אתו בני יעקב ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרן החתי על פני ממרא ויעש יוסף ואחיו וכל העולים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו אולי ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר כה תאמרו ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחיות עם רב ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם אתם וידבר על לבם ויאמר יוסף לאחיו ולכל בית אביו אנכי חי ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב ויוסף הגיד לבני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמתי מזה ויוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם ארון במצרים

ספר שמות ויקרא לכתיב אלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו ראובן שמעון לוי ויהודה יששכר זבולן ובנימין דן ונפתלי גד ואשר ויהי כל נפש יוצאי ירך יעקב שבעים נפש ויוסף היה במצרים וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אותם ויקם מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף ויאמר אל עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה מלחמה ונוסף גם הוא על שונאינו ונלחם בנו ועלה מן הארץ וישימו עליו שרי מסים למען ענתו בסבלתם ויבן ערי מסכנות לפרעה את פתם ואת רעמסס ואת און היא הוא עיר שמש ואת כל הון אשר לו ואת כל מקנהו ויבא יעקב מצרימה ויגר בארץ גשן ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אתי ויאמר אלי הנני מפרך והרבתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך לאחזת עולם ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד באי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם ויראה ישראל את בני יוסף ויאמר מי אלה ויאמר יוסף אל אביו בני הם אשר נתן לי אלהים בזה ויאמר קחם נא אלי ואברכם ועיני ישראל כבדו מזקן לא יוכל לראות ויגש אתם אליו וישק להם ויחבק להם ויאמר אל יוסף ראה פניך לא פללתי והנה הראה אתי אלהים גם את זרעך ויוצא יוסף אתם מעם ברכיו וישתחו לאפיו ויאמר יוסף אל אביו כי זה הבכר שים ימינך על ראשו ויברכהו ויאמר אלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק אלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ וירא יוסף כי יישית אביו יד ימינו על ראש אפרים ורע בעיניו ויתמך יד אביו להסיר אתה מעל ראש אפרים על ראש מנשה ויאמר יוסף אל אביו לא כן אבי כי זה הבכר שים ימינך על ראשו ויאבה אביו ויאמר ידעתי בני ידעתי גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל אבל אחיו הקטן יגדל ממנו וזרעו יהיה מלא הגוים ויברכם ביום ההוא לאמר בך יברך ישראל לאמר ישמך אלהים כאפרים וכמנשה ויישם את אפרים לפני מנשה ויאמר ישראל אל יוסף הנה אנכי מת והיה אלהים עמכם והשיב אתכם אל ארץ אבותיכם ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי ויקרא יעקב אל בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אז חללת יצועי עלה שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם בסודם אל תבא נפשי בקהלם אל תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצנם עקרו שור ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל יהודה אתה יודוך אחיך ידך בעורף אויביך ישתחוו לך בני אביך גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב זבולן לחוף ימים ישכון והוא לחוף אניות ויכתף על צידון יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עבד דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור לישועתך קויתי יהוה וגד גדוד יגודנו והוא יגד עקב אשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר ברכות שדי ורחמים יברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו טרף כבכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו בהם עמים יחד יגח אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתיך ויששכר באהליך עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק כי שפע ימים יינקו ושפוני טמוני חול ולגד אמר ברוך מרחיב גד כלביא שכן וטרף זרוע אף קדקד ויבחר ראשית לו כי שם חלקת מחוקק סָפוּן ראשי עם צדקות יהוה ומשפטיו עם ישראל ולאשר אמר ברוך מבנים אשר יהי רצוי לאחיו וטובל בשמן רגלו ברזל ונחושת מנעליך וכימיך דומה ישרון רוכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים מעונה אלהי קדם ומתחת זרועות עולם וגרש מפניך אויב ויאמר השמד ויישכן ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמיו יערפו טל אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה מגן עזרך וחרב גאותך וכחש אויביך לך ואתה על במותימו תדרך ויעל משה מערבות מואב אל הר נבו ראש הפסגה אשר על פני יריחו וירא יהוה אתו את כל הארץ את הגלעד עד דן ואת כל נפתלי ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים האחרון ואת הנגב ואת הככר בקעת יריחו עיר התמרים עד צוער ויאמר יהוה אליו זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה הראיתיך בעיניך ושמה לא תעבר ויקברהו בגיא בארץ מואב מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה ומשה בן מאה ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו ולא נס לחה ויבכו בני ישראל את משה בערבות מואב שלשים יום ויתמו ימי בכי אבל משה ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו בני ישראל ויעש כאשר צוה יהוה את משה

משנה

[illegible] ואמר לו אם אתה רוצה שאני אשמור לך את הכלים שלך [illegible] ואם לאו אין אני שומר לך כלום ואמר לו הרי אני שומר לך ונתן לו כל הכלים שלו ונתן לו שכרו ולא ידע שהוא שומר חנם ולא ידע שהוא שומר שכר ולא ידע שהוא שואל ולא ידע שהוא נושא ונותן בשכר ולא ידע שהוא נושא ונותן בחנם ולא ידע שהוא שואל ולא ידע שהוא שומר חנם ולא ידע שהוא שומר שכר

ואלו הן הדברים שאין להם שיעור הפאה והבכורים והראיון וגמילות חסדים ותלמוד תורה
כבוד אב ואם ועושה מעשים טובים אין להם שיעור הן אוכלין פירותיהן בעולם הזה והקרן
קיימת לו לעולם הבא ואלו הן הדברים שאדם עושה ואוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן
קיימת לו לעולם הבא כבוד אב ואם וגמילות חסדים והבאת שלום בין אדם לחבירו ותלמוד
תורה כנגד כולם ואין לך דבר שקול כנגד כולם שנאמר ואהבת לרעך כמוך רבי נחוניא בן
הקנה אומר כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ וכל
המפר עול תורה נותנין עליו עול מלכות ועול דרך ארץ רבי ישמעאל אומר הלומד תורה
על מנת לעשות זוכה ללמוד ולעשות הלומד על מנת ללמד זוכה ללמוד ולעשות רבי
צדוק אומר אל תפרוש מן הציבור ואל תעשה עצמך כעורכי הדיינין ואל תעשה עטרה
להתגדל בה ואל קרדום לחפר בה וכך היה הלל אומר מי שאינו מוסיף גורע מי שאינו
לומד חייב מיתה ומי שמשתמש בתגה נסתלקה ממנו אמר עליהם לא עם הארץ חסיד
ולא בור ירא חטא ולא הבישן למד ולא הכעסן מלמד ולא כל המרבה במסחר מחכים
לא במקום שאין אנשים השתדל להיות איש ובמקום שאין חכמה אל תשמח אל תאמר
דבר שאי אתה יכול שישמע לפי שסופו שלא ישמע ובשעת סילוקו אל תאמר דבר שסופו
להתבזות רבי יוסי אומר כל שכבוד רבו כמורא שמים כבוד חבירו כמורא רבו ומורא
רבו כמורא שמים רבי יהודה אומר כל שמורא רבו עליו כמורא שמים ומורא שמים
עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא
שמים רבי שמעון אומר שלשתן שוין כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים
ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא
רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו
כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד
חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו
כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים
עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא
שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו
ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד
חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו
כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא
רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא
שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו
כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא
רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו
כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד
רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו
כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים
ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו כמורא רבו ומורא
רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד חבירו כבוד חבירו
כמורא רבו ומורא רבו כמורא שמים ומורא שמים עליו כמורא רבו כבוד רבו כבוד

ولا يجوز أن يكون الشيء الواحد في الوقت الواحد في المكان الواحد
على الشيء الواحد في الوقت الواحد في المكان الواحد
على الشيء الواحد في الوقت الواحد في المكان الواحد
على

ולא יאמרו לו כלום. ואם יאמרו לו כלום אין לו לשמוע להם. ואם יאמרו לו כלום ולא

ולפי שלא מצינו בשום מקום שיהא מותר לעשות מלאכה בחול המועד אלא מפני שהוא יום טוב לגבי חול, ואין לו דין יום טוב לגבי עצמו, לפיכך אין מלאכה שעושין בחול המועד מפני שהוא יום טוב לגבי חול, אלא מלאכה שאין עושין בחול המועד מפני שהוא חול לגבי עצמו, כגון מלאכה שאין בה הפסד, כיון שאי אפשר לעשותה בחול, ומלאכה שיש בה הפסד אם לא יעשה בחול המועד, שאם לא יעשה בחול המועד אבד או נפסד, אבל אם יעשה בחול המועד לא יאבד ולא יפסד, אין מתירין לו לעשות בחול המועד, שכל שאפשר לעשות בחול אין מתירין לו לעשות בחול המועד, שלא הותרה מלאכה בחול המועד אלא מפני שהוא חול לגבי עצמו, ולא מפני שהוא יום טוב לגבי חול.

//

ויהי בשמוע יהושע את קול העם ברעה ויאמר אל משה קול מלחמה במחנה׃ ויאמר
לא קול עונות גבורה ולא קול עונות חלושה קול עונות אנכי שומע׃ ויהי כאשר קרב
אל המחנה וירא את העגל ומחולות ויחר אף משה וישלך מידו את הלחת וישבר אתם
תחת ההר׃ ויקח את העגל אשר עשו ויצרף באש ויטחן עד אשר דק ויזר על פני
המים וישק את בני ישראל׃ ויאמר משה אל אהרן מה עשה לך העם הזה כי הבאת
עליו חטאה גדולה׃ ויאמר אהרן אל יחר אף אדני אתה ידעת את העם כי ברע הוא׃
ויאמרו אלי עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ
מצרים לא ידענו מה היה לו׃ ואמר אלהם למי זהב התפרקו ויתנו לי ואשלכהו
באש ויצא העגל הזה׃ וירא משה את העם כי פרוע הוא כי פרעה אהרן לשמצה
בקמיהם׃ ויעמד משה בשער המחנה ויאמר מי לה׳ אלי ויאספו אליו כל בני לוי׃
ויאמר להם כה אמר ה׳ אלהי ישראל שימו איש חרבו על ירכו עברו ושובו מש׳
שער אל שער והרגו איש את אחיו ואיש את רעהו ואיש את קרובו׃ ויעשו בני לוי
כדבר משה ויפל מן העם ביום ההוא כשלשת אלפי איש׃ ויאמר משה מלאו ידכם
היום לה׳ כי איש בבנו ובאחיו ולתת עליכם היום ברכה׃ ויהי ממחרת ויאמר משה
אל העם אתם חטאתם חטאה גדולה ועתה אעלה אל ה׳ אולי אכפרה בעד חטאתכם׃
וישב משה אל ה׳ ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדולה ויעשו להם אלהי זהב׃
ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת׃ ויאמר ה׳ אל משה
מי אשר חטא לי אמחנו מספרי׃ ועתה לך נחה את העם אל אשר דברתי לך הנה
מלאכי ילך לפניך וביום פקדי ופקדתי עליהם חטאתם׃ ויגף ה׳ את העם על אשר
עשו את העגל אשר עשה אהרן׃

ויאמר ה׳ אל משה עלה משם אתה והעם אשר העלית מארץ מצרים אל הארץ
אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה׃ ושלחתי לפניך מלאך
וגרשתי את הכנעני האמרי והחתי והפרזי החוי והיבוסי׃ אל ארץ זבת חלב ודבש
כי לא אעלה בקרבך כי עם קשה ערף אתה פן אכלך בדרך׃ וישמע העם את הדבר
הרע הזה ויתאבלו ולא שתו איש עדיו עליו׃ ויאמר ה׳ אל משה אמר אל בני
ישראל אתם עם קשה ערף רגע אחד אעלה בקרבך וכליתיך ועתה הורד עדיך
מעליך ואדעה מה אעשה לך׃ ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב׃ ומשה יקח
את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה וקרא לו אהל מועד והיה כל
מבקש ה׳ יצא אל אהל מועד אשר מחוץ למחנה׃ והיה כצאת משה יקומו כל העם
ונצבו איש פתח אהלו והביטו אחרי משה עד בואו האהלה׃ והיה כבא משה האהלה
ירד עמוד הענן ועמד פתח האהל ודבר עם משה׃ וראה כל העם את עמוד הענן
עמד פתח האהל וקמו והשתחוו איש פתח אהלו׃ ודבר ה׳ אל משה פנים אל פנים
כאשר ידבר איש אל רעהו ושב אל המחנה ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש
מתוך האהל׃ ויאמר משה אל ה׳ ראה אתה אומר אלי העל את העם הזה ואתה לא
הודעתני את אשר תשלח עמי ואתה אמרת ידעתיך בשם וגם מצאת חן בעיני׃
ועתה אם נא מצאתי חן בעיניך הודיעני נא את דרכך ואדעך למען אמצא חן
בעיניך וראה כי עמך הגוי הזה׃ ויאמר פני ילכו והנחתי לך׃ ויאמר אליו אם אין
פניך הלכים אל תעלנו מזה׃ ובמה יודע אפוא כי מצאתי חן בעיניך אני ועמך
הלוא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני האדמה׃ ויאמר ה׳
אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה כי מצאת חן בעיניך ואדעך בשם׃
ויאמר הראני נא את כבודך׃ ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם
ה׳ לפניך וחנתי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם׃ ויאמר לא תוכל לראת את
פני כי לא יראני האדם וחי׃ ויאמר ה׳ הנה מקום אתי ונצבת על הצור׃ והיה
בעבר כבודי ושמתיך בנקרת הצור וסכתי כפי עליך עד עברי׃ והסרתי את כפי
וראית את אחרי ופני לא יראו׃

ויאמר ה׳ אל משה פסל לך שני לחת אבנים כראשנים ואכתב על הלחת את
הדברים אשר היו על הלחת הראשנים אשר שברת׃ והיה נכון לבקר ועלית בבקר
אל הר סיני ונצבת לי שם על ראש ההר׃ ואיש לא יעלה עמך וגם איש אל יראה
בכל ההר גם הצאן והבקר אל ירעו אל מול ההר ההוא׃ ויפסל שני לחת אבנים
כראשנים וישכם משה בבקר ויעל אל הר סיני כאשר צוה ה׳ אתו ויקח בידו שני
לחת אבנים׃ וירד ה׳ בענן ויתיצב עמו שם ויקרא בשם ה׳׃ ויעבר ה׳ על פניו
ויקרא ה׳ ה׳ אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת׃ נצר חסד לאלפים נשא
עון ופשע וחטאה ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים
ועל רבעים׃ וימהר משה ויקד ארצה וישתחו׃ ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך
אדני ילך נא אדני בקרבנו כי עם קשה ערף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו׃
ויאמר הנה אנכי כרת ברית נגד כל עמך אעשה נפלאת אשר לא נבראו בכל הארץ
ובכל הגוים וראה כל העם אשר אתה בקרבו את מעשה ה׳ כי נורא הוא אשר אני
עשה עמך׃ שמר לך את אשר אנכי מצוך היום הנני גרש מפניך את האמרי והכנעני
והחתי והפרזי והחוי והיבוסי׃ השמר לך פן תכרת ברית ליושב הארץ אשר אתה
בא עליה פן יהיה למוקש בקרבך׃ כי את מזבחתם תתצון את מצבתם תשברון
ואשריו תגדעון׃ כי לא תשתחוה לאל אחר כי ה׳ קנא שמו אל קנא הוא׃ פן תכרת
ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וזבחו לאלהיהם וקרא לך ואכלת מזבחו׃
ולקחת מבנתיו לבניך ובנתיו זנות אחרי אלהיהם והזנו את בניך אחרי אלהיהם׃
אלהי מסכה לא תעשה לך׃ את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות אשר
צויתיך למועד חדש האביב כי בחדש האביב יצאת ממצרים׃ כל פטר רחם לי וכל
מקנך תזכר פטר שור ושה׃ ופטר חמור תפדה בשה וכל בכור בניך תפדה ולא
יראה פני ריקם׃ ששת ימים תעבד וביום השביעי תשבת בחריש ובקציר תשבת׃
וחג שבעות תעשה לך בכורי קציר חטים וחג האסיף תקופת השנה׃ שלש פעמים
בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה׳ אלהי ישראל׃ כי אורישׁ גוים מפניך
והרחבתי את גבולך ולא יחמד איש את ארצך בעלתך לראות את פני ה׳ אלהיך
שלש פעמים בשנה׃ לא תשחט על חמץ דם זבחי ולא ילין לבקר זבח חג הפסח׃
ראשית בכורי אדמתך תביא בית ה׳ אלהיך לא תבשל גדי בחלב אמו׃ ויאמר ה׳
אל משה כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית
ואת ישראל׃ ויהי שם עם ה׳ ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא
שתה ויכתב על הלחת את דברי הברית עשרת הדברים׃ ויהי במרד משה מהר סיני
ושני לחת העדת ביד משה במרדו מן ההר ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו
אתו׃ וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו׃
ויקרא אליהם משה וישבו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם׃
ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר ה׳ אתו בהר סיני׃
ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה׃ ובבא משה לפני ה׳ לדבר אתו יסיר
את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה׃ וראו בני ישראל
את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו
לדבר אתו׃

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה ה׳
לעשות אתם׃ ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון
לה׳ כל העשה בו מלאכה יומת׃ לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת׃
ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה ה׳ לאמר׃ קחו
מאתכם תרומה לה׳ כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה׳ זהב וכסף ונחשת׃ ותכלת
וארגמן ותולעת שני ושש ועזים׃ ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים ועצי שטים׃
שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ אבני שהם ואבני מלואים
לאפד ולחשן׃ וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה ה׳׃ את המשכן את
אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמודיו ואת אדניו׃ את
הארון ואת הבדים אתו את הכפרת ואת פרכת המסך׃ את השלחן ואת בדיו ואת
כל כליו ואת לחם הפנים׃ ואת מנורת המאור ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן
המאור׃ ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת
מסך פתח לפתח המשכן׃ את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת
כל כליו את הכיור ואת כנו׃ את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניהם ואת מסך
לשער החצר׃ את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת מיתריהם׃ את בגדי השרד
לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ויצאו כל עדת
בני ישראל מלפני משה׃ ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו
את תרומת ה׳ למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש׃ והאנשים על הנשים
באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף
תנופת זהב לה׳׃ וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים
ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים הביאו׃ כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו
את תרומת ה׳ וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו׃ וכל
אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני
ואת השש׃ וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים׃ והנשאים הביאו
את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן׃ ואת הבשם ואת השמן למאור
ולשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה
אשר צוה ה׳ לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה לה׳׃ ויאמר משה אל בני
ישראל ראו קרא ה׳ בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה׃ וימלא אתו רוח
אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃ ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף
ובנחשת׃ ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת׃ ולהורת
נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן׃ מלא אתם חכמת לב לעשות כל
מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל
מלאכה וחשבי מחשבת׃ ויעש בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן ה׳
חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה ה׳׃
ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן ה׳ חכמה
בלבו כל אשר נשא לבו אל הקרב אל המלאכה לעשתה׃ ויקחו את כל התרומה
אשר הביאו בני ישראל אל מלאכת עבדת הקדש לעשתה והם הביאו אליו עוד
נדבה בבקר בבקר׃ ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש איש
מעל מלאכתו אשר הם עשים׃ ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי
העבדה למלאכה אשר צוה ה׳ לעשות אתה׃ ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר
איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא׃ והמלאכה
היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר׃ ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את
המשכן עשר יריעות שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב
עשה אתם׃ אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע
באמה מדה אחת ליריעות׃ ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות
חבר אחת אל אחת׃ ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת
כן עשה בשפת היריעה השנית בחברת׃ חמשים לולאת עשה בהיריעה האחת
וחמשים לולאת עשה בקצה היריעה אשר בחברת השנית מקבלת הלולאת אחת
אל אחת׃ ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים
ויהי המשכן אחד׃ ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות עשה
אתם׃ אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה
אחת לעשתי עשרה יריעות׃ ויחבר את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד
ויכפל את היריעה הששית אל מול פני האהל׃ ויעש חמשים לולאת על שפת
היריעה הקצה החברת ומשפת היריעה הקצה בחברת השנית׃ חמשים לולאת עשה
בהיריעה אשר בקצה החברת השנית ותפשנה הלולאת אחת אל אחת׃ ויעש קרסי
נחשת חמשים ויחבר את האהל להיות אחד ויהי׃ ויעש מכסה לאהל עורת אילם
מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה׃ ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים
עמדים׃ עשר אמות אורך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד׃ שתי ידות
לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן׃ ויעש את הקרשים
למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה׃ ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת
כל כליו את הכיור ואת כנו׃ את קלעי החצר את עמודיו ואת אדניהם ואת מסך
לשער החצר׃ את יתדות המשכן ואת יתדות החצר ואת מיתריהם׃ את בגדי השרד
לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן׃ ויצאו כל עדת
בני ישראל מלפני משה׃ ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו
את תרומת ה׳ למלאכת אהל מועד ולכל עבדתו ולבגדי הקדש׃ והאנשים על הנשים
באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף
תנופת זהב לה׳׃ וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים
ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים הביאו׃ כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו
את תרומת ה׳ וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת העבדה הביאו׃ וכל
אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני
ואת השש׃ וכל הנשים אשר נשא לבן אתן בחכמה טוו את העזים׃ והנשאים הביאו
את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפד ולחשן׃ ואת הבשם ואת השמן למאור
ולשמן המשחה ולקטרת הסמים׃ כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא לכל המלאכה
אשר צוה ה׳ לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה לה׳׃ ויאמר משה אל בני
ישראל ראו קרא ה׳ בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה׃ וימלא אתו רוח
אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה׃ ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף
ובנחשת׃ ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת׃ ולהורת
נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן׃ מלא אתם חכמת לב לעשות כל
מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל
מלאכה וחשבי מחשבת׃ ויעש בצלאל ואהליאב וכל איש חכם לב אשר נתן ה׳
חכמה ותבונה בהמה לדעת לעשות את כל מלאכת עבדת הקדש לכל אשר צוה ה׳׃
ויקרא משה אל בצלאל ואל אהליאב ואל כל איש חכם לב אשר נתן ה׳ חכמה
בלבו כל אשר נשא לבו אל הקרב אל המלאכה לעשתה׃ ויקחו את כל התרומה
אשר הביאו בני ישראל אל מלאכת עבדת הקדש לעשתה והם הביאו אליו עוד
נדבה בבקר בבקר׃ ויבאו כל החכמים העשים את כל מלאכת הקדש איש איש
מעל מלאכתו אשר הם עשים׃ ויאמרו אל משה לאמר מרבים העם להביא מדי
העבדה למלאכה אשר צוה ה׳ לעשות אתה׃ ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר
איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש ויכלא העם מהביא׃ והמלאכה
היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר׃ ויעש כל חכם לב בעשי המלאכה את
המשכן עשר יריעות שש משזר ותכלת וארגמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב
עשה אתם׃ אורך היריעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב היריעה האחת ארבע
באמה מדה אחת ליריעות׃ ויחבר את חמש היריעות אחת אל אחת וחמש היריעות
חבר אחת אל אחת׃ ויעש לולאת תכלת על שפת היריעה האחת מקצה בחברת
כן עשה בשפת היריעה השנית בחברת׃ חמשים לולאת עשה בהיריעה האחת
וחמשים לולאת עשה בקצה היריעה אשר בחברת השנית מקבלת הלולאת אחת
אל אחת׃ ויעש חמשים קרסי זהב ויחבר את היריעות אחת אל אחת בקרסים
ויהי המשכן אחד׃ ויעש יריעות עזים לאהל על המשכן עשתי עשרה יריעות עשה
אתם׃ אורך היריעה האחת שלשים באמה ורחב היריעה האחת ארבע באמה מדה
אחת לעשתי עשרה יריעות׃ ויחבר את חמש היריעות לבד ואת שש היריעות לבד
ויכפל את היריעה הששית אל מול פני האהל׃ ויעש חמשים לולאת על שפת
היריעה הקצה החברת ומשפת היריעה הקצה בחברת השנית׃ חמשים לולאת עשה
בהיריעה אשר בקצה החברת השנית ותפשנה הלולאת אחת אל אחת׃ ויעש קרסי
נחשת חמשים ויחבר את האהל להיות אחד ויהי׃ ויעש מכסה לאהל עורת אילם
מאדמים ומכסה עורת תחשים מלמעלה׃ ויעש את הקרשים למשכן עצי שטים
עמדים׃ עשר אמות אורך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד׃ שתי ידות
לקרש האחד משלבת אחת אל אחת כן עשה לכל קרשי המשכן׃ ויעש את הקרשים
למשכן עשרים קרש לפאת נגבה תימנה׃

ליכא שלוה לחול שלא בשלום שהרי אין אדם יכול לעשות מלאכתו ולא לשלוח פועליו לעשות מלאכתם ואפילו בחול המועד שלוה לחול שלא בשלום שהרי אין אדם יכול לעשות מלאכתו ולא לשלוח פועליו לעשות מלאכתם ואפילו בחול המועד

ואם אמר לו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

לשעות הוא לו אלא הוא אומר שלא יעשה מלאכה בשעה שהוא עושה

ואם לא יהיה לו מה לאכול ולא יהיה לו מה ללבוש ולא יהיה לו מה לכסות את ערותו ולא יהיה לו מה לשים על ראשו ולא יהיה לו מה לשים על פניו ולא יהיה לו מה לשים על רגליו ולא יהיה לו מה לשים על ידיו ולא יהיה לו מה לשים על גופו ולא יהיה לו מה לשים על כל איבריו ולא יהיה לו מה לשים על כל שערותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל עצמותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל מפרקיו ולא יהיה לו מה לשים על כל גידיו ולא יהיה לו מה לשים על כל בשרו ולא יהיה לו מה לשים על כל עורו ולא יהיה לו מה לשים על כל דמו ולא יהיה לו מה לשים על כל נפשו ולא יהיה לו מה לשים על כל רוחו ולא יהיה לו מה לשים על כל נשמתו ולא יהיה לו מה לשים על כל חיותו ולא יהיה לו מה לשים על כל יחידתו ולא יהיה לו מה לשים על כל מהותו ולא יהיה לו מה לשים על כל עצמותו ולא יהיה לו מה לשים על כל מציאותו ולא יהיה לו מה לשים על כל הווייתו ולא יהיה לו מה לשים על כל קיומו ולא יהיה לו מה לשים על כל בריאתו ולא יהיה לו מה לשים על כל יצירתו ולא יהיה לו מה לשים על כל עשייתו ולא יהיה לו מה לשים על כל פעולתו ולא יהיה לו מה לשים על כל מעשיו ולא יהיה לו מה לשים על כל מחשבותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הרהוריו ולא יהיה לו מה לשים על כל שיחותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל דיבוריו ולא יהיה לו מה לשים על כל מכתביו ולא יהיה לו מה לשים על כל ספריו ולא יהיה לו מה לשים על כל חיבוריו ולא יהיה לו מה לשים על כל פירושיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הערותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הגהותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל תיקוניו ולא יהיה לו מה לשים על כל שינוייו ולא יהיה לו מה לשים על כל מחיקותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל תוספותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הוספותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל השמטותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הסרותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הוצאותיו ולא יהיה לו מה לשים על כל הכנס

[illegible] ופטור. וכן הלכה כרבי יוחנן בן נורי. ואם [illegible] ואם [illegible] ואם [illegible]

ואמנם אם נתבונן בכוונת הכתוב נמצא שהוא לא בא אלא לבאר שהמצוה הזאת היא מצוה מיוחדת ונבדלת מכל שאר המצות שבתורה, ולא בא לבאר שהיא מצוה עיקרית ושאר המצות הן טפלות לה, כי אין זה ענין לכוונת הכתוב. ואם כן אין ראוי לנו לדקדק בזה, ולומר שמפני שנאמר בה שהיא מצוה מיוחדת ונבדלת מכל שאר המצות שבתורה, לכן היא עיקרית ושאר המצות

ואפילו לשיטת הרמב"ם ז"ל שפסק דאין מוציאין מידו אפילו מעות שהלוה לו בשטר, מכל מקום הני מילי כשהלוה לו בשטר שיש לו עדים שהלוה לו בשטר, אבל כשאין לו עדים שהלוה לו בשטר אלא שהוא מודה לו שהלוה לו בשטר, אין מוציאין מידו, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו. ואפילו לשיטת הרמב"ם ז"ל שפסק דאין מוציאין מידו אפילו מעות שהלוה לו בשטר, מכל מקום הני מילי כשהלוה לו בשטר שיש לו עדים שהלוה לו בשטר, אבל כשאין לו עדים שהלוה לו בשטר אלא שהוא מודה לו שהלוה לו בשטר, אין מוציאין מידו, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו.

ומיהו לעולם אימא לך דאין מוציאין מידו, ואפילו הכי אין לו לבעל חוב אלא שבועה היסת, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו. ואפילו לשיטת הרמב"ם ז"ל שפסק דאין מוציאין מידו אפילו מעות שהלוה לו בשטר, מכל מקום הני מילי כשהלוה לו בשטר שיש לו עדים שהלוה לו בשטר, אבל כשאין לו עדים שהלוה לו בשטר אלא שהוא מודה לו שהלוה לו בשטר, אין מוציאין מידו, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו.

ומיהו לעולם אימא לך דאין מוציאין מידו, ואפילו הכי אין לו לבעל חוב אלא שבועה היסת, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו. ואפילו לשיטת הרמב"ם ז"ל שפסק דאין מוציאין מידו אפילו מעות שהלוה לו בשטר, מכל מקום הני מילי כשהלוה לו בשטר שיש לו עדים שהלוה לו בשטר, אבל כשאין לו עדים שהלוה לו בשטר אלא שהוא מודה לו שהלוה לו בשטר, אין מוציאין מידו, שמא יאמר לו המלוה לא כתבתי לך שטר אלא מפני שהיה לי עדים שהלוה לי בשטר, אבל עכשיו שאין לי עדים שהלוה לי בשטר אלא שאתה מודה לי שהלוה לי בשטר, אין לך אלא מה שאתה מודה לי, ואין מוציאין מידו.

ב ומתני' אלא שהוא חייב לו ומשום הכי אנן קתני לה ר' לעזר אומר אף המשיכה קונה כו' ר' לעזר סבר
מציה

ל אמרו אם ואלו הם ל"ש ולו כלומר מדוע אלא הוי"ו ואם כן למה נאמר ואלו ולא נאמר אלו
ואמר רבי יוחנן אמר רבי שמעון בן יוחי כל מקום שנאמר ואלו הם אלו הם ואלו הם
אלו הם ואלו הם אלו הם ואלו הם אלו הם ואלו הם אלו הם

ואינו אומר. ומה האומר שלח בסוף ואינו שלח אי"ו כן אי"ו לא שמעינן ליה מכלל דאית ליה דאין שלוחו של אדם עושה שליחותו עד שיגיע אצל המשלח ואפילו הכי אמר ליה שלח ואינו אומר כלום דאי אמר ליה שלח ואינו אומר כלום אי אמר ליה שלח ואינו אומר כלום אי אמר ליה שלח ואינו אומר כלום א

ב

ולא מהני ליה שיעבוד דאחרים דלא נתחייבו לו אלא בתנאי זה ולא בתנאי אחר
ומשעבדא אלימא לן בקרקעי דלוקח ולא בקרקעי דמלוה ואפילו בקרקעי דלוקח
לא אמרינן אלא בלוקח מן היורש אבל לוקח מן הלוקח לא אמרינן דהוי כיורש
ומיהו בלוקח מן היורש נמי לא אמרינן אלא בלוקח בשוה אבל לוקח בזול
אמרינן דמוכר לאו אדעתא דהכי מזבין ליה ומיהו בלוקח בשוה אמרינן דמוכר
אדעתא דהכי מזבין ליה דאי לא מזבין ליה לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו
בלוקח מן היורש אמרינן דמוכר אדעתא דהכי מזבין ליה אפילו בזול דאי לא
מזבין ליה לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו בלוקח מן הלוקח לא אמרינן דמוכר
אדעתא דהכי מזבין ליה אפילו בשוה דאי לא מזבין ליה מצי למיזבן מאחרים
ומיהו בלוקח מן היורש אמרינן דמוכר אדעתא דהכי מזבין ליה דאי לא מזבין
ליה לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו בלוקח מן הלוקח לא אמרינן דמוכר אדעתא
דהכי מזבין ליה אפילו בשוה דאי לא מזבין ליה מצי למיזבן מאחרים ומיהו
בלוקח מן היורש אמרינן דמוכר אדעתא דהכי מזבין ליה דאי לא מזבין ליה
לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו בלוקח מן הלוקח לא אמרינן דמוכר אדעתא
דהכי מזבין ליה אפילו בשוה דאי לא מזבין ליה מצי למיזבן מאחרים ומיהו
בלוקח מן היורש אמרינן דמוכר אדעתא דהכי מזבין ליה דאי לא מזבין ליה
לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו בלוקח מן הלוקח לא אמרינן דמוכר אדעתא
דהכי מזבין ליה אפילו בשוה דאי לא מזבין ליה מצי למיזבן מאחרים ומיהו
בלוקח מן היורש אמרינן דמוכר אדעתא דהכי מזבין ליה דאי לא מזבין ליה
לא מצי למיזבן מאחרים ומיהו בלוקח מן הלוקח לא אמרינן דמוכר אדעתא
דהכי מזבין ליה אפילו בשוה דאי לא מזבין ליה מצי למיזבן מאחרים ומיהו

סעיף ב יש מי שאומר שאם היה המלוה יודע שיש
לו שעבוד על אותו שדה שמכר לו הלוקח אינו יכול לומר שלא היה דעתו
למכור לו אלא בלא שעבוד ואם כן אין לו לשלם לו אלא מה שיעלה
השדה אחר שיוציא ממנו השעבוד ואם היה המלוה יודע שיש לו שעבוד
על אותו שדה שמכר לו הלוקח אינו יכול לומר שלא היה דעתו למכור
לו אלא בלא שעבוד ואם כן אין לו לשלם לו אלא מה שיעלה השדה אחר
שיוציא ממנו השעבוד ואם היה המלוה יודע שיש לו שעבוד על אותו שדה
שמכר לו הלוקח אינו יכול לומר שלא היה דעתו למכור לו אלא בלא
שעבוד ואם כן אין לו לשלם לו אלא מה שיעלה השדה אחר שיוציא ממנו
השעבוד ואם היה המלוה יודע שיש לו שעבוד על אותו שדה שמכר לו
הלוקח אינו יכול לומר שלא היה דעתו למכור לו אלא בלא שעבוד ואם
כן אין לו לשלם לו אלא מה שיעלה השדה אחר שיוציא ממנו השעבוד
ואם היה המלוה יודע שיש לו שעבוד על אותו שדה שמכר לו הלוקח אינו
יכול לומר שלא היה דעתו למכור לו אלא בלא שעבוד ואם כן אין לו
לשלם לו אלא מה שיעלה השדה אחר שיוציא ממנו השעבוד ואם היה
המלוה יודע שיש לו שעבוד על אותו שדה שמכר לו הלוקח אינו יכול
לומר שלא היה דעתו למכור לו אלא בלא שעבוד ואם כן אין לו לשלם
לו אלא מה שיעלה השדה אחר שיוציא ממנו השעבוד ואם היה המלוה
יודע שיש לו שעבוד על אותו שדה שמכר לו הלוקח אינו יכול לומר
שלא היה דעתו למכור לו אלא בלא שעבוד ואם כן אין לו לשלם לו
אלא מה שיעלה השדה אחר שיוציא ממנו השעבוד ואם היה המלוה

ולכן אמר שלמה המלך עליו השלום בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו
ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה ובכל
מעלות השלמות האנושיות אשר לא היו ולא יהיו כמוהו לעולם אמר שלמה המלך עליו השלום
בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו לעולם ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד
כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה ובכל מעלות השלמות האנושיות אשר לא היו
ולא יהיו כמוהו לעולם אמר שלמה המלך עליו השלום בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה
ולא יהיה כמוהו לעולם ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו
בחכמה ובהשגה ובכל מעלות השלמות האנושיות אשר לא היו ולא יהיו כמוהו לעולם אמר
שלמה המלך עליו השלום בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו לעולם
ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה ובכל
מעלות השלמות האנושיות אשר לא היו ולא יהיו כמוהו לעולם אמר שלמה המלך עליו
השלום בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו לעולם ואחריו לא עמד כמוהו
ולא יעמוד כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה ובכל מעלות השלמות האנושיות
אשר לא היו ולא יהיו כמוהו לעולם אמר שלמה המלך עליו השלום בחכמתו ובהשגתו אשר
מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו לעולם ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד כמוהו לעולם כי
לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה ובכל מעלות השלמות האנושיות אשר לא היו ולא יהיו כמוהו
לעולם אמר שלמה המלך עליו השלום בחכמתו ובהשגתו אשר מעולם לא היה ולא יהיה כמוהו
לעולם ואחריו לא עמד כמוהו ולא יעמוד כמוהו לעולם כי לא עמד כמוהו בחכמה ובהשגה
ובכל

ואחר שהוציא הנתבע מלוה על פה שהלוה לו התובע ואמר שפרעו ואבדה השטר
ואין לו עדים שפרעו אלא שהוא נשבע שפרעו ונוטל ממנו שבועה ונותן לו
את המלוה ואם אמר שהשטר בידו ואינו יכול להוציאו מפני שהוא בבית
אחר או ביד אחר אינו נשבע ונוטל אלא אומרים לו המתן עד שתביא
את השטר ואם אמר שהשטר בידו ואינו יכול להוציאו מפני שהוא
בבית אחר או ביד אחר אינו נשבע ונוטל אלא אומרים לו המתן עד
שתביא את השטר ואם אמר שהשטר בידו ואינו יכול להוציאו מפני
שהוא בבית אחר או ביד אחר אינו נשבע ונוטל אלא אומרים לו המתן
עד

ואם לא יהיה לו אלא אחד מהם לא יתן לו אלא אחד מהם ואם לא נתן לו אחד מהם לא יתן לו כלום ואם נתן לו אחד מהם ולא נתן לו השני אינו יכול לחזור ולתבוע מן הראשון שנתן לו שהרי נתן לו מה שהיה חייב ליתן לו ואם נתן לו שניהם ולא נתן לו השלישי אינו יכול לחזור ולתבוע מן השנים שנתנו לו שהרי נתנו לו מה שהיו חייבים ליתן לו ואם לא נתנו לו אלא אחד מהם לא יתן לו אלא אחד מהם ואם לא נתן לו אחד מהם לא יתן לו כלום ואם נתן לו אחד מהם ולא נתן לו השני אינו יכול לחזור ולתבוע מן הראשון שנתן לו שהרי נתן לו מה שהיה חייב ליתן לו ואם נתן לו שניהם ולא נתן לו השלישי אינו יכול לחזור ולתבוע מן השנים שנתנו לו שהרי נתנו לו מה שהיו חייבים ליתן לו

עבוד ... ואם אמר לו הרי שלך בידך ... ואם אמר לו הרי שלך בידך ... ואם אמר לו הרי שלך בידך

ואין לומר שהוא מפני שהוא מחוסר אכילה שהרי אין לו אכילה כלל ואפילו הכי מותר לשמש מטתו ביום ואפילו בשעה שהוא מחוסר אכילה

ולא יוכל לחזור בו ולא יוכל לבטל מה שכתב ואם חזר ובטל אין דבריו כלום ואין לו לא בעל ולא פרי ולא כלום ואם מת הבעל קודם שחזר ובטל הרי הכל של הבעל

ולא יעלה על הדעת שיהיה הדבר כן. ואם כן הרי הוא כמי שאמר שאין לו בן כלל. ואם כן הרי הוא כמי שאמר שאין לו בן כלל. ואם כן הרי הוא כמי שאמר שאין לו בן כלל

ואמרו שהוא מלך בשר ודם ומת ואין לו בן ואחיו מלכו תחתיו ואין לו בן אלא בת ולקחה אשת אחיו ונתעברה ממנו ויצא הולד לשוק ואמרו שהוא בן המלך ואחיו מלך תחתיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן בת זה ואמרו שהוא בן בת אחיו ואין לו בן אלא בן בן זה ואמרו שהוא בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן זה ואמרו שהוא בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן זה ואמרו שהוא בן אחיו ואין לו בן אלא בן

בשאלה רכושית שנוגעת לבעלות על הדשא שגדל על הקרקע המשותפת הוא הדין בשאלה

ואלו הן הדברים שאין הבעל חייב לכתוב לה בכתובתה ואם כתב לה אין כותבין לה וכו׳. כתב הרמב״ם ז״ל שאין הבעל חייב לכתוב לה בכתובתה שתהא בתולה בשעת נישואין אלא אם כן נשאה בתולה ואם נשאה בעולה אין כותבין לה בתולה

ומעלה מ' הארטקע מסוף קלף הקאלי הצפוני [ב]ראש הגיע לשם ראש הגיע לשם ראש הגיע לשם

٥١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٨	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٧	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٦	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٩	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٨	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٧	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٦	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٩	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٨	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٧	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٦	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٩	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٨	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٧	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٦	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٥	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٣	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٢	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
١	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤
٠	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤	٤٤

| | | |

| | | |

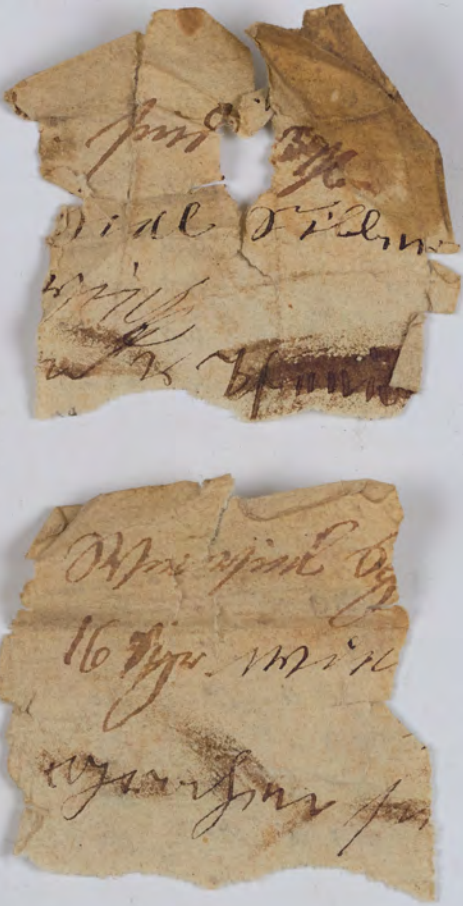

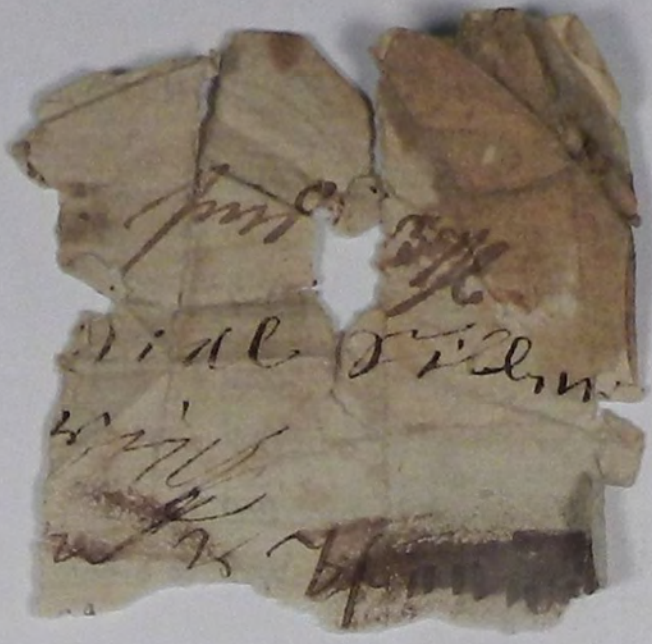

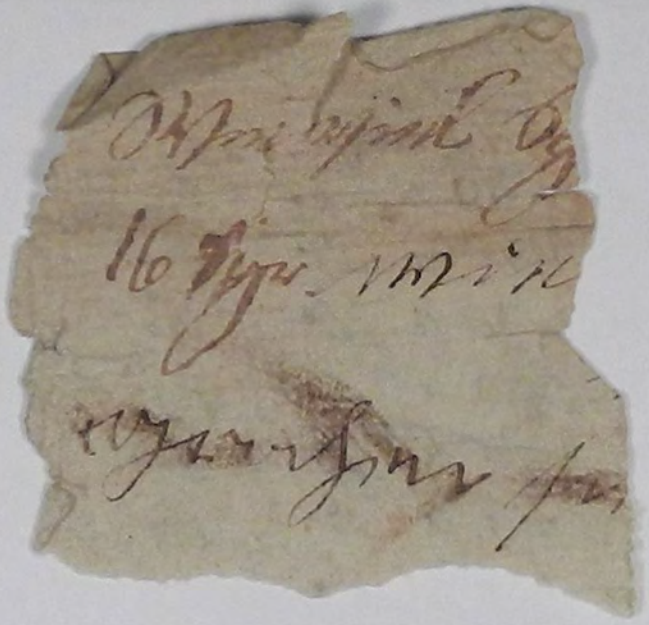
16. [illegible] 6l.
[illegible] 360 ℔ Tara
4. [illegible] 20 ℔ Do.
7. [illegible] 24 ℔ Do.
Do. Do. " 60 ℔ Do.
11. Do. " 45 ℔ Do.
14. Do. " 60 ℔ Do.
18. Do " 45 ℔ Do.

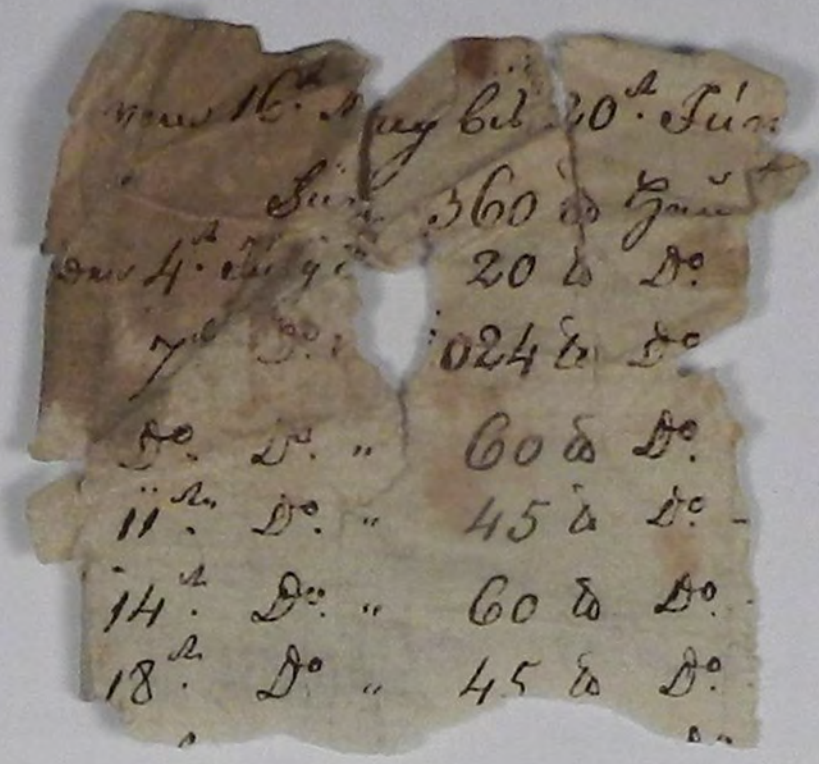
1821.

543 ℔ Brutto abgaben
30 ℔ Do. Do.
2048 ℔ Do. Do.
90 ℔ Do. Do.
69 ℔ Do. Do.
90 ℔ Do. Do.
69 ℔ Do. Do.

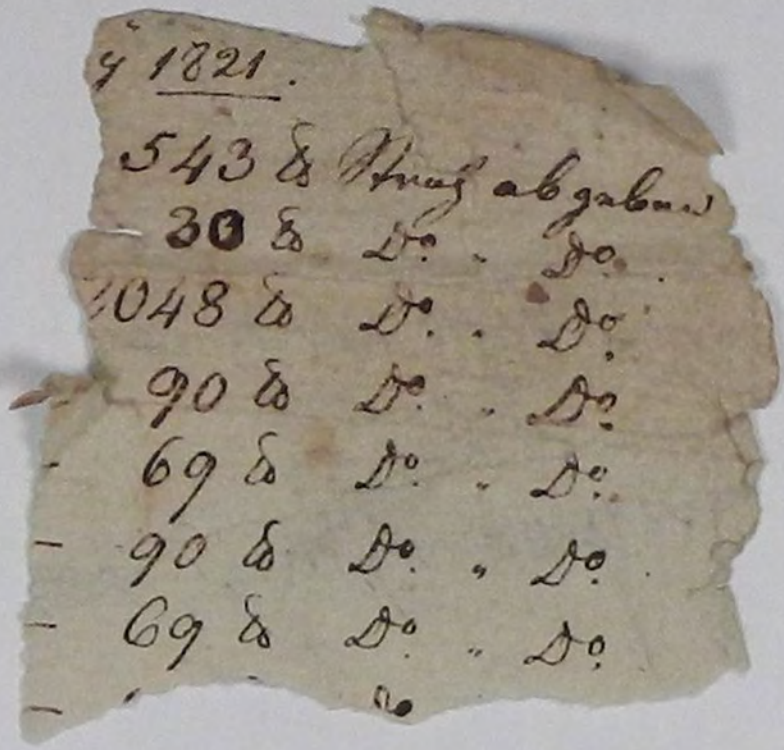

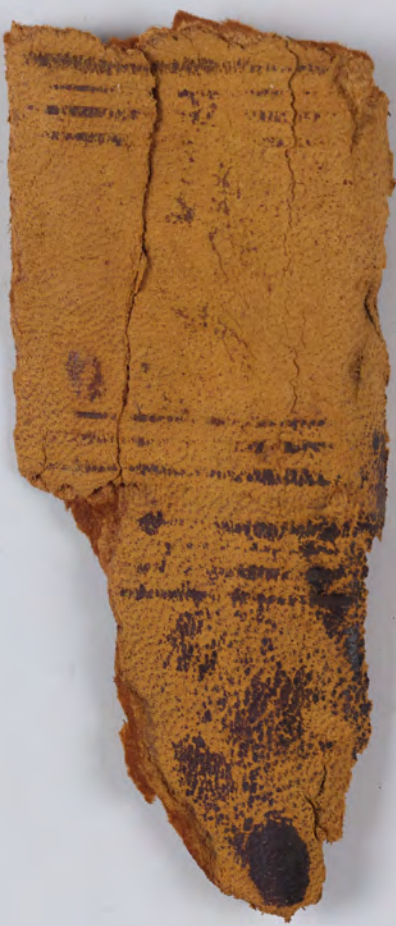

vom 16. Aug bis 30. Juni
Summa 360 Stück
vom 4. Aug 20 Stück Do.
7. Do. 1024 Stück Do.
Do. Do. " 60 Stück Do.
11. Do. " 45 Stück Do.
14. Do. " 60 Stück Do.
18. Do " 45 Stück Do.

v 1821.
543 Stück Ohne abgaben
30 Stück Do. Do.
1048 Stück Do. Do.
90 Stück Do. Do.
69 Stück Do. Do.
90 Stück Do. Do.
69 Stück Do. Do.

HIDUSHIM:
YOREH DEAH

AUERBACH

Y.U.
MS. 18

0 cm 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19
datacolor